

Digitaliseret af | Digitised by

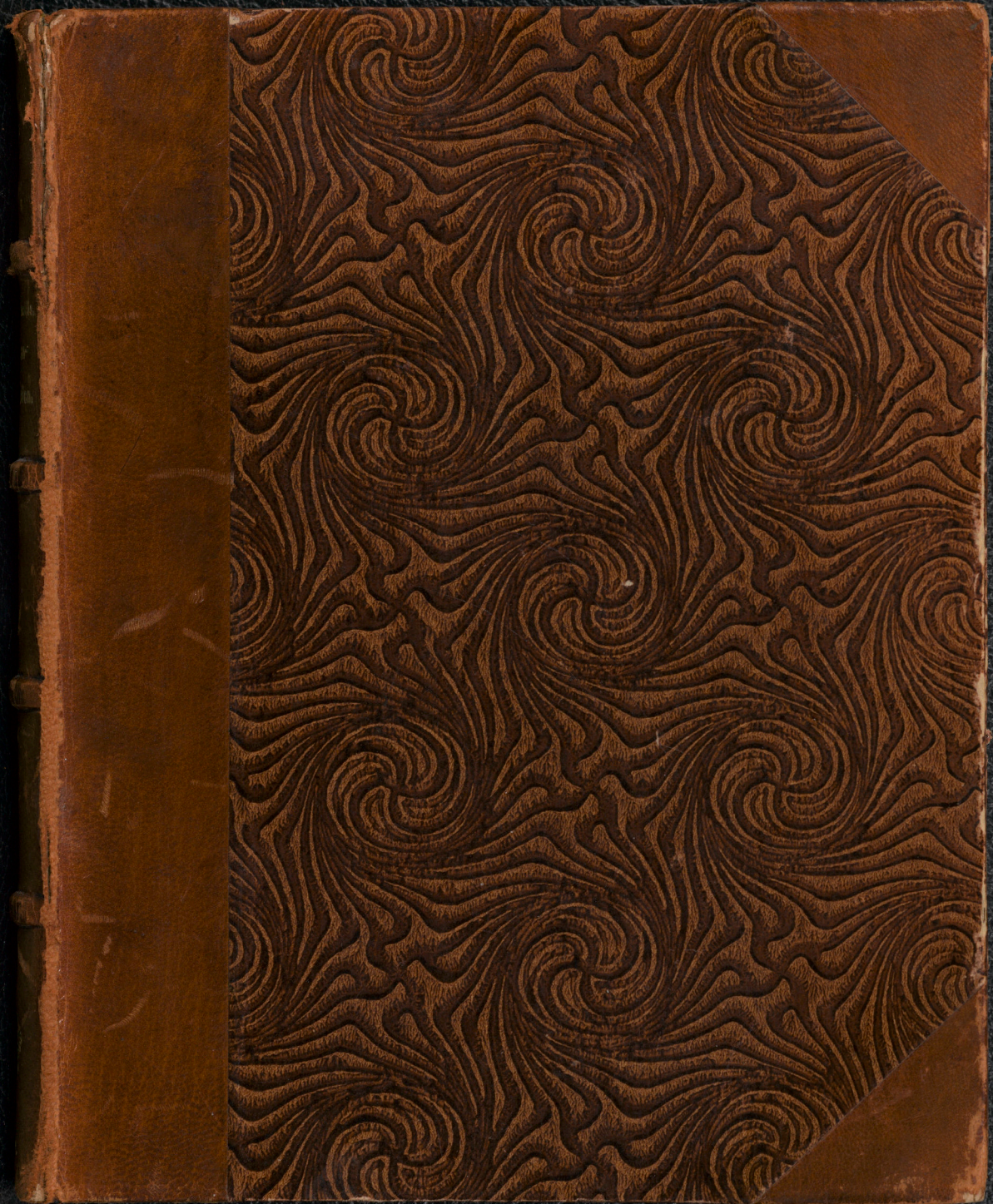
Forfatter(e) Author(s):	Michaëlis, Karin.
Titel Title:	<u>Don Juan - efter Døden.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Steen Hasselbalch, 1919
Fysiske størrelse Physical extent:	168 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

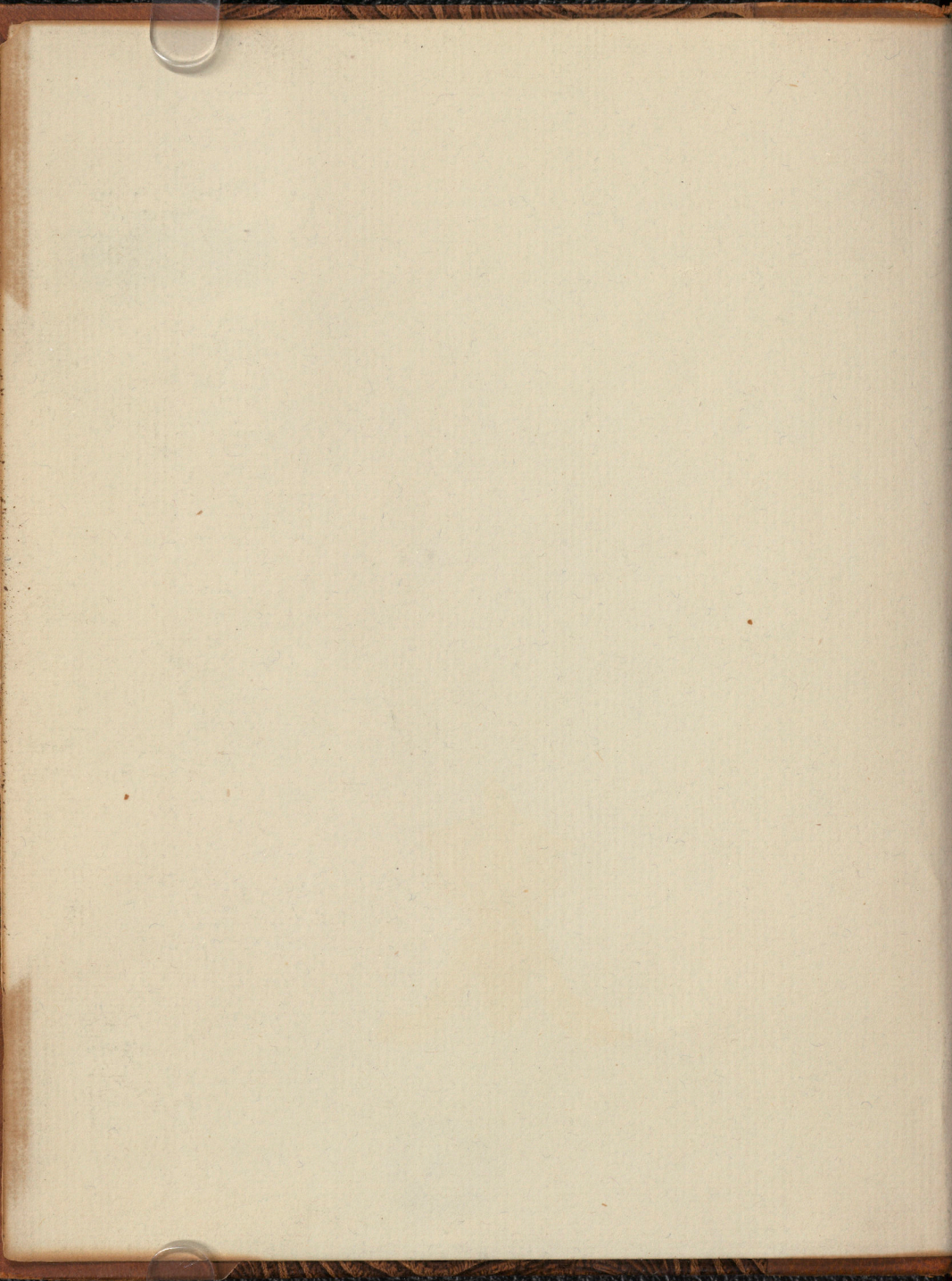
57. 218

Det Kgl. Bibliotek

130025718624

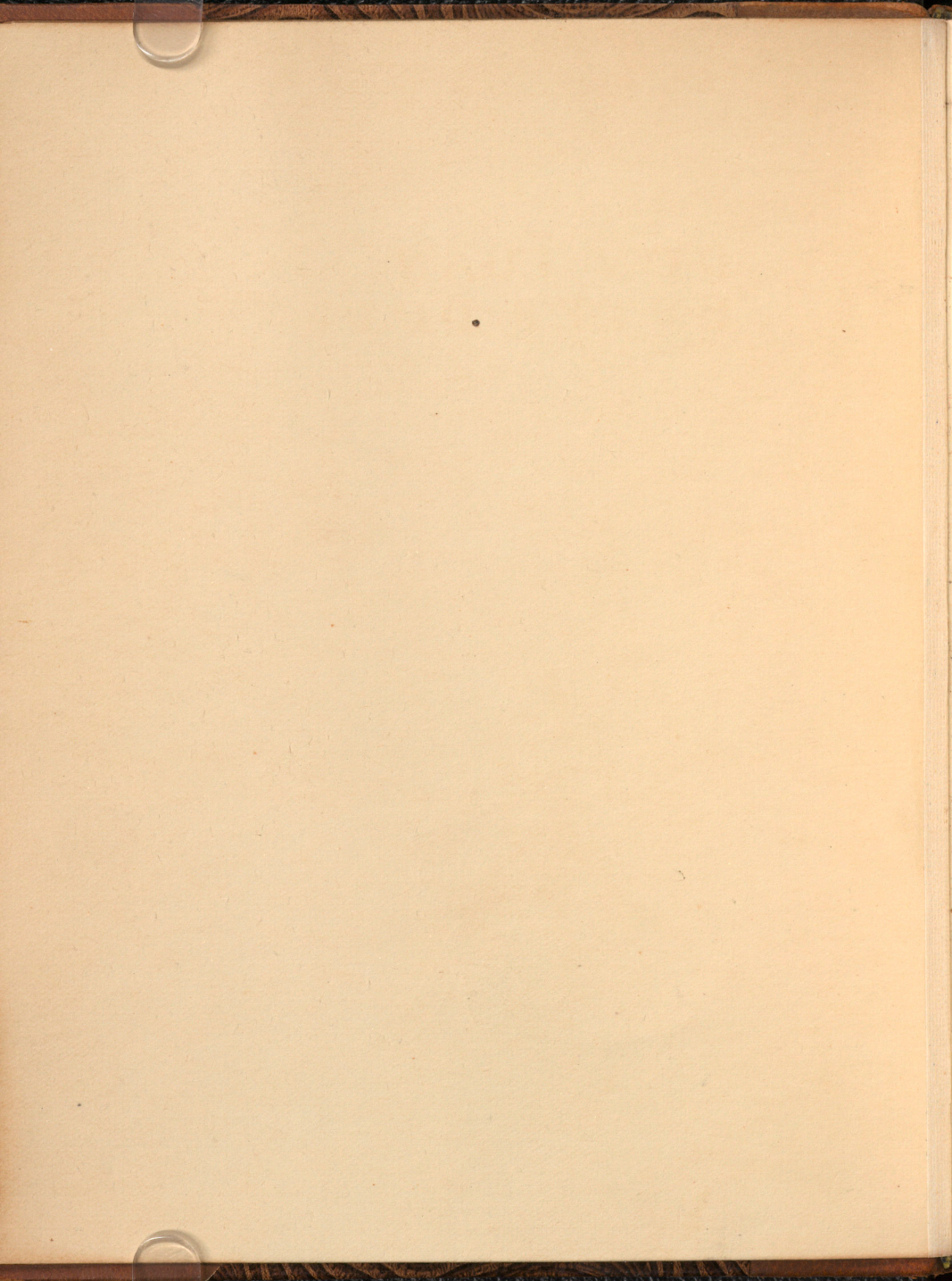
K A R I N
M I C H A Æ L S

D O N J U A N
E F T E R D Ø D E N

S T E E N H A S S E L B A L C H S
F O R L A G

DON JUAN —
EFTER DØDEN

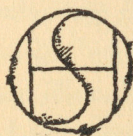
620. 193

1. T U S I N D

KARIN MICHAËLIS

D O N J U A N —
E F T E R D Ø D E N

K Ø B E N H A V N

JTEEN HASSELBALCHS FORLAG

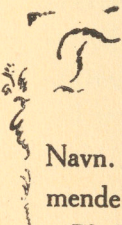
1919

COPYRIGHT, 1919,
BY STEEN HASSELBALCH, COPENHAGEN

KØBENHAVN — BIANCO LUNOS BOGTRYKKERI

FEJLTAGELSEN

arangul laa paa sit Yderste. Den taabelige Uforsigtighed, han havde begaaet, vilde komme til at koste ham Livet. Det var sikkert, som Dagens og Maanedens Navn. Forøvrigt havde Christian Hillig ogsaa, imødekommende hans bestemte Ønske, sagt det ligeud.

Bladene bragte Beretninger om hans Tilstand med indgaende Skildringer af hans Hjem, ja af Sengen, hvori han laa. Bladene kaldte ham en af Landets øverste Finansmænd, røbede smaa Anekdoter om hans fantastisk sikre Beregninger, om hans forbløffende Aandsnærværelse og uforstyrrelige Elskværdighed. Bladene bragte forløjede Skildringer fra hans tidligste Barndomsaar, rørende Træk om hans Godgørenhed, Gengivelse af de Malerier, hvorpaa navnkundige Malere havde forsøgt at forevige hans berømte Smil.

Han ærgrede sig over hver meningsforstyrrende Trykfejl, og sporede med spodsk Resignation Pressens Utaalmodighed; fordi det store Øjeblik lod vente paa sig. Han var dog virkelig ganske uskyldig deri, men forstod denne Utaalmodighed: Man længtes efter at gaa over til næste Punkt paa Dagsordenen.

Det var samme Utaalmodighed forresten, som den nysgerige Hob af tilfældige Dagdrivere foran Huset og ovre i Parken sletikke gjorde sig Umage med at skjule. Man stod opstillet under hans Vinduer, som man stod opstillet for at overvære en Henrettelse. Ethvert Tegn paa Bedring vilde føles ligesaa skuffende som Synet af Benaadningsbrevet, der berøvede Mængden Nydelsen af det ventede Skuespil.

Tarangul delte selv denne Hidsighed efter Resultat. Hvad var Livet andet end Higen efter næste Øjebliks Nyhed, det være sig i Form af Gru eller Nyden? Vilde ikke ogsaa han med velbehagelig Gysen have fulgt en saa usædvanlig Begivenhed?

At hans Død som hans Liv satte Sindene i Bevægelse, kildrede hans skjulte Forfængelighed. Maatte han blot vedvarende slippe for Smerter. Foreløbig havde han ikke saamegetsom Anelsen af en Fornemmelse udover den forbandede Træthed, der tog mere og mere Overhaand, saa Tankerne snart slæbte sig som Oldinge mellem Stokke. Han gad knap vende Hovedet, knap rette Fingrene ud. Selv Øjenlaagene føltes som tunge

Porte, der kun med Opbydelsen af al Kraft og Vilje kan bakes op og i.

Det var jo for at undgaa en lille Smerte, en vis Isnen i en Tandnerve, at han Lørdag Nat, efter Scenen med Laura, havde taget Giften i den Tro, det var Veronal. I Søvn var han da ogsaa faldet, forbløffende hurtigt og med Fornemmelsen som af et dumpt men smerteløst Slag for Panden. Sønnen var, trods sin Blytyngde, ledsaget af afskyelige Drømme, hvori Laura ikke blot truede med Selvmord og anden vakker Skandale, men i ægte kvindelig Hævngerrighed smed hans lige fuldendte kostbare Valutaberegninger paa Ilden for Øjnene af ham, og da han vilde redde dem, klamrede hun sig til ham, saa han ikke kunde røre Armene.

Han vaagnede usædvanlig tidligt og var sig strax bevidst, at et eller andet i hans legemlige Maskineri var sat ud af Funktion. Han følte ikke nogen egentlig Smerte men kunde ikke røre sig. Haanden vægrede sig ved at udføre Hjernens Befaling. Alle Muskler var overfaldet af dødelig Mathed, hvortil han ikke anede Grunden.

Da han ikke kunde ringe paa Leopold, vilde han kalde, men ogsaa Tungen nægtede at lystre. Uret stod paa sin Plads ved Sengen og tikkede fornøjet hid og did som en Fugl, der hopper i et Træ.

Don Juan -

En Time udspilet til en Evighed! En Time, hvor han følte Haarene gro i sit Ansigt. Saa kom Leopold for at melde, at Massøren var der, og at Badet var rede.

Tarangul, der ikke blot hos Kvinder men ogsaa hos Mænd havde en kvalmende Afsky for alt, hvad der henhørte under Begrebet Sygdom og Usundhed, krympede sig ved at gøre Indrømmelser, der maaske kunde undgaas. Med en Lallen, der betød, at Tungen ikke endnu var parat til at føde levende Ord, lod han Massøren komme. Der blev ingen Massage af, derimod stor Opstandelse.

I sin Raadvildhed tilkaldte Tjeneren, da den selvskevne Professor Hillig, Kongens Livlæge og Taranguls Ven, ikke var tilstede, to af Byens andre Modelæger.

Den første Formodning af disse meget vidende Herrer, der ikke kendte Taranguls Klogskab, Egoisme og Forsigtighed, gik ud paa at denne — hvis Livsførelse ikke var nogen Hemmelighed — var blevet ramt af et ganske almindeligt, selvforskyldt Slagtilfælde, Forløberen for et sidste Stadium af en selvforskyldt Sygdom.

En nærmere Undersøgelse nedslog hurtigt denne Antagelse.

Under det Krydsforhør, Læger gerne underkaster deres Patienter, sagtens gaaende ud fra, at disse til syvende og sidst kender deres egen Svaghed bedst, kom det frem, at Tarangul

havde taget Sovepulver. End ikke dette havde de maaske fundet ud, hvis ikke netop hans Tunge pludselig igen var begyndt at makke ret. Herfra og til at udfinde Fejltagelsen betød kun et Skridt. Og nu var de Herrer skønt enige om, at de igrunder strax havde formodet en Forgiftning.

Kun stod de stille overfor det Fænomen, at den ellers øjeblikkeligt virkende Gift, ikke havde dræbt Tarangul paa Stedet. Dette var nyt, uforklarligt, ja stridende mod al Lægevidenskab, altsaa ogsaa mod Naturens Love. Selvfølgelig hindrede det dem ikke i med fuld Sikkerhed at forudsige Giftens endelige, skæbnesvangre Virkning. Og medens de prøvede at skjule denne Viden bag Talemaader, røbede deres Holdning tydeligt, at Daaren gjorde bedst i paa Stand og Studs at beskikke sit Bo. Af dem var ingen Frist at vente.

Dels var det jo altfor sent at fravriste Indvoldene den for tolv Timer siden opsugede Gift, dels vægrede Tarangul sig energisk ved alle Forsøg i den Retning. Tanken om Gummislange æklede ham til Rædsel.

Da han paa den anden Side tog Sagen med saa ophøjet, ja munter og interesseret Ro, tilgav Lægerne ham, at han havde trodset deres Kunsts Viden, og de blev helt vel tilpas. Det gjorde dem oprigtig ondt, at dette prægtige Stykke Mandfolk, der havde givet Stof til saamange delikate Historier, at denne

fødte Don Juan, denne Selskabsmand, denne klarhjernede, pengekløge, fornøjelige Herre skulde bryde op fra Livsgildet paa et saa unødvendig tidligt Tidspunkt. Det var, som ved et Væddeløb at se det ædleste Dyr styrte over sidste Hurdle med brækket Hals. Men ingen kunde raade for Tilfældet, og for en Læge var Tilfældet Tarangul et gyldent Fund. Uden at saare den Syges Følelse, uden at paalægge sig selv Hykleriets Maske kunde man i Ro og Mag gøre sine Studier til det sidste. Ovenikøbet i saa behagelige Omgivelser, i saa godt Selskab. Virkelig, Skæbnen havde forsynet dem med et Stykke første Klasses Materiale.

De enedes om, efter indhentet Tilladelse af Patienten og dennes Huslæge, Professor Hillig, der imidlertid var kommen til, at opslaa deres Paulun saa nær den Dødsdømte, at de bestandig kunde følge og nedskrive Sygdommens mærkelige uvisse Forløb men sikre Resultat.

Altsaa, Tarangul skulde dø for aabent Tæppe. Som en Monark eller Skuespiller i sin Rolle. Han forberedte sig med samme omstændelige Omhu, hvormed han Livet igennem havde forberedt første Besøg af hver nyrobret Kvinde.

Døden selv forekom ham — fraregnet visse pludselige, uvilkaarlige Frysninger — alt velovervejeth en Begivenhed af stor og virkelig spændende Interesse. En af de faa Sensationer,

e f t e r D ø d e n

han ikke endnu havde prøvet. Selvfølgelig lod den sig ikke sammenligne med en i sød og grusom Nysgerrighed afventet Kvindes Komme, kunde maaske snarere have Berøring med de mangfoldige Staaen-til-Ansvar Besøg, han blev belemret med af Ægtemænd, Mødre, Brødre, Brudgomme. Hvert af disse Besøg havde haft sin egen beske Charme, i alle Tilfælde var han gaaet ud af Kampen som Sejrherre i Kraft af sin usvigelige Selvbeherskelse, sin ligesaa usvigelige Elskværdighed og sin ukuelige Vilje.

Døden forestillede han sig som en dadelløs Gentleman, der ogsaa vidste at skønne paa god Tone hos andre. Menne-skenes almindelige Skræk for den ventede eller uventede men altid uindbudne Gæst, forekom ham naragtig som gamle Jomfruers Angst for Mus og Indbrudstyve. Et voksent Menne-ske, der havde vidst at ordne sig med Livet, skulde vel nok kunne klare sig overfor Døden.

Det eneste, der nu og da virkelig forekom ham foruroligende, var Forudannelsen om saadanne Smerter, der vilde kunne berøve ham den Overlegenhed, som til alle Tider og under alle Forhold hørte med til hans Trosbekendelse. Fyldestgørende Forsikringer paa dette Punkt kunde Lægerne ikke give, dertil var Tilfældet for enestaaende, kun kunde de lade ham med Sikkerhed forstaa, at Døden var ham saa vis som den, hvis

Hoved allerede er rullet fra Blokken. Længe kunde det ikke heller vare. Det gjaldt kun at væbne sig med Taalmodighed. Men skulde der komme Smerter, inden Giften havde fuldbyrdet sit Ødelæggelsesværk helt, saa behøvede han nu ikke at ængste sig. Lægerne var der jo. Havde allerede forsynet sig rigeligt med bedøvende Midler.

Lægerne var der jo. Og deres Utaalmodighed var der. De ikke ligefrem forlangte det — dertil var de for velopdragne Videnskabs- og Verdensmænd — men de ventede dog saa smaat, at Tarangul, hvis Underholdningsevne var ligesaa kendt som hans Kvindegunst, skulde korte Tiden for dem. De foreslog ham at adspredde Tankerne paa allehaande Maader for derved selv bedre at faa Timerne til at gaa. Sygdommen forløb øjensynligt under altfor faa oprivende Momenter. Afhandlingen om det mærkelige, indenfor Lægeverdenen enestaaende Tilfælde, kunde risikere at falde helt magert ud. Men her kunde Tarangul ikke hjælpe. Han tænkte ofte — uden at udtale saadanne Tanker — hvad en Laura havde kunnet gøre ud af sligt. Hun, som inden for en halv Time formaaede at demonstrere hele Barometret fra det fineste Blikstille til Orkan. Men det var jo et af Kvindernes henrivende smaa Fortrin at kunne, ja at maatte spille Komædie baade i Tide og i Utide. Det var jo egentlig det, der gjorde, at man ikke kedede sig i deres Selskab

— noget Tarangul, ogsaa uden at udtale denne Mening, gjorde med de allerfleste Mænd.

Pressens Udsendinge, baade de der skrev for Indland og de, der besørgede Udlandet, aflagde smaa vimse Visitter i Taranguls Hjem, hvor ikke saameget som et Billede eller et Sybord erindrede Gæsterne om, at han ikke alle Dage havde været Ungkarl. Under normale Forhold havde Tarangul ikke kunnet paaregne Udlandets Interesse, men han satte stor Pris paa Skæbnens Venlighed at give ham Anledning til at blive navnkundig ogsaa udenfor det lille Fædrelands Grænser. De Herrer fra Pressen befandt sig saare vel i hans Nærhed, Huset blev for dem en stille, fornem Klub, hvor man satte hverandre Stevne for at tilbringe et Par frie Minutter paa behagelig Maade.

Den Syge, der jo ikke blot var forberedt paa en usynlig Gentlemans Komme, men ogsaa agtede at tage sig ud for de synlige, laa allerede saa at sige paa lit de parade, mellem Silkepuder, iført en af de Silkedragter, der var eneste ydre Tegn paa Blødagtighed hos denne Mand, hvis Ro ingen Kvinde havde kunnet forstyrre.

Tarangul, der aldrig havde kæret sig synderligt om Dagens Sol men elskede kunstigt Lys og egentlig derfor skattede Edison højere end Opfinderen af selve Solsystemet, havde hver

Aften, og tidt om Natten, som han ofte benyttede til Arbejde, samtlig Værelser fuldt oplyst. Det var ham en ødsel og behagelig Vane. Nedefra tog det sig ud, som levede han i en fortsat Festrus. Kom Mennesker forbi ud paa Natten og saa denne lysende Etage, ventede de ogsaa at se Skyggen af dansende Par. Dog, Tarangul hørte til de Mænd, der kun anser Dans for en passende Kvindeforlystelse, et erotisk Løkkemiddel. Visselig havde han i sin Tid taget imod mangan Indbydelse til Bal, men aldrig selv drejet sig efter bevægelsesmekanisierende Musik.

Ogsaa nu, hvor han laa og skulde dø, var ud paa Natten alle Værelser fuldt oplyst, man kunde tro, han festede sig helt ind i Døden.

Vinduerne stod aabne Dag og Nat. Dette var en Nødvendighed, skulde man kunne trække Vejret i den Dunst af Blomster, der fyldte Huset.

Tarangul gjorde selv Spas dermed: — I skal se, til Gengæld kommer der ikke en Krans til min Begravelse! Jeg maa vist hellere selv bestille et Par Dusin, for dog ikke at komme altfor lurvet i Jorden!

Ja, det saa virkelig ud, som gav man ham Begravelsesblomsterne forud. De hobede sig op i saadanne Mængder, at der sletikke mere var Tale om at sætte dem i Vand. Havde man

anbragt dem alle paa hans Seng, de havde dækket ham, som Jord dækker Kisten, naar Graven kastes til. Han var bleven kvalt derunder.

Dog fik han ikke formange. Trods Trætheden holdt han nøje over, at hver enkelt Blomsterhilsen blev ham forevist. Det beskrevne Kort eller Brevet, der fulgte, tog han sig for at læse, naar det engang stod lidt bedre til med Kræfterne. Men naar det skete, gav han sig istedet for til at regne ud, hvor store Beløb Blomsterne repræsenterede, og med den saaledes indvundne Sum gav han sig til at spekulere, regnende med fantastiske Kurssvingninger. Ingen, undtagen han selv, vidste, at Banken flere Gange havde været sin Ruin nær, fordi han havde spekuleret løs med Millioner, der ikke tilhørte ham. Det var endt godt, og han havde ladet Gevinsten komme Aktionærerne tilgode; var det gaaet anderledes, havde han haft Valget mellem den kolde Pistolmunding i Tindingen eller Aars Tilbringen indenfor Mure, hvor Vinduerne sidder højt og Hyrdetimer er sjældne.

Tarangul havde ofte — en spøgfuld Idé, der er faldet mange ind før ham — haft Lyst at overvære sin egen Begravelse. Det vilde mere ham usynligt at være tilstede og uforstyrret se til, hvorledes det hele vilde spænde af. Hvormange Venner og Veninder, der vilde give Møde. Iagttage deres

Holdning, se deres forskellige Graad eller Kampen for ikke at græde. Hvad han nu, liggende mellem Blomster, oplevede, var til en vis Grad Opfyldelsen af dette Ønske. Naar han lukkede Øjnene og lod, som han sov, hørte han de fremmede Læger hviskende drøfte hans Fortrin og Fejl — akkurat som Ligfølget, der gaar efter Kisten fra Kapellet til den aabne Grav.

Han havde givet Leopold Ordre til, uden Undtagelse, at nægte enhver Kvinde — om ung eller gammel — Adgang til Sygeværelset. Han var en Ynder af gode Manerer, og medens han intet havde imod, at hans Venner tog sig en høj Bridge ved hans Seng, vilde det være ham yderst pinligt at tage Scener i Overværelse af Uvedkommende.

Hans naturlige Videbegærlighed tillod ham ikke at lade noget skrevet gaa ulæst i Papirkurven. Paa den anden Side manglede han Kræfter til at binde an med det uhyre Stof. Han lod Leopold bringe alt i Rækkefølge. De hvide Kort, hvis trykte eller litograferede Navne stirrede ham imøde i stum Trods eller stivnet Fortvivlelse, gjorde et eget isnende Indtryk paa ham. De kom ham for som hvide Ligsten paa tomme Grave over glemte Døde. Saadanne ordløse Bebrejdelser fandt han saavel taktløse som paatrængende. Ved Gud, disse Kvinder havde dog intetsomhelst berettiget Krav paa ham. Havde han maaske løjet for dem? Udover, naturligvis, saadanne Løgne,

som Kvinder selv lægger Mænd paa Læberne under visse Forhold. Og selv da havde han været af største Forsigtighed, havde altid vidst, hvad han sagde, og især — hvad han ikke sagde. I Elskovsanliggender følte han sig yderst anstændig.

Brevene kunde han jo ikke overkomme. Trods Videbegærlighed og Vane. Det hørte til hans Ordenssans strax at besvare ethvert Brev. Ubesvarede Breve som ubetalte Regninger var ham en Pestilens. Men han kunde jo ikke overkomme dem. De regnede nedover ham som Lavaen over det arme Pompeji. Alene det at føre Brevaabneren ind og skære til, var et hæsligt Besvær. Og Bankdirektør Johan Tarangul havde ingensinde flaaet et Brev op. Nu nøjedes han med at læse Navnet og undertiden den uundgaaelige Efterskrift, der som Blyklumpen i Hyldemanden er det vigtigste og Vitsen ved det Hele. Blæse være ogsaa med selve Indholdet. Noget Nyt kunde det ikke bringe. Den Tid var længst forbi, hvor han i Breve ventede Overraskelser, Afsløringer. De fleste Breve var kedsommeligt ens — som Kvinders Luner, ogsaa de mest extravagant udspekulerede. Indholdet af Kvindebreve bragte ham ofte til at mindes Synet af den sirligste Haarsætning — naar Elskovsmødet er forbi.

Det morede ham, hvis Trætheden øjeblikvis lettede, at ud-

grunde Brevskriverens virkelige Stemning gennem Underskriften. De fleste Kvinder var jo som Ruder af daarligt Glas. Selv gennem det mest blankpudsede Vindue mister alle Genstande deres oprindelige Form. Bevares: ingen Orkan er vældig som de tavse Storme i Kvindebryst, ingen Græker i Handel snedig som en Kvinde, der vil forstille sig, men . . . var Indholdet af hendes Breve end løjet, Skriften paataget fast, flot, trodsig eller ydmyg, Underskriften skulde jo nok forraade Trefjerdedel af den inderste Sandhed.

Hvert Brev fremkaldte forsaavidt Erindringer, som selv Synet af enhver tallignende Genstand rent automatisk gav Stødet til store Beregninger. Men Erindringerne var visne. Krøllede sammen og faldt i Støv, inden Tankerne fik rigtig Tag i dem.

Med en egen dunkel og dump nagende Fortrydelse huskede han, hvorledes han forhen foruden at nyde selve Nuets Behagelighed, havde fornøjet sig i Bevidstheden om saa at sige at puge Skatte hen i Form af søde Oplevelser. Ligesom enhver Kvinde havde sin ganske egen Atmosfære af Duft og Dunst, der ikke — hvad Kvinder mærkeligvis ikke syntes at vide — lod sig bortforklare af nogen kunstig Aroma, dertil laa den for dybt og var den for levende, saaledes havde jo hvert enkelt lille Eventyr, al naturbunden Lighed til Trods, sit fra alle andre

afvigende Forløb. Melodien var altid den samme, men Variationernes Muligheder uden Grænse.

Tarangul havde længe været klar over, at alt har sin Tid, og, saavist som den Nydelse, der tilfredsstiller den uerfarne Yngling, er ganske anderledes nem og naturlig end den, der kræves af en erfaren Elsker, saaledes maatte uundgaeligt engang det Tidspunkt komme, hvor selve Nydelsen kun bestod i Erindring. Her var det, Tarangul havde ment at komme foran eller overliste Skæbnen. Han vilde, ved i Tide at indrette sig et Slags Raritetskabinet — eller Erindringshare — i stor og fornem Stil vise Skæbnen, at den ikke skulde gøre sig Ulejlighed med at overraske ham. Han var forberedt. Som gammel vilde han gaa og nusle rundt mellem sine sirligt katalogiserede Minder.

Men nu, hvor det kun gjaldt at faa Has paa et Par Døgn, mærkede han, at Raritetskabinettet ikke duede. Han havde maaske gjort bedre i at samle paa Frimærker, Kobberstik eller Mønter.

Pokker ogsaa staa i det! Her, hvor han laa og var til ingenting, grundet paa den lede Træthed, havde det passet ham saa godt at sysle med Ordningen af Erindringsstoffet. Væk var det alt sammen, eller rettere ligegyldigt. Han laa og prøvede at stemme sit eget Jeg og faa de slapt skurrende Strenge bragt i Svingning.

Pludselig strejfedes han af et Barndomsminde. Ogsaa det

Don Juan'

kom ham blegt for som Stemmen i en Telefon, naar man taler med Udlandet: Han var forkølet, laa til Sengs med røde Øjne, rindende Næse og belagt Tunge. Uret paa Væggen irriterede ham, han gad ikke se paa Legetøjet, man bragte, ikke røre Maden. Ustandseligt og med kvalmende Fornemmelser i Hals og Mellemgulv maatte han mod sin Vilje tænke paa en stor drejende toetages Karussel, hvor han gimpede op og ned paa en Gris. Skønt han aldrig kørte i Karussel, da han ikke kunde taale Bevægelsen. Moderen blev ved at plage ham, om der dog ikke var noget, han gerne vilde have. Det var tidligt Foraar, og Tanken om Jordbær faldt ham ind, nærmest fordi det var noget uopnaaeligt. Han frembragte sit Ønske i en tvær og slæbende Tone. Moderen sukkede. Men inden Aften stod hun ved hans Seng med en Urtepotte, hvori en Plante med syv røde modne Kæmpejordbær. For at gøre Nydelsen endnu større, fortalte hun ham, hvor urimelig kostbar denne kunstigt fremdrevne Lækkerbidsken havde været. Graadigt greb han efter det største Bær, men var saa forkølet, at han hverken kunde smage dets Sødme eller mærke dets Aroma . . .

Netop saadan var det med ham nu. Hans Sanser var sløvede af Sygdom eller af Dødens bevidste Nærhed.

Lægerne, der som ivrige Samlere benytter enhver Lejlighed til paa lovlig eller ulovlig Vis at berige deres Speciale, prøvede

at fritte ham ud. Men han var paa sin Post. Saa blev man kameratlig nærgaaende. Tarangul lod sig ikke overrumple. Intet var ham modbydeligere end Mandfolkefortrolighed paa visse Omraader.

Da en af Lægerne med et nærgaaende Smil spurgte: — Sig mig, kære Ven, har De igrunden Tal paa alle de Hjerter, De i Tidernes Løb har knust? svarede Tarangul, uden at vise sin Foragt for Taaben: — Man samler dog ikke paa Hjerter som Indianerne paa Skalpe! Forøvrigt er »knust« et modbydeligt Ord. Det minder mig om, da jeg engang som Dreng uforvarende kom til at træde paa en Tudse. Det er noget af det fæleste, jeg har oplevet! Lægen lo: — Ja, naar det er Deres værste Oplevelse . . . Oprigtig talt, jeg troede, De var vant til at se Kvinder græde Blod!

Tarangul laa og fingrede ved et lige ankommen Brev. Han lod det, mod Sædvane, uaabnet glide ned i den mægtige Bronzekumme, der stod paa en Trefod ved Sengen og tjente som Opbevaringssted for alle Kort og Skrivelser, og han svarede med Øjnene let sammenknebne: — Der findes jo hede Kilder, som hvert Sekund slynger tøndevise af kogende Vand op i Luften . . . Blodtaarer . . . ja, hvorfor ikke! De er blot ikke kommen for i min Nærhed . . . Og almindelige Taarer . . . Dugg, man tørrer af. Bagefter er Ruderne dobbelt blanke!

Men selv det Par Ord kostede Kraft. Tarangul lukkede Øjnene helt og gabede. Langede saa pludselig ud efter et forgyldt Spejl, Gave fra en ældre fed Dame, han for Alvor havde bragt ud af Ligevægt, og saa sig deri. Men lagde hastigt Spejlet og gav sig til at stirre paa sine Hænder.

De, ihvertfald, havde bevaret deres oprindelige Skønhed. De var faste i Formen, fuldendte i Bygningen, kølige og sunde af Farve. Hvad de Hænder havde taget sig til, hvilken Andel de havde haft i hans smigrende Tilnavn, det saaes ikke paa dem, saalidt som den betvingende Kraft sees paa Magneten. Hans allervæsentligste Styrke laa vel i Samspillet mellem Hjernen og de Hænder. Kvinder var blevet urolige, var kommen til at græde ved Synet af de Hænder. Kvinder havde skælvet for dem, krøbet for dem, prøvet at trodse dem, tilbedt dem, jublet over dem og forbandet dem. Han kunde tælle de Gange, der havde været Blod paa dem. Hvad ellers, der klæbede ved dem, gik let af i blødt Vand og milde Sæber.

Han blev ved at stirre paa Hænderne. Tog han fejl, eller . . . Neglene forekom ham gullige, kloagtige! Var det en Sygdomsfølge? Eller havde Massøren gjort sine Sager snavs? Fra Sengen saa han Toppen af Parkens Træer. En sort, stor Fugl hoppede til og fra, sært urolig. Tarangul fulgte den med Blikket, til Øjnene faldt i. Han sov og drømte.

I Drømmen var han ikke syg men laa, paaklædt til Middag, paa den Divan, der til al Lykke var mere discret end de fleste Kvinder. Han ventede Besøg. Anede, at hun var en af dem, der første Gang kommer i rene Mumiesvøb af Blufærdighed og senere gerne flaar Huden af for at vise sig mere nøgen. Det forekom ham, han hørte Entreklokken kime. Hvorfor lukkede Leopold ikke op? Det kimedede paany. Hvor var Stuepigen? Man lod dog ikke en Dame staa og vente! Saa maatte han selv ud at lukke op. Men i samme Nu, han satte sine tynde Lakslippers til Jorden, gav det ligesom et Kvaks i ham. Han havde traadt i noget væmmeligt blødt, der gav efter og brast med en sydende, svuppende Lyd. Han sprang tilside — traadte atter i noget lignende, der strax føltes haardere men under Legemets Vægt mastes, saa han fornam varm Væde sprøjte op over Silkestrømpen og kildre langs Fodrodsbenene. Bestyrtet saa han ned i det røde Smyrnatæppe. Der var intet at se. Klokken derude kimedede som besat. Man var dog et Mandfolk og ikke en gammel Kælling . . . Et Skridt endnu. Skreg han selv? Eller skreg det levrede under hans Fødder? Fægtende ud i Luften efter Hjælp ramte hans Haand Kontakten til den store Lysekrone. Af al Magt pressede han til, Stuen laa badet i Lys. Det røde Tæppe . . . Det røde Tæppe var der ikke. Hvad han havde taget for Tæppet, var lutter sivende, edrende Hjerter. Somme

næsten friske, andre sortstørknede eller med gulgrønne Forraadelsespletter. Nogle til Sprængning fyldte med Blod, andre slappe som tomme Hinder. Han kunde ikke komme frem, ikke tilbage. Hans Fødder udholdt ikke at staa i det levende Kød . . . Og nu fornam hans Fod, og nu saa hans Øjne, og nu sansede hans Øre, at hele Tæppet eller Gulvet var levende, rørte sig op og ned men i forskellig Takt. At alle disse betændte, halvforraadnede Hjerter endnu bankede.

Tarangul strakte Hænderne op over Hovedet, udstødte et skingrende Skrig og faldt forover. Da han kom til sig selv igen, stod Vennen, Professor Hillig, bøjet over ham: — Er det Smerterne, Johan, for saa . . . Men Tarangul snappede efter Vejret, smilede op mod det bekymrede Ansigt: — Nej, du, ikke endnu. Jeg drømte bare saa nederdrægtigt! . . .

R O S A M O N D

x
F vordan var det nu ... Hvor Pokker havde han dog
set dem før; de tre festklædte Gentlemen af Oliven-
typen? Den ene elfenbensglat i Ansigtet, de to andre
med smaa viksede Overskæg, blaalige, velbarberede og pudrede
Kinder, sminkede Læber, Haaret skilt og fedt pomadiseret,
tre Bølgelinjer til hver Side . . . Sødt sovende . . . Ingen
Antydning af onde Drømme . . . Aha, nu kom det! Ja . . . og
heller ingen Antydning af den elektriske Stols Virkning . . .

Medens Morfinen virkede, saa Tarangul tydeligt de tre
sovende Herrer saa nær, at han kunde røre dem, saa nær, at
Kuldepustet fra de isfyldte Glaskister, hvorpaa de — en Smule
haardt — hvilede, strømmede ham imøde. Han atter ordentlig
føjte den fjerne New Yorkerdags overvældende Hede mod
Velværet, som Kulden fra de med sort og støvet Fløjel be-
dækkede Isbeholdere udstraaede. Hovedpuderne rigt besat

med Kniplinger, men ikke helt propre. Forbrydernes Negle manicurede saa godt, som det kun lader sig gøre i Amerika. Væggene behængt med sort og Krucifixer. Kvalm og Stank af visnende Blomster, Hvidløg, Sved og simple Parfumer. Klirren af de frivilligt strømmende Penge, der ustandseligt, som Indholdet fra et Sandur, dryssede ned i den fremstrakte Bøsse til »de Herrers Begravelse«.

Samtlige Mafia og andre Sorte Haands Medlemmer syntes at have givet Møde. Desuden en Mængde Børn og Skønjomfruer. Sing-Singskrabede Mænd, nysgerrige langbenede og blonde Nordamerikanere — det var i Lunchpausen — Presse-unglinge og Børsjobbere i Skjorteærmer, drivende af Hede-væde. »Undertaker« en selv, den udmærkede Herre, der egenhændig foretog den obligate Udrensning, Udstopning og Sminkning af høje og lave Lig, stod i Døren — han og de elektrisk henrettede de eneste i Kjole og Hvidt — og dirigerede Strømmen.

Det var kun tilladt at defilere forbi en Gang, saa det gjaldt at gaa langsomt, for at strække Nydelsen ud. Midt i det Hele en Strid mellem Undertaker og Filmsagent. Filmsselskabet vilde erhverve Retten til at forevige »Familiens sidste Afsked med Morderne«, men Undertakeren havde Kontrakt med Familien og kunde ikke afbryde sin Privatgesjæft for at give Ver-

den Andel i Afskeden. Agenten mente, at Magniumsslys alene kunde gøre det, et Par af de Tilstedeværende kunde da mod et passende Honorar agere »de nærmeste«, han udpegede saagar en gammel brun Banansælgerske som ypperligt egnet til at være den nedbøjede Moder, der i Døden tilgiver sin forlorne Søn. Hun var heller ikke uvillig, men et Par unge Mænd, hvis Træk viste betænkelig Lighed med dem i Glaskisterne, lagde sig imellem. Agenten blev sat paa Porten og lit de parade Defileringen fortsattes . . .

Tarangul, som netop tilbragte Dagen i New York med Rosamond, var af hende slæbt hen for at overvære Skuespillet, efter at hun til sin Ærgrelse ikke havde kunnet sætte igennem at skaffe sig Adgang til selve Eksekutionsøjeblikket i Fængselsgaarden. Rosamond var, som alle de tilstedeværende unge Kvinder, stærkt optaget af de fredeligt slumrende Herrer og hviskede ustandseligt Tarangul i Øret. Mumlende betroede Tilskuerne hverandre Enkeltheder, sande og opdigtede, fra Henrettelsen. Den Skægløse skulde have rakt Tunge ad Dommeren, de to andre derimod grædt og brølet af Angst. Begravelsen maatte uidentvivel blive pompøs, efter Tilstømningen nu at dømme. Familierne vilde slaa sig sammen: Engle med Palmegrene af Marmor.

Tarangul, der altid og overalt — tilsyneladende ret lige-

gyldig — tilegnede sig enhver lille Enkelthed, havde, uden derfor at forsømme Miss Rosamond, gjort en Mængde Egenhaandsstudier, som ogsaa senere skaffede ham megen Morsskab. Rosamond rystede af Iver for at komme saa tæt hen til de døde Italienere, at hun kunde se sit Snit til at berøre en af dem. Det var tydeligt, i hvilken Retning alle de smaa Kvinders Tanker og Følelser bevægede sig, medens de langsomt og ligesom andægtigt trippede forbi de kolde Baarer . . .

Taranguls Tanker sprang pludselig, og han mindedes hine tættilslørede Damer, som — gennem Klæderne synligt sitrende af Forventning — smøg sig gennem Nedgangen til den underjordiske Kineserby i Chicago for dér, gennem Kighuller af en Skillings Størrelse, at tilfredsstille deres Øjnes Laster . . .

. . . Nej, han fortrød visselig ikke sit eneste hastige trip til Staterne, var det ogsaa sket noget mod hans Vilje! Rosamond havde lokket ham med, trods hans beskæmmende Hang til Søsyege, trods hans Rejseladhed, trods det, at for ham Paris var Forlystelsens eneste Stad, Rosamond havde lokket ham med, og dog var han ikke gaaet i Fælden, da det gjaldt.

Morfinen blidnede Tanker og Fornemmelser, han laa blødt som indsvøbt i lune rosenfarvede Skyer, frydende sig sagte over ikke at være bleven indfanget af Rosamond eller Papa Stewarts Millioner. De tre Uger i hendes Selskab var vel de

længste, han havde oplevet. Længere havde han ikke holdt det ud. Nok hed det sig, han var sin egen Mænd med fuld Frihed, Auto, Tjenerskab, Heste alt til Raadighed — men Rosamond slap ikke Lassoen af Hænde. Et rent Guds Under han var undgaaet sin Skæbne. De tre Uger i Familien Stewarts Sommerresidens i Newport, og han vidste omtrent, hvordan Odaliskens maa føle sig tilpas i det eunukbevogtede Harem. Han opnaaede end ikke at finde sig til Rette i Værelsernes Utal.

Klog var hun, Rosamond. Klog og ufortrøden, som en Edderkop, der lurte paa en bestemt Flue. Han formelig saa Nettet blive spundet for sine Øjne. Det gjaldt Dage, og han var bleven hængende. Sommervarmen gjorde ogsaa slap. Og Fristelsen var jo betydelig. Rosamonds Fodrodsben spillede under det gennemsigtige Silkeflor paa en egen nervøs Maade, der gav Løfter. Men han var paa sin Post. Ikke engang hin Dag, hvor hun ved Badningen arrangerede en lille Afmagt, forglemt han sig, omend han aldrig havde holdt et mere yndefuldt, bøjeligt Legeme i sine Arme.

Saa en Aften kommer Papa Stewart til ham, viftende med Checkbogen og sin faderlige Velsignelse. Trefjerdedel Million paa Bordet ved Kontraktens Underskrivelse, Indtrædelse i Firmaet — Rosamond eneste Barn . . .

Den Gamle havde let til Taarer og ivrede baade mod Vivi-

sektion og Prostitution. Kunde ikke taale at se en Flue blive slaaet. Sine Penge tjente han delvis ved at forpagte Hals- og Haandsretten over et Par Tusind Tugthusfangers Arbejde. Selv bestemmende, hvormange Timer i Døgnet de skulde sy og væve, hvormeget de kunde præstere om Ugen. I hvert Fængsel holdt han sine egne Slavefogder, der var der for at bringe Fangerne Fart og Flid.

Tanken om Rosamonds Hjerteønske gjorde ham fugtøjet. Han udmalede sig Fremtiden som Bedstefader og omfavnede paa Forhaand Tarangul, hvis Ro, Regnehjerne og velsiddende Klæder imponerede ham.

Tarangul vilde ikke overflødigt saare den rare Mand og var virkelig i Knibe. Et Nu gennemfores han af Lyst til at opdigte et hemmeligt Ægteskab, men Papa Stewart var ikke dummere, end at han vidste, hvor lidet et Ægteskab var bindende i protestantiske Lande. Det gik ikke. Saa fik han en anden Idé, der ganske vist kunde have haft til Følge, at Rosamond og hendes Fader vilde sky ham, som man uvilkaarlig skyr et Menneske, paa hvis Frakkeærme man ser et lille graat Dyr vandre.

Han klappede Papa Stewart ømt paa Ryggen, gjorde Stemmen graadsløret, talte om Rosamond som Dante om Beatrice, men betroede Faderen ind imellem, at en lige saa sørgelig som frygtelig, i det renfærdigt levende Amerika sikkert saagar af

Navn ukendt, Sygdom forhindrede ham i at følge sin inderste Længsel og anholde om Rosamonds hvide Haand. Han udmalede den — i Amerika sikkert ukendte — Sygdoms Følger ned gennem de ufødte Generationer med saa forfærdende Livagtighed og paa saa flydende Engelsk, at Rosamonds Fader atter trykkede ham til sit Hjerte og med kvalt Stemme takkede ham, fordi han forskaanede hans eneste Datter for en saadan Skæbne.

Tarangul lo i Smug og mindedes en Samtale med amerikanske Læger efter en bedre Middag i selve det Stewartske Hjem, mindedes, med den ham egne Sans for Tal, de hemmelige statistiske Oplysninger, man havde givet ham.

Papa Stewart tøflede af med Checkbog og faderlig Velsignelse, og Tarangul morede sig over Menneskenes Dumhed. Kun spekulerede han over, om Mr. Stewart, hvis Datter i et vist Vokskabinets hemmelige Afdeling havde gjort sig fortrolig med de rædselsfulde Følger af den i Amerika ukendte Sygdom, nu vilde forraade hans »Hemmelighed« overfor Rosamond, eller hvad der vilde ske.

Det erfor han aldrig. Hans Afrejse blev bestemt, og Rosamond modsatte sig ikke længere. Men sidste Aften, da alle Gæster var gaaet hver til sit, kom hun til ham iført Zobelpels, og, da den faldt, iført Maaneskin. Hun gik ham imøde med

lukkede Øjne som en Søvn­gænger, hun var barfodet, og han saa de smaa velskabte levende Tæer smile og smægte.

Tarangul modtog Rosamond som et Drømmesyn, og behandlede hende som en Drøm, hvor alle Ønsker gaar i Opfyldelse. Drømmen var usædvanlig rig og varede til ud paa Morgenstunden. Saa forsvandt Rosamonds Gestalt atter i Zobelpelsen. Det hele var maaske virkelig kun en Drøm, for ved Frokostbordet præsiderede hun frisk og munter i Golfdragt med den rødhaarede, flotte Fætter Freddy, der vaklede mellem at indtræde i Diplomati­et og overtage Faderens rundeligt pengeafkastende Sæbesyderi.

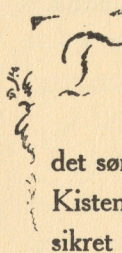
— Ikke sandt, De er her til Brylluppet?

Saaledes erfor han Forlovelsen. Muligvis erfor Freddy den ved samme Lejlighed. Det lykkedes ikke Tarangul at være tilstede ved Brylluppet, da hans Baad gik Dagen før, men Generalprøven fik han med. Orgelet spillede, Operastjernen sang, Modepræsten antydede Talen. Kun mødte de Optrædende, Rosamond og Freddy samt de nærmeste Venner, i Tennis­kostume og Ridedragt, tyggende grønne Mandler og fyldte Chocolader under Opførelsen. Ved Afskeden overrakte Papa Stewart Tarangul en gylden tabatière, med Rosamonds Navn nedlagt i Smaragder — samme Gave, der Dagen efter vilde blive samtlige Brudesvende til Del.

Rosamond og Freddy fulgte ham ombord. Rosamond trak Tarangul til Side; hun ønskede at læse Fremtiden i hans Haand. For bedre at følge Linjerne tog hun sin lange Kravatnaal til Hjælp. Pludselig jog hun den med en saadan Sikkerhed ind i Kødet, at et usselt Blodspor paa Haandens Bagside viste, den var gaaet helt igennem. Hendes kvidrende Latter overdøvede Taranguls uvilkaarlige Smertensudbrud . . . Var det en takforsidst? Eller blot et forkælet Pigebarns øjeblikkelige Lune?

Rosamond var ude af hans Liv. Etuiet blev desværre tilbage.

S Y L V I A

o Aar havde Tarangul været, hvad Samfundet kalder gift. Væsnet laa under en smuk Gravsten, bar ogsaa der hans Navn, og han lod Graven vedligeholde, som det sømmede sig. Selv havde han ikke sat sin Fod der, siden Kisten blev sænket ned, og testamentarisk havde han forlængst sikret sig mod ethvert ydre Samkvem efter Døden.

Udadtill var hans Tilværelse hine to Aar ikke synderligt afvigende fra Aarene før og efter. Dog gør det naturligvis en Forskel at have en Kvinde, og tilmed den samme, i Huset fra Morgenstunden, alle Dage. En Kvinde, der, uden at udøve en Tjeners eller Stuepiges flinke, lydløse Syssel, har uhindret Adgang overalt og til alle Døgnet's Timer. Indadtill var Forandringen gennemgribende. Uhyre. Uhyggelig. Fantastisk latterlig. Men derom vidste jo heldigvis kun ét Menneske, han selv.

Tarangul havde ikke tænkt paa at gifte sig. Eller rettere han havde overtænkt Sagen saa nøje, at Summen af Undersøgelsen var blevet en absolut Uvilje mod denne almindelige Dumhed. De to eneste Fordele, Ægteskabet kunde bringe, kom ikke i Betragtning. Penge behøvede han ikke, Børn ønskede han ikke.

Det fordømte Cigaretetui! Betalt med to kostbare Livsens Aar. Betalt med et Had, der var grændseløst, som det var stumt. At Mandfolk og Forbrydere altid endte med at blive overlistet, var ham en velkendt og forlystende Kendsgerning, men at han selv skulde gaa i Fælden, var en bitter Nedværdigelse. Vel var hun død og borte. Sandsynligvis havde hun dyet sig for at sladre af Skole. Sikkert, ja. Det kvindelige Instinkt er en fin Sporsans. Og selv det mest snakkelystne, det mest taabeligt uforsigtige Fruentimmer, plaprer ikke ud med mere, end hun finder for klogt. Alligevel var det fæisk dumt af Sylvia, hun ikke indsaa, at han var den sidste, den aller-sidste, til hvem hun turde udlevere sin Smule Hemmelighed. I sig selv en Bagatel. Betalt med to kostbare Aar.

Han behøvede ikke at gøre sig Umage for at opfriske Erindringen. Levende og langsomt promenerede det svundne ham forbi, henover ham, igennem ham:

. . . De var ene to, han og Sylvia. I Parken blomstrede

Kastanjerne. Han havde selv fyldt Etuiet med Marquissette en halv Time før hendes Komme. Det var en af hans Særheder eller Vaner: han maatte altid prøve at forbedre de smaa Pigers Smag, og det ikke blot paa Paaklædningens og Kærtagnes Omraade. Etuiet lagde han, ordentlig som han var, paa sin Plads paa det lille runde Bord mellem de øvrige Snusdaaser og Etuier, — elleve i Tal. Trods sin brovtende Guldtyngde og Smaragdernes forførende Glands var det ringere af Værdi end alle de gamle franske og italienske Daaser med deres halvt afslidte Miniaturlandskaber og sprukne Emailleindlægning. Men for en Sylvia — der gerne undværede Middagsmad Ugen igennem for Lørdag Aften at se og blive set i et Theaters Parket, der halvvejs selv maatte flikke sine Klæder sammen og nøjsommeligt erhverve Resten ved at sidde paa Kontor — maatte det amerikanske Etui overstraale alt. Det var forstaaeligt. Rimeligt. At Sylvia skabte sig lidt Indtægt og Fornøjelse ved i Smug om Søndagen at staa nogen Model, forringede jo ikke hendes øvrige Egenskaber. En skøn Kvinde var berettiget til at skaffe sig Klæder og Glæder for den Pris, der passede hendes Person og for det Betalingsmiddel, der stod til hendes Raadighed. Det havde jo været ham selv en udsøgt Nydelse at komme hendes beskedne Ønsker i Forkøbet. De gik alle i samme Retning som hos de fleste af hendes Lige.

Hun satte kun Pris paa to jordiske Fornødenheder: Pynt og søde Sager. Uden Betænkning vilde hun have foretrukket et funklende Armbaand for en veludstyret Villa. Paa Vin havde hun ligesaa lidt Forstand som paa Kunst og Cigaretter, men hun forstod at faa det mest mulige ud af sit Ydre, og med Konfekt og Chocolate lod hun sig ikke narre.

I Grunden var hun ogsaa ukunstnerisk, hvad Forstaaelse af Elskovsnydelser angik. Hun havde selv mere end engang erklæret paa sin søde naivt gammelkloge, pludrende Maner, at hun vilde være fuldkommen tilfreds i en Verden uden Mænd, hvis hun blot havde tilstrækkeligt mange smukke Klæder, og blev tilstrækkeligt misundt af andre Kvinder. Han fik en tydelig Fornemmelse af, at hun havde større Nydelse af selv at se sig i Spejl end af at beundres af ham eller den Maler, for hvem hun stod Model. Hvilket altsammen ikke udelukkede, at hun var en sød og behagelig Kammerat, der ikke var ueffen til at tage ved Lære.

Aftenen var forløbet, som den Slags Aftener forløber. Han havde indstillet sin Hjerne og sine Nerver paa Sylvia, som man indstiller en Kikkert efter Øjets Styrke og Genstandens Fjernhed. Sylvia var hverken dum eller kedelig. Ingen Kvinde var helt dum eller helt kedelig, naar man lod hende føle sig fri og sikker. Hun fyldte Rummet ud og fortalte løs paa sin

egen sprudlende, lette Art, uden at lyve eller overdrive mere end nødvendigt. Ja hun formaaede at afvinde sine Smaaoplevelser en vis ny Interesse, at gengive dem med troværdig Livagtighed. Tilmed mærkede man, at hun gerne vilde vise sin Taknemlighed i Form af Underholdning, og han maatte mindes visse Smaapiger af Overklassen, der af deres aandsfattige Mødre opdroges til at tale naturligt elskværdigt om Vind og Vejr med hvemsomhelst. Sylvia vilde sikkerligt ikke savne Samtalestof, om hun pludselig blev stillet overfor et kronet Hoved. Saalidt som hun vilde gaa istaa, hvis hun paa Gaden blev tiltalt af en Slagsbroder. Hendes Sentimentalitet var ikke generende, og ganske ægte. Hun havde kaaret »Quand l'amour meurt« til sin Yndlingsmelodi. Forresten den eneste, hun nynnede nogenlunde korrekt. Hendes Haar var nydeligt og havde sin egen varme sunde Duft, der steg ham til Hovedet, naar hun slog det ud over ham som et Fangnet.

Engang i Aftenens Løb vilde han række hende Etuiet, saa straks, det ikke var paa Plads, men formodede, at Sylvia, pilfingret og rastløs som hun var, havde forslæbt det til en af de andre Stuer. Da hun i samme Nu greb efter en Bostanjoglo og erklærede, at hun egentlig foretrak russiske Cigaretter, rejste han sig ikke for at lede.

Sylvia hørte overhovedet til de Kvinder, man maa rydde

op efter. Usædvanligt tiltrækkende som hun var, jo mere uforbeholdent hun gav sig sine Smaaluner og hans kyndige Ledelse i Vold, passede det ham dog ikke altid, naar hun begyndte at gennemrode Skabe og Skuffer i hans Paaklædningsværelse, optælle hans Fodtøj, Skjorter, Veste, kortsagt paa det bitreste krænke Leopolds Ære. Denne Aften var hun usædvanlig stilfærdig, ligesom hensunken i Eftertanke. Ved Ellevetiden brød hun op med en voldsom Hovedpine, som hun sødt og sygt smilende gav ham Skylden for. Næppe kunde hun afvente Vognen. Havde Tarangul ikke husket hende paa det, var hun styrtet bort i den Pagehabit, der ganske vist baade passede og klædte hende, men som jo ikke var bestemt til at optræde i uden netop indenfor hans fire tavse Vægge.

Ham var det for tidligt at gaa til Ro. De første smaa Nattertimer havde altid forekommet ham de af Forsynet til Mandsarbejde mest passende. Da var alle Lyde i det sobre Herskabs-hus hørt op. De forskellige skrøbelige Ægtepar i Etagerne nedenunder — Huset var Himlen være lovet barnløst — var bragt til Ro. Parkens Jerngitterporte var faldet i Laas. Sporvognene i de nære Forretningsgader gik ikke mere. Alt var stille. Hine Timer helligede Tarangul med Lidenskab saavel de Beregninger, hvoraf Bankens Velfærd for en stor Del afhang, som sine personlige, fantastiske, overflødige. Da svæl-

gede han i Tankeeksperimenter, der samtidig beruste og gjorde Hjernen endnu dagklarere end ved lysen Dag. Nu og da tog han en Slurk af den Portvin, hvormed en salig Bispinde havde betænkt ham i sit Testamente, som Tak for visse vovede men vittige Historier, han havde delikateret hende med ved en saare højtidelig Festivitet.

Det hørte til hans Sædvaner kun at kunne arbejde, naar hver Ting om ham stod paa Plads. En egen medfødt Hensynsfuldhed, han udøvede uden Persons Anseelse, forbød ham at holde Leopold oppe, fordi han havde Enkeltbesøg. Leopold var jo ogsaa et Menneske, der kunde have Krav paa i Fred og Ro at pleje sit eget Privatliv, som maaske ikke altid kunde henlægges netop til Middagstimerne. Derfor, naar Kaffen var serveret, hed det gerne: — Og saa, Leopold, kan De godt gaa til Ro! Men Følgen af denne Hensynsfuldhed var, at Tarangul altid selv maatte rydde op efter sine kvindelige Gæster, hvis han bagefter vilde arbejde. I og for sig var det jo hverken besværligt eller ubehageligt. Medens han saaledes stillede Stole til Rette efter Sylvia — hun benyttede mindst et halvt Dusin i Aftenens Løb — medens han satte Smaating paa Plads, rykkede de Billeder lige, hun havde fingret skævt, samlede Puder og Sølvpapir op fra Gulvet, flyttede Likørglassene sammen paa Bakken, ordnede han ogsaa Tankerne til det kommende Arbejde, og

rensede Hjernen ud for de iøvrigt yndefulde Tildragelser, der i Løbet af Aftenen havde bragt ham til at glemme, at han inderst inde var Penge- og Alvorsmand.

Atter faldt det ham ind, at Etuiet var borte. Han søgte men fandt det ikke. Naa, saa blev det Leopolds Sag. Leopold havde stor Taalmodighed til at lede og havde fundet Bøger og Billeder inde i Klaveret, Cigaretrør i Urtepotterne, Frugtknive i Bunden af Vaser, Damebrojsjer fæstet i Gardiner og Sofapuder, ja engang saagar en Vielsesring i Spidsen af Taranguls Morgenslippers. Leopold maatte have Besværet næste Dag. Men Leopold fandt, trods al Taalmodighed, trods al tilegnet Kendskab til Kvindens Psyche, ikke Rosamonds Etui.

Sylvia ringede op. Hendes Hoved var nærved at sprænges, hun havde ganske bestemt Influenza.

At hun havde tilegnet sig Daasen, at Hovedpinen var et Paaskud for at bringe Byttet i Sikkerhed hurtigst muligt, at den fortsatte Hovedpine kunde oversættes med daarlig Samvittighed, behøvedes der ikke en Taranguls Kløgt til at udregne. Det var nu engang klip og klar.

Han havde vel ikke heller vurderet hende synderligt højere eller anderledes. Dog ærgrede det ham. Tanken om en Hustyv var ubehagelig. Han kunde ikke mere modtage Sylvia som kær Gæst, naar han maatte være forberedt paa, at hendes Bortgang

kunde betyde Forsvinden af Værdigenstande. Heller ikke kunde han sige til en Kvinde, der var indviet i hans hemmeligste Vaner: — Vær saa god at vende Lommerne, før du gaar!

Tabet af Daasen gik ham ikke nær. Han tænkte ikke paa at gøre den i Penge, og dens Skønhedsværdi var ikke større end den reelle Værdi af en efterlavet Pengeseddel. Daasen var jo lavet i Amerika. Men han grublede over, hvad Sylvia vilde gøre med den. Den var kendt af den halve By, saa hun kunde ikke benytte den selv, og Navnet Rosamond i grønne Sten vilde — forudsat han anmeldte Tabet — umuliggøre Salg eller Pantsætten. At afbryde et halvvisnet Forhold kostede ham visseligt ingen Besvær. Bedre end nogen Læge, der anordner forskellig Medicin efter Patienternes forskellige Konstitution, vidste han, hvorledes hver enkelt Kvinde skulde behandles for at hidføre en nogenlunde hurtig, sikker og smertefri Afsked. Det havde altid staaet til ham at bestemme, naar og hvorledes Bruddet skulde indtræde, men den ellers saa fuldgyltige, den eneste gyldige, Aarsag forelaa ikke i dette Tilfælde. Med Sylvia var han ikke færdig. De Frugter, hun bar paa sit lille Kundskabstræ paa Godt og Ondt, smagte ham endnu sødt læskende. Endnu en Tid havde han gerne nydt deres ejendommeligt hidsende Aroma. Men det maatte saa være.

Altsaa fik Leopold, der herligt og hurtigt forstod halv kvædet

Vise, Ordre til at forklare Frøken Sylvia, taktfuldt og omstændeligt, at Hr. Tarangul foreløbig var optaget Dag og Nat af vigtige Bankforretninger, Sylvia skrev et Par Gange, Tarangul svarede venligt, flygtigt, køligt. Hun forstod og tav.

Dog rørte det ham, da han en Dag ved sin Hjemkomst fandt en Buket røde Nelliker. Sylvia havde bragt dem, selv ordnet dem i Vasen og var saa gaaet uden at efterlade saameget som en Hilsen. Han maatte med Magt neddysse en pludselig heftig Trang til at lade hende komme, men Tanken om Daasen stod ham bi. Han talte sine øvrige Daaser efter, vekslede et Blik uden Ord med Leopold og forstod, at ogsaa Leopold havde regnet med denne Mulighed og ikke ladet Frøken Sylvia alene, mere end netop medens han i Forværelset kom Vand i Vasen. Heller ikke manglede der saameget som en eneste af de dukkeagtigt smaa Sølvgenstande, han af en eller anden uforklarlig latterlig Grund hobede sammen paa de forskellige Mahogniflader. Dog gik det ikke an at lade hende komme. Kom hun, kom Fristelsen med hende, og selv om hun havde betalt saadanne Lærepenge, at hun ikke oftere vilde tænke paa at tilægne sig blinkende Genstande, vilde hun ikke kunne forhindre ham i altid at have det i Sinde. Hun var ude af hans Tilværelse.

Han skænkede hende heller ikke mange overflødige Tanker. Kun naar en Lirekasse afhaspede »Quand l'amour meurt«, i

hans Nærhed, eller han paa anden tvangsmæssig Maade mindedes hende, skød en tveægget Fornemmelse, halvt Ærgrelse, halvt Behag igennem ham.

Han vilde sandsynligvis være gaaet til hendes Begravelse, ifald hendes Dødsannonce var kommen ham for Øje.

Tarangul var et udpræget Vanemenneske. Uden det lille fortyggede Guldblyant, der havde fulgt ham fra Drengenaarene, Universitetet igennem og nu tjente som Støtte for de mest svimlende Beregninger, var han ikke sig selv. Der gaves flere, og smukkere og mere praktiske Guldblyanter i Verden, for ham kun det ene. Det havde saa at sige vundet sine Sporer i hans Tjeneste, mellem hans Fingre. Det havde sin egen traadløse Forbindelse med hans Hjerne. Det var et klogt men stumt Vidne til mange af de skjulte Ting, der foregik i hans Indre.

At netop denne lille Blyantholder en Eftermiddagsstund drattede fra ham og var som sunken i Jorden, var atter en af Skæbnens nederdrægtige Spilfægterier. Akkurat ligesaa godt kunde den være faldet paa Gulvet, være rullet under Bordet, saa Leopold i hvert Tilfælde havde fundet den ved Oprydningen. At den forsvandt uden Lyd, var naturligt, man hørte jo end ikke Trin paa Tæppet. Hvorfor saa denne pludselige Hidsighed efter straks at have Blyantet mellem Fingre? Utaalmodighed var ikke ellers hans svage Side. Havde han endda

kaldt paa Leopold! Aldrig vilde det være faldet Leopold ind at søge et saa taabeligt Sted. Hvorfor Pokker skulde han jage Haanden ned i Stolens Læderpolster, hvor den intet havde at skaffe? Var det mon en forglemt Barndomserindring, der førte hans Vilje? Rigtig: Blyantholderen . . .

Burde han ikke have ladet sig nøje dermed? Taber man paa Gaden en Pung, vender om, leder og finder den, er dog intet Menneske saa daarekistedum at fortsætte Søgningen i Haab om ogsaa at finde en ifjor tabt Pung samme Sted! Tarangul var saa daarekistedum. Hans Haand rodede videre mellem Læderets to kølige snevre Vægge, ned i et Dyb, hvor Finger-spidserne sansede kornet Støv. Sansede kornet Støv, famlede videre som en Dykker paa Havsens Bund og fandt . . . det gyldne Etui! Rosamond i Smaragder! Stewarts Huskeseddel i tungt og ædelt Metal!

Den Fornemmelse, der overkom Tarangul, var nærmest en Skolden, indvendig og udvendig Skolden. Skolden gennem alle Aarerne, i Hjertekulen, i Hovedhaarene, Pandehuden, mellem Skuldrene, en Skolden, der jog gennem Underlivet, langs Bennerverne, under Fodsvangen. En Skolden, der gjorde ham svag. Som fortabt stirrede han paa Rosamond i Smaragder paa Guld.

Ingen Kvindegrad havde gjort Indtryk paa ham som Gen-

synet med denne gyldne Daase. Han var ikke langt fra selv at briste ud i umandig Hulken. Med største Sindsro havde han overværet to Begravelser, bægge Gange siddende med den Ulykkelige Afskedsbrev i Tegnebogen, vidende, at Gift saavel som Kugle kom over hans Hoved. Dog var han sig bevidst at have handlet forsvarligt, mandfolkelogisk. At Kvinderne forstod sig saalidt paa Logik som paa Matematik, kom jo ikke ham ved. Han lovede ikke mere, end han holdt. Holdt ofte mere, end han lovede. At den kvindelige Fantasi byggede Luftslotte og forlangte, at han skulde glemme Tyngdeloven og klatre opad Maanestraaler for at naa dem, var deres Sag. Som Døden forresten var en ren Privatsag. Heldigvis.

Men dette var noget ganske andet. Tarangul havde hidtil anset sig — med alle Fejl og Dyder — for et Menneske, der kunde være sig selv bekendt, der kunde staa foran Spejlet uden at rødme over sit eget Billede. Den Uret, der var begaaet mod Sylvia, kunde ikke gøres god igen. Sentimentaliteten i ham kogte over i Form af virkelige Taarer. Hvad havde Pigebarnet ikke lidt i de forløbne Maaneder? Hun var jo ikke mere dum eller tankeløs end de fleste. Hun stod helt alene i Verden. Havde hverken Slægt eller Ven, til hvem hun kunde beklage sig, gennem hvem hun kunde kræve Oprejsning. I sin fattige Pynt var hun kommen til ham for at skaffe sig en Smule Fest, hvor-

til hun selv hæderligt og ærligt bidrog den store Halvdel. Han havde allernaadigst betalt med Naturalier i Form af Lys, Vin og Blomster og et Par Beklædningsgenstande. Hvad havde Sylvia maattet tro, naar han saaledes paa et Tidspunkt, hvor hun vidste, han endnu fandt Behag i hende, uden Grund lod hende fare? Ikke engang for den røde duftende Hilsen havde han takket.

Han rev Uret frem. Hun var paa Kontoret til seks. Der manglede ti Minutter. Hans Hjerte bankede, saadan skvulpede Blodet om i Aarene, da han greb efter Telefonen. Jo, Frøken Sylvia Grunner var tilstede. — Sylvia? — Ja! — Her Tarangul . . . Han hørte Forbavselsens Glæde slaa mod sit Øre i hendes hastige Aandedrag. — Du . . . De . . . — Jeg længes efter dig! Sylvia betænkte sig, eller hun var for overrasket til at faa Ordene frem. Han prøvede at gøre Stemmen ganske rolig. — Kan du komme iaften? Sylvias søde Stemme svarede, det lød baade af Graad og Latter: — Om jeg kan?! Gerne . . . gerne . . . Men vil du virkelig se mig . . .? Jeg troede . . . Han afskar al videre Samtale: — Altsaa paa Gensyn og snarest!

Leopold blev sat i Kundskab om Gæstens Komme. Han viste ingen Tegn paa paatrængende Overraskelse. Heldigvis havde Tarangul ikke heller med rene Ord hentydet til Sagen, hverken da Etuiet forsvandt, eller da det kom til Veje. De to

Mænd var vant til at forstaa hinanden uden Ord. — Saa er det vel bedst, at jeg ser mig om efter de franske Kattetunger . . . dem med Guld? Tarangul selv havde glemmt. Leopolds Hukommelse rørte og glædede ham: — De husker jo som en trykt Kalender! Leopold stod med rynket Pande og tænkte efter: — Hvis jeg maa være saa fri . . . Jørgensen er vist ikke forberedt paa andet end Direktørens egen Smag! — De er en Perle, Leopold. Gaa De ud til Jørgensen og snak godt for hende. Lad hende flette noget lækkert ind! Leopold gik ikke: — Frøken Sylvia sætter stor Pris paa Flødeskum og Postejer . . . Tarangul lo: — Udmærket. Saa beder De Jørgensen servere Suppe, Mellemret, Fisk, alt med Flødeskum og i Postejforme . . . Og De . . . Leopold . . . en Flaske Coty . . . Rose . . . og Cattelleyaer. Parfumen lægger De ind i Frøken Sylvias Serviet! Han havde pludselig genvundet Ligevægten ved Følelsen af, at han var ved at gøre godt igen . . .

Han kom en munter Episode i Hu, der var foregaaet Aaret før, noget kun han og Vedkommende var vidende om. En Aften var han kommen saare sent hjem fra en Terminsmiddag og var i den løftede Stemning, der kun behøver den mindste Aarsag for at slaa ud i Daarskaber, der ikke begaas med klar Hjerne. Han havde sat sig hen i en Lænestol for at hvile ud, inden han gik i Gang med Afklædningen, der under Omstæn-

dighederne forekom ham som en indviklet og ubehagelig Opgave. Uden at dreje op for Lyset tændte han en Cigar, sad nok saa fredeligt døsende og røg i Mørket. Med et hører han knirkende Lyde i Forstuen, lytter, afventer, Døren gaar op, en Blændlygte retter Skæret lige mod hans Ansigt. Tarangul, der ikke blot havde Mod, men i høj Grad følte sig hjemme i sin egen Lejlighed, fandt kun Besøget amusant. Han rejste sig, slog op for det store Loftsllys og sagde med sin dvælende lade Stemme: — Hvad skylder jeg Æren? Tyven var forbløffet, men glemte ikke at trække en Revolver frem. Tarangul gik roligt ud midt i Stuen: — Ikke forstyrre de rare gamle Folk, som sover nedenunder! De risikerer jo desuden at gøre Dem selv eller mig Fortrød! Sæt Dem hellere her hen til mig, tænd Dem en Cigar, og lad os snakke om Tingene!

De snakkede om Tingene, og Tarangul, der ikke havde synderlig Anelse om Kogekunst, trak sin uindbudne Gæst med ud i Køkkenet Klokken tre om Natten og viste sin ædle Vilje ved at forsøge at spejle Æg og riste Skinke. Hvorefter de to Herrer trak sig tilbage i Taranguls Arbejdsværelse med en Flaske bedre Burgunder — dog ikke den bedste — Ost og Frugt. Tarangul, der aldrig var i Mangel paa Underholdningsstof, morede sin Gæst saa over al Maade, at denne foreslog ham at drikke Dus, hvortil Tarangul med et meget sigende

Smil svarede, at han engang som ung Menneske havde svoret kun at være pr. Du med Kvinder, og det endda kun uden Vidner. Gæsten indsaa Berettigelsen af at holde en saadan Ed, og de skiltes som bedste Venner. Tarangul telefonerede selv efter Vogn og fulgte Gæsten alle Trapper ned efter at have fyldt hans Lommer med gode Cigarer og stukket en Hundredkrone til ham.

Ved Afskeden klappede Tarangul ham paa Skulderen: — Ikke sandt, jeg kan roligt gaa ud fra, at fra i Dag af staa mit Hus under Deres Beskyttelse? Forbryderen trykkede kraftigt Taranguls Haand: — Stol paa mig! Han havde aldrig set ham siden. Men nu skete der noget mærkeligt, som maaske var Aarsag i, at han aldrig delikaterede hverken Venner eller Veninder med dette lille Natteeventyr: Da han atter kom op i Stuerne, blev han overfaldet af en Svaghedsfornemmelse, der fik Koldsveden til at briste frem. Og han indsaa til sin Skam, at han dog til syvende og sidst var meget mindre modig, end han fra første Færd havde troet.

Paa den anden Side havde Mødet med Indbrudstyven gjort ham godt. Han havde for første Gang i lange Tider staaet overfor et Stykke Mandfolk, der ikke gav sig ud for andet eller mere, end han var, et ynkeligt forkommen Resultat af Omstændigheder, der ligesaa godt kunde have ramt ham selv og efter-

trykkeligt forandret hans behagelige Løbebane. Med denne professionelle Tyv var han ikke gaaet i Rette, for Sylvia derimod, selv om hun havde begaaet det, han fejlagtigt i sine Tanker havde beskyldt hende for, havde han ikke forsøgt at finde en eneste Undskyldning.

Han tog et langt og hedt Bad, klædte sig saa paa med dvælende Omhu, uden et Øjeblik at slippe Sylvia af Tanke. Han lagde Etuiet, endnu fyldt med Marquissette, mellem Daaserne paa det runde Bord, gik selv over i Spisestuen, ordnede Orchidéerne og sørgede for, at Rosenparfumen var næsten tildækket. Skade, Butikkerne lukkede saa tidligt. Han havde gerne købt et eller andet Smykke. Et Bodssmykke. Men atter faldt det ham ind, han maatte være forsigtig. Sylvia turde ikke ane, at han havde noget at gøre Bod for.

Sylvia gik en Anelse indad paa Fødderne, en Anelse kun, der fremhævede hendes Knoglers Spinkelhed og gav Gangen en egen hjælpeløs forsigtig lille Stivhed. Hun havde den Vane at støtte venstre Albu paa Bordet, medens hun spiste, og lægge Haanden under Nakken. Hende klædte saadanne smaa Uregelmæssigheder. Hos Sylvia kom det aldrig an paa, hvad hun sagde, ikke heller igrunnen hvordan hun sagde det, men Stemmens elskværdige Ufortrødenhed gjorde det godt at sidde og høre til. Klog eller dum, det var aldrig faldet ham ind at udmaale Grænd-

serne for hendes Hjernevindingers Omraade. Den forstandstommeste Kvinde kunde have Begavelse paa Omraader, der stillede al Kløgt i Skygge, medens den genialt tænkende for ham kunde være gold, ubrugbar.

Det var første, eneste og følgelig sidste Gang, Tarangul handlede uden forud eller i Handlingens Øjeblik at overlægge Følgerne. Han kunde tidt nok senere forsøge at rekonstruere det Tankeslyng eller Følelsesvirvar, der bragte ham til at begaa Taabeligheden, aldrig lykkedes det ham at bringe det skete i Samklang med det, hvoraf han bestod.

Da Sylvia svippede ind i Stuen, en Smule sky, ligesom lysblændet efter Adskillelsen, var Tanken ham milefjern. Han modtog hende, som var intet hændet. Men hendes forundrede Sideblikke undgik ham ikke. Da han rakte hende Etuiet for at byde hende en Cigaret, følte han en ubehagelig Dirren i Haandhulen. Hendes levende Øjne forskede ind i hans, han slog sine ned.

Jo mere Aftenen skred, jo stærkere blev i ham Trangen til at gøre et eller andet for at udslette Virkningen af den Mistanke, hun havde maattet undgælde for. Men alt, hvad der kunde gøres i Penge, forekom ham lurvet og sjofelt i Forhold til selve Tankens Nederdrægtighed. Han havde gjort sig skyldig i noget, der var uforeneligt med hans egen Natur. Det

maatte sones. Sylvias elskelige Troskyld rørte ham dobbelt paa Baggrund af dette. Hun kom endikke med en Hentydning til hans lunefulde Optræden, men lod, som havde hun ikke bemærket den eller fundet den saare naturlig.

Stakkels lille Pige! Hun var ikke bedre vant. Stod alene. Var fattig. Han behandlede hende med udsøgt Galanteri, lagde saagar en vis Afstand imellem sig og hende, overlod hende Aftenens Førelse. Da hun efter en af sine umotiverede, uordenbringende Vandringer mellem Møblerne rakte Haanden ud efter en Cigaret, greb han Haanden og kyssede den. Hun saa paa ham med skrækblandet Forbavselse og rev den til sig, som havde hun brændt sig, som var Haandkysset en Fornærmelse. Sikkert maa dette uventede, forskræmte Blik have udøvet en pludselig Virkning paa ham, thi uden Overgang spurgte han: — Sylvia, vil du gifte dig med mig?

Hun tabte Cigaretten og stod med aaben Mund. Han nød Situationen. Saa gentog han, men i højtideligere Form Tilbudet: — Vil du være min Hustru, Sylvia?

Munden stod aaben, han saa den røde, mærkeligt spidse Tunge mellem Tænderne. Han spurgte ikke mere, men rev hende til sig. Da var han sig allerede dunkelt bevidst at have begaaet en Kapitaldumhed, men han kaldte den ikke tilbage. Sylvia var for bedaarende i sin bærede Forvirring. Og hendes

bange Tvivlen bragte ham til at gaa videre og videre. Da hun — omsider forstaaende, det var Alvor — spurgte: — Hvorfor vil du gifte dig med mig? Du behøver det jo ikke! svarede han og nød selv Ordene: — Fordi, lille Pige, jeg behøver dig!

Sylvia var ellevild. Hun dansede om i Stuen, klappede i Hænderne, sprang op paa Stole og Borde, rev Skuffer ud og rodede om: — Og alt det er snart mit?

— Ja, ja, det er dit allerede nu! Alt hvad der er her, er dit! Men han tænkte: — Du kunde gerne ytre din Glæde en Smule mindre larmende!

— Maa jeg sige det paa Kontoret imorgen? . . . Ved du, saa vil jeg lære at synge og lære italiensk eller fransk! Vi vil ogsaa rejse, ikke? Meget? Jamen hvis du nu fortryder?

Han fortrød halvvejs og nægtede det derfor med overbevisende Ord. Atter og atter spurgte hun, hvordan det var gaaet til, at han pludselig havde faaet den Idé at tage hende til Kone. — Og hvis du bliver ked af mig, saa lader du dig skille, og jeg maa igen sidde og klapre med Skrivemaskinen paa et Kontor . . .

Han svarede, og vidste, at han vilde holde Ord: — Barn, jeg lader mig aldrig skille fra dig!

Sylvia tiggede om Kirkebryllup: — Ellers tror ingen, at vi er rigtig gift! Han føjede hende. De faa Uger, der gik,

inden Sylvia rykkede ind i Huset, lærte han alle hendes smaa Fejl og Dyder at kende. Summen var, at han vænnede sig til hende og begyndte at overbevise sig om, at Dumheden havde kunnet være større. Fremfor alt følte han sig gennem denne sin Daad formelig ophøjet af Ædelhed. Han sammenlignede sig ganske vist ikke med andre Mænd, det var ikke hans Vane, men han stod sin egen »noblesse oblige« til Regnskab og fandt, han havde handlet, som det sømmede sig en Mand af Ære.

En vis Frygt for, at Sylvia skulde ville forsøge at fylde Huset med alskens smagløst Kram, viste sig ganske ugrundet. Hun spurgte beskedent: — Tror du ikke, der kunde blive en lille Plads i et af dine Skabe til mine Klæder? Og hun tilføjede: — Jeg har jo ikke ret mange!

Hun rykkede ind med en Kurvekuffert, der indeholdt alle hende jordiske Ejendele — uden derfor at være overvættes fuld.

Et Par Uger efter Brylluppet sad de fornøjet med hinanden. Med en vis Tilfredsstillelse konstaterede Tarangul, at hun havde langt større Udviklingsmuligheder, end han havde anet. Det stod til ham at gøre ud af hende, hvad han ønskede, og netop i den Retning, han ønskede. Endnu var han ikke ret klar over, om han foretrak en huslig hyggelig lille Kamerate, en Verdensdame eller en altid oplagt Gamin. Med uhyre Lærernemhed rettede hun sig efter hans øjeblikkelige Ønsker, be-

greb i en Haandevending, hvorledes hun havde at opføre sig overfor Tjenerskabet, Vennerne, de fjerne Slægtninge. Hun havde tillagt sig visse lade, langsomme Bevægelser, som hun formeligt iførte sig sammen med visse Klæder. Hun gjorde uhyre Forskel paa sit Væsen, paa Smil og Stemmeklang, men fremfor alt paa Ordvalg, naar de var alene, og naar andre var tilstede. Det var ikke hans Hensigt at forandre sine Vaner, og hun vidste det. Han havde ikke givet overilede Løfter og ikke lagt Skjul paa sit Livssyn. Men udadtil krævede han Overholdelsen af et vist gensidigt Dekorum, hvorpaa hun med Henrykkelse gik ind, da hun derved i egne Øjne hævdedes endnu højere.

De sad altsaa sammen. Sylvia — Tarangul til Ære — i den Pagedragt, han havde ladet lave til hende i den første Begyndelse af deres Bekendtskab, og med en gammeldags Lut mellem Hænderne. Hun var umusikalsk som en Rotte, men formaaede akkurat at klimpre Barcarolen af Hoffmanns Eventyr saa man kunde høre, hvad det skulde være. Hendes søde Vilje til at underholde var ikke forsvundet med det daglige Samliv. Ligesom hun rodede om i Taranguls Skabe og Skuffer for at finde Underholdningsstof til sig selv, rodede hun rundt i sin Erindringskramkiste for at more ham og berettede alle sine mindre og mere uskyldige Oplevelser.

Tarangul var fordomsfri som kvindevant. Den Kvinde, der

intet havde at skrifte, vilde for Alvor have foruroliget ham. Hende havde han ikke mødt endnu. Om det saa var gamle Bispinden, havde hun ikke været karrig med sin Gengæld for hans Historier. Han talte aldrig om sig selv. Kvinder, kun om sig selv — ogsaa naar de talte om andre. Nuancerne morede ham. Intet Øjeblik havde han jo indbildt sig, at Præstens Tale kunde gøre Pagepigen til Jomfru. Han havde da heller aldrig ønsket det. Det, at han havde ophøjet hende og givet hende den af Kvinder saa hedt attraaede Legitimitet, gjorde ham ikke hyklerisk skinsyg paa hendes Smule Fortid. Tværtimod morede det ham at høre hende kramme ud med alt. Han var sig Afstanden mellem før og nu for bevidst, og var sin egen Overlegenhed for bevidst, til at nogen Art af Skinsyge skulde kunne opstaa. Sylvia hørte til de Kvinder, der skrifter uden at pynte synderligt paa Begivenhederne. Snarere gik hun en Smule for vidt i sin Sandhedstrang. Hun gik helt tilbage til de tidligste Barndomsaar og skildrede deres hæslige lurvede Fattigdom, betroede ham de Smaafejl og daarlige Vaner, der allerede dengang havde tynget hendes Samvittighed. Hun skildrede sin Evne til at lyve sig fra alt med saa levende Eksempler, at Tarangul ønskede, hun aldrig vilde holde op. Fortalte om Smaarapserier efterfulgt af voldsomme Sammenstød med Vorherre.

Hendes Oprigtighed var allerkæreste og rørte ham dybt. Men da hun ogsaa betroede ham, at hun som ung Pige havde lidt frygteligt under Nødvendigheden af at give Afkald paa de blanke glimrende Ting, de fleste Kvinder sukker efter at eje, følte han paany Blodet skyde sig til Hovedet. Han faldt det aldrig ind at gengælde Betroelse med Betroelse — det var, overfor Kvinder, ogsaa saa inderligt overflødigt, de forlangte kun at lette sig selv overfor Skriftefaderen. Hvad han monne have paa Samvittigheden, var dem mere ligegyldigt end et kasseret Korset.

Men i et kort heftigt Nu flammede en Trang op i ham til overfor denne unge Kvinde at sige: — I seks Maaneder holdt jeg dig for en Tyv! Saa vilde det engang for alle være ude med den tossede Fornemmelse af begangen Uret. Han trak hende op til sig, vuggede hende i sine Arme, vilde lige til at sige Ordene, kunde dog ikke faa dem frem, rakte over efter Rosamonds Gulddaase og vilde trykke Sylvia den i Haanden. Men med alle Tegn paa Afsky lod hun Daasen glide paa Gulvet. Tarangul følte gennem den tynde Silkevams, at hele Skikkelsen bævede, tydelige Forløbere paa en ægte kvindelig Taarescene. Han tog sig til Panden uden at forstaa. Hvormed havde han pludselig saaret det lille Menneske?

Saa kom det: — Der . . . er noget . . . noget . . . jeg maa sige

dig . . . Tarangul var ikke synderlig spændt, og gjorde sig end-ikke Umage for at synes saa, men lirkede smilende og bero- ligende ved den rystende Skikkelse, der krøb sammen i hans Arme som for at søge Ly mod noget ondt. Endelig blev hun istand til at tale: — Daasen . . .

Tarangul var lige vidt. Sylvia gav med Foden den kostbare Daase et Puf, saa den fløj ind under Bordet: — Jeg kunde ikke . . . lade være . . . Jeg . . . du . . .

Tarangul lod Øjenlaagene glide ned som Jalousier for Vin- duer, bag hvilke foregaar Ting, som for ingen Pris tør have Tilskuere: — Du kunde ikke lade være . . . ?

Hun strittede op og ned med de fine slanke Ben, som ven- tede hun mere Hjælp: — Jeg troede . . . du havde opdaget det . . . og derfor ikke . . . vilde vide af mig . . .

— Naa, og saa? Der var Isslag om Stemmen.

— Men jeg kunde jo ikke vise mig med den . . . Det var saa dumt af mig . . . Er du vred?

— Vred? Vist ikke nej, men hvad saa videre?

— Ja, saa en Dag . . . husker du ikke en Buket Nelliker? Medens Leopold gik efter Vand, stak jeg Daasen ned i Stolen her . . . Saadan . . . Hun gjorde Bevægelsen efter.

Det var ude. Han kunde, uden at føle Samvittighedsnag, have taget det spinkle Legeme og kastet det ud af Vinduet,

som man kaster en udrøget Cigaret fra sig. Men Klogskaben forhindrede ham i saadanne Dumheder. Han ønskede ikke at gøre sig latterlig. Tværtimod, Sylvia maatte intet ane. Og han kærtegnede hende med lukkede Øjne, for ikke at forraade sig selv. Leende betroede han hende, at han ganske vist havde savnet Etuiet, men rigtignok bildt sig ind, at Leopold var Mester for dets Forsvinden. Sylvia var beroliget.

Hvert af hendes Aandedrag blev ham en Modbydelighed, hendes Bevægelser forvoldte ham Kvalme, hendes Stemmeklang bragte hans Rygmarv til at isne. Men han prøvede at spille Komedien til Ende, som han havde sat sig det for. Havde den varet ti Aar istedetfor to, han var ikke faldet ud af Rollen.

Den snigende Sygdom, der tærede hende hen, gav ham Andledning til Maaneder ad Gangen at blive hende kvit. Var hun borte, skrev han hende veloverlagte venlige Breve, var hun hjemme, omgav han hende med Opmærksomhed. Med intet Ord, med ingen Handling forraadte han sig. Dog kom hun til Indsigt.

Umiddelbart før Dødskampen indtraadte, bad hun: — Sig mig, inden jeg dør, hvad jeg har gjort dig, at du hader mig saadan?

Han strøg hende over Kind og Haar: — Du har Feber, Barn, ellers vilde du ikke komme med saa meningsløse Ytringer!

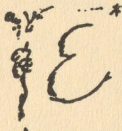
e f t e r D ø d e n.

- Er det, fordi jeg er syg? Fordi jeg er blevet grim?
- Nu skal du være sød og stille, ellers henter jeg Lægen!
- Fortryder du, at du giftede dig med mig? Har jeg været dig til Besvær? Har jeg kompromitteret dig med mine Manerer? Hvorfor hader du mig?

Tarangul ringede Lægen op og bad imidlertid Sygeplejersken give hans Hustru en Indsprøjtning.

Sylvia døde med hans Haand i sin. Og han hadede hende udover Graven.

G I S E L A

 Engang morede det Skæbnen at foregøgle ham en fantastisk Mulighed, der maaske virkelig var kommen til Udførelse, hvis han ikke selv havde været Spilfordærver.

Han tilbragte Sommeren ved Ostende. Et rent Tilfælde — Opsamlingen af en tabt Fjerbold — bragte ham i Forbindelse med et smukt tolvtrettenaarigt Pigebarn, der siden ikke slap ham af Syne. At Gisela, den mørke, langbenede Pige med den sorte Fløjsstemme, var polsk Prinsesse, vidste han først to Dage efter, men da det hverken forringede Barnet eller ophøjede ham, og da Bekendtskabet jo var uden Forpligtelse paa begge Sider, lod han roligt staa til. Gisela var, foruden af Opdragerinde og Selskabsdame under Opsigt af Bedstemoderen, en oprigtig og frisindet Dame, der lod til at befinde sig bedst ved Spillebordet. Man mærkede snart, at Gisela var et vanskeligt Barn, der vel føjede sig efter sin Grandmama men forøvrigt

var vant til at behandle Omgivelserne som Luft. Til Tarangul sluttede hun sig med en pudsig Blanding af Ømhed, Overlegenhed og Vildskab. Sagde rentud, han var det eneste Menneske, hun gad underholde sig med, og ansaa ham alligevel for en Art Tjener, der havde at lyste uden Indvending.

Det morede Tarangul saa smaat at dressere dette kloge, uvorne Barn, i hvem han forudsaa en stor Skønhed. Endnu var hun uvidende om sine ydre Fortrin, maatte lokkes til at holde Hænderne rene og lade Haaret børste. Hun læste Nietzsche og Conan Doyle og drøftede begge med samme hovne Selvtillid. En vakker Dag erklærede hun rentud, det var kedeligt, Tarangul ikke »hørte til«, da hun ellers vilde have giftet sig med ham. Han satte hende blidt men bestemt i Rette, forklarede hende, at han ikke hørte til de Mænd, man »giftede sig med«, fordi man fandt forgodt, og at han aldeles ikke, selvom han ti Gange »hørte til«, kunde tænke sig at gifte sig med hende.

Da Krænkelsen var svælg, kom hun til Eftertanke. Hun sluttede sig endnu fortroligere til ham, prøvede paa alle Maader at vinde ham, forsøgte endog — med nedladende Hovenhed — at udspørge ham om hans »Butik«, som hun haardnakket kaldte Banken. En Dag betroede hun ham, at to Aar før havde hun underholdt sig ligesaagodt med en Tjener, som ingen Tjener var, men en spansk Officer, der var saa for-

elsket i hendes smukke Mama, at han havde forklædt sig som Tjener for at være, hvor hun var. Da det blev opdaget, rejste han midt om Natten, og hendes Mama fik et Nervechoc og maatte paa Klinik i hele tre Maaneder.

Giselas franske Udtale var noget haard, men herpaa bødede Stemmens fortryllende dunkle Farve. Naar hun rigtig lo, var det, som om Metalstykker ringlede hende om Ørene. Denne hendes Latter havde noget fast haandgribeligt stofligt over sig, han aldrig før havde truffet. Om Forelskelse var der fra hans Side ikke Tale. Men hun, den trettenaarige, hindrede ham i Kraft af sin vildt lidenskabelige Skinsyge i at komme i nærmere Berøring med nogen anden Kvinde ved Badestedet. Hun passede ham op, krævede ham til Regnskab, holdt ham i Aande og stillede Fordringer. Det ublu i disse Fordringer, der hos en moden Kvinde vilde have gjort ham betænkelig, virkede hos hende tiltrækkende. Med eller mod sin Vilje maatte han beskæftige sig med hende. Andet og mere kunde han sletikke overkomme, dertil var hendes Opfindsomhed for overvældende.

Den gamle Fyrstinde saa gennem Fingre med Barnets heftige Venskab og begyndte selv at give sig af med Tarangul, der lod til at more hende. En Dag gentog hun næsten Ord til andet Giselas Erklæring: — Det er kedeligt, Hr. Tarangul,

at dumme Fordomme nu engang bestemmer over os. Ganske vist er De snart tre Gange saa gammel som min lille Yndling, men i bedre Hænder kunde jeg ikke have ønsket hende. Skade . . . De er forøvrigt ogsaa den eneste, af hvem hun lader sig noget sige! Tarangul bukkede. Et Sted i hans Indre svulmede en Vredesaare, men hans Smil røbede intet.

Dagen før Opbruddet forlangte Gisela en Samtale med ham under fire Øjne. Hun lod meget ophidset. Det varede en god Stund, inden hun fik sig fattet til at kunne tale. Endelig kom det: Om Tarangul var istand til at give Æresord og holde det? Han troede, ja! Godt, men han maatte ikke bilde sig ind, det var Spøg, og hun frabad sig det spottende Smil. Hun var ikke mere Barn end han, at han vidste det! Han holdt op at smile. Om han vilde være saa venlig at høre godt efter! Altsaa: Aldrig vilde hun faa Lov at gifte sig med en . . . Bankdirektør, ligesaa godt kunde hun tænke paa at gifte sig med en Jøde eller en Dameskrædder. Tvinge det igennem var umuligt. Om han vidste, hvad man saa gjorde? Om han vidste, at saa hed det Kloster eller Galeanstalt. Flugt var uværdig. Saalænge hun var umyndig, kunde han desuden blive straffet for Bortførelse. Ja, hun havde undersøgt alting nøje. Men om han vilde vente fire Aar — fjortenhundredeogtreds Dage? Jamen vente, rigtig vente, saa hun hver Dag kunde mærke, hvor han

sad og ventede? — Ja, han vilde vente. Hendes Stemme var hypnotiserende, hendes Iver rørende.

— Naar jeg er sytten Aar, gifter jeg mig! Tarangul forstod hende vist ikke. — Naar jeg først er gift, er jeg fri. En gift Dame kan gøre, hvad hun vil. Jeg fortæller ham ligeud, som det er, at der sidder en anden og venter paa mig. Giver han mig ikke godvillig fri, laver jeg Skandale. Og Skandale, det er de allesammen bange for, men jeg ikke!

Tarangul havde oplevet mange Eventyr, lige saa stridende mod sund Fornuft, men aldrig med en saa ung Dame. En Smule befippet kyssede han de lange, beslutsomme Fingre og fik Sand paa Læberne, da Gisela lige havde rodet efter Muslingeskaller. Han spyttede ud og gav alle de Æresord, hun ønskede. Barnet tog en Ring op af Lommen, rakte ham den og sagde: — Det er min Ejendom, jeg har faaet den af Grandmama, men jeg maa jo ikke gaa med Smykker endnu! Hun stak ham Ringen paa Lillefingeren og tilføjede: — Nu er De min Brudgom! Jeg behøver ingen Ring, jeg glemmer ikke mit Ord!

Den gamle Fyrstinde tog beklagende Afsked med ham: — Forhaabentlig læger Tiden det Saar, De har slaet i min lille Piges Hjerter! Hun saa Ringen paa hans Finger: — Ej, ej! det er nok mere alvorligt, end jeg troede! Barnet har tilladt sig

at skænke min Trolovelsesring bort! Nu ja, kommer Tid, kommer Raad! Tarangul gjorde Tegn til at give Ringen tilbage. Den gamle Dame klappede ham paa Haanden: — Naar Gisela er glemt, kan De jo bære den som Erindring om en gammel Veninde, der har lært at sætte megen Pris paa Deres Selskab . . .

En ung Dame, med hvem han umiddelbart efter havde Stevne i Paris, forelskede sig i Ringens fine Guldarbejde og satte den paa sin Finger, hvor den blev.

De første fire Maaneder modtog Tarangul daglig en stor hvid Konvolut med halvtommelange Bogstaver, der stod og faldt mellem hverandre som Stavene i et forsømt Stakit. Brevet berettede om Giselas daglige Liv mellem Heste og Hunde ude paa Godset og om Selskabeligheden inde i Krakau. Hun forlangte ikke Svar, ja raadede ham fra at skrive, da Breve til hende ufejlbarligt først vilde blive læst af andre.

Brevene blev ham en behagelig Vane. Skete det ved et Tilfælde, at et Brev udeblev, sporede han en vis Tomhed. Men efterhaanden maatte han finde sig i forgæves Venten. Snart skrev Gisela kun engang om Ugen, saa hver fjortende Dag, endelig engang om Maaneden. Hun opgav selv Grunden: — Jeg er bange, mine Breve bliver for kedelige. Jeg oplever jo ingenting! Nej, hun oplevede ingenting, men dette ingenting skildrede hun, saa han ofte vred sig af Latter. For at live

yderligt op paa Brevene, forsynede hun dem med Randtegninger, der ganske vist ikke tydede paa synderlig Talent men paa glimrende Iagttagelsesevne og skaanselløs Prisgiven. En vis Ængstelse overkom ham nu og da, naar et af hendes Breve traf ham midt i et nyt Elskovseventyr. Hvorledes skulde han faa gjort Ende paa Giselas fantastiske Kærlighed uden at krænke hende og — det vilde han nemlig heller ikke — uden at miste hende. Hvorledes skulde han faa hende sagt, at han aldrig havde været og aldrig et Øjeblik tænkte paa at ville være nogen Kvinde tro! Men især, hvad skulde han gøre, hvis hun virkelig trodsede sit Program igennem og en skønne Dag som en anden Hilde kom og forlangte gamle Løfter opfyldt!

Skriften undergik en tydelig Forandring i Tidens Løb, blev mere smidig, mere elegant. Indfaldene, der før hovedsageligt havde været bizarre, fik mere Charme. Med Mellemrum fulgte Billeder, der viste, at Barnet var ved at udvikle sig til ung Jomfru. Tarangul lod gerne et af Billederne staa fremme, og det morede ham at lade sine Bekendte gætte uden at tilfredsstille deres Videbegærighed. Men da det et Par Gange hændte, at en Elskerinde kom med tvetydige Bemærkninger om Billedet, fjernede han det, naar han havde Dambesøg.

Jo mere Brevene hobede sig op, jo mere de fire Aar nær-

mede sig deres Afslutning — og jo mere fortryllende Billederne blev — desto større Betydning fik Eventyret for ham. Uden at det egentlig foruroligede hans Hjerte.

Uvilkaarligt begyndte han at indstille Hjernen paa Mulighed for en Tilværelse med Gisela ved Siden. Han var ikke synderlig snobbet, men maaske spillede hendes Byrd dog med heri. Hvergang han anskaffede et Maleri eller en Kunstgenstand, tænkte han paa, om det vilde falde i hendes sikkert kræsne Smag. Han begyndte at se sig om efter sjældne Smykker, som han opbevarede i samme Afdeling i Skrivebordet, hvor Giselas Breve laa. Det var de eneste Breve, der ikke kom i, hvad han kaldte »Katakomberne«, Rummet hvor et Utal af røde Mapper med Dato og Monogram laa og afventede Dommedag i Form af Tilintetgørelse.

Han kunde mere sig med at gennemgaa Hjemmet, Værelse for Værelse, og forestille sig, hvor overrasket Gisela vilde blive, naar hun saa, han ikke boede saa barbarisk, som hun tydeligvis indbildte sig. Nu og da skimtede han i hendes Breve en vis vellystig Gysen ved Tanken om at skulle ombytte Fædrenes Slot med den »Hytte«, hendes Begreber om Livet i borgerlige Krese anbragte ham i.

Umiddelbart inden sin syttenaarige Fødselsdag fortalte hun Tarangul, at nu vidste hun, med hvem man vilde gifte

hende og opgav ham det Navn, hun skulde bære. Et Par Maaneder senere var indlagt Billede af en slank, net ung Mand i ungarsk Magnatdragt. Bagpaa stod skrevet: Det gør mig ondt, at han maa ofres, men que faire?

Tarangul følte noget, der lignede Skinsyge. Denne Følelse forstærkedes, da den gamle Fyrstinde meddelte ham Giselas Forlovelse med den ungarske Greve og ledsagede Meddelelsen med en spøgende Bemærkning om, at Gisela altsaa dog var blevet sin Barnekærlighed utro.

Saa kom der Telegram: Mød mig, hvis De kan, i Berlin, Hotel Adlon, første September. Gisela.

En hed Nysgerrighed til Trods, var han helst blevet borte; men fandt det usømmeligt, gjorde sig rede og rejste. Forbløffet sprang han op fra sit Bord ved Synet af den høje unge Dame, der kom ham imøde med begge Hænder udstrakt. Saa smuk havde han ikke ventet hende efter Billederne. Hendes sejrbevidste, hovmodige og dog ømme Smil forvirrede ham et kort Nu. Han følte sig atter — som i Ostende — behandlet som hendes selvfølgelige Ejendom. Gisela foreslog ham at drikke The med sig og forestillede, lidt paa Afstand, den Dame, der ledsagede hende. For Tarangul fik Eventyret med Et Kød og Blod. Ikke blot var denne selvfølelse, straalende Skabning noget helt andet end det lunefulde Barn fra Ostende, men

hendes rolige Fastslaaen af Kendsgerninger lod ham dukke ned i helt ny, næsten bange Forventning. Hvad vilde hun ham her? Ønskede hun en Romanbortførelse? Vilde hun bedrage sin Tilkomne saa at sige paa Forskud?

De sad med Theservicet imellem sig. Giselas Stemme, der var blevet blødere men endnu mere fuldtonende, sagde dæmpet og indtrængende: — Jeg maatte da se Dem endnu engang, inden . . .

Hun behøvede ikke at fuldende, han forstod, men vidste ikke noget at svare. Hun saa ham ind i Øjnene: — For det er jo sikkert, at . . . De elsker mig?! Tarangul, der kun mindedes at have gjort denne Indrømmelse med rene Ord overfor én Kvinde, siden han var Yngling, svarede simpelt og ærbødigt: — Ja, jeg elsker Dem! De smilede mod hinanden. Gisela tvang sig til at tale: — Det var egentlig kun det, jeg vilde vide.. Nu vil der gaa en Tid, inden De hører fra mig. Jeg vil helst, at De ikke skal erfare min Bryllupsdag. Men naar jeg kalder paa Dem, eller selv kommer, maa De være rede! De er rede! Ikkesandt?

Han tænkte paa, hvad der vilde ske, hvis han havde anvendt det Blik, der virkede som Kunstnerens Strøg over det af ham stemte Instrument. Var det af Sky eller af Skaansel, han ikke gjorde Forsøget? Var det ved Tanken om en hel Fremtid med en Prinsesse ved Siden?

Gisela slog Rejsesløret nedover Hatten: — Grandmama ved alt! Det gav et Ryk i ham: — Hun er paalidelig. Hun kender mig, men . . . Tarangul spejdede efter Men'ets mørke Følge. — Hun tror ikke, det bliver, som . . . vi har besluttet det. — Og hvorfor ikke? Giselas Stemme var ikke rolig: — Grandmama har selv . . . oplevet det samme . . . giftet sig som jeg . . . og . . . Men Tarangul vidste Fortsættelsen. — En Uge efter Brylluppet elskede hun Grandpapa . . . og den anden . . . eksisterede ikke mere for hende . . .

Tarangul lod Blikket stemple hendes Pande, Øjne og Mund, lod Blikket udstømme sin hele bevidste farlige Kraft: — Saa-dan vil det ikke gaa den, der elsker mig, den, jeg elsker . . .

Da han atter sad i Toget, kaldte han sig Dosmer. Kunde ikke den gamle kloge Dame faa Ret?

En Dag læste han i et udenlandsk Blad om Giselas Formæling. Han tvang sig til ikke at tænke derpaa. Banken gjorde Status op. Havde han ikke andet at tage sig til end beskæftige sig med unge hysteriske Kvinders taabelige Indfald? Han plejde ikke at lade sig holde for Nar! Dog maatte han den Nat tage Sovemiddel.

Nogle Uger efter kom Telegrammet fra den gamle Fyrstinde, at hendes Datter var undervejs og ønskede en Sammenkomst med ham. Forelaa der en Forveksling? Mente hun

Gisela? For hvad kunde han have med Moderen at skaffe? Saa lod en vis Mademoiselle de Blois sig telefonisk melde og spurgte, naar det passede Hr. Tarangul at se Durchlaucht paa Hotellet. En Djævel hviskede ham i Øret, og han svarede, at hans Tid var meget optaget, men at han vilde være at træffe i sin Bolig hver Dag mellem fem og seks. Han var sig bevidst at dette Svar kun kunde opfattes som en grændseløs Uhøflighed eller fuldkommen Mangel paa Opdragelse.

Durchlaucht meldte sit Komme næste Dag. Tarangul var ikke tilpas ved Tanken om denne Samtale. Jo mere han grublede over Hensigten med Besøget, jo mere indlysende forekom det ham, at han meget let vilde komme til at spille en baade latterlig og ynkelig Rolle. Selvfølgelig havde Moderen foretaget Rejsen ene og alene for at rive sit Barn ud af »Forførerens« Klør! Paa et Tidspunkt, hvor »Barnet« var paa Bryllupsrejse med sin Mand!

Leopold fik Ordre til at anskaffe Orchidéer i Mængde. Selv anbragte Tarangul dem, men med Diskretion. Skulde han hænge sin nyeste »Leda« bort? Demonstrativt stillede han Giselas sidste Billede op paa en iøjnefaldende Plads.

Durchlaucht blev meldt. Tarangul gik hende imøde med et formelt, kunstlet spodsk Smil. Men han faldt strax ud af Rollen. Paa meget var han forberedt, kun ikke paa dette! Ta-

ranguls dagklare, regnevante Hjerne begyndte at kalkulere. Forskellen mellem den tretten og den syttenaarige Gisela var større end mellem Gisela nu og Moderen.

Durchlaucht talte naturligt og selskabsvant. Samme dunkle dejlige Røst som Giselas men med en sanseforvirrende kurrende Underklang: Hun havde tilladt sig at tage Mademoiselle Blois med . . . Tarangul bad Damerne tage Plads, og da Mademoiselle stift nedlod sig, tænkte han: — Inden ti Minutter, min Gode, er du ude af Huset! Som om hans Tankes Vilje strax var bleven overført, sagde Giselas Moder, der imidlertid havde taget Maal af Værelset og dets Beboer: — Kæreste Irene, De kunde i Grunden være saa elskværdig at besørge de smaa Indkøb imedens og igen være her med Vognen i Løbet af en god halv Time! Leopold førte Frøkenen ned, Tarangul var ene med sin Gæst.

— De er næppe i Tvivl om Aarsagen til min Rejse og dette Besøg? Tarangul gjorde blot en Bevægelse med Hænderne, medens han sammenlignede Moderen med Datterens Billede. Var det Fornemmelsen af det vovede i Tankens Højtspil, der pludselig gjorde denne Kvinde saa attraaværdig? Eller kaldte blot den slaaende Lighed brutalt hans Længsel efter Gisela til Live? Eller var det Underbevidsthedens Skinsygehad, der æggede til Hævn, fordi Gisela nu var i en anden Mands Favn?

— Tør jeg være helt oprigtig, Hr. Tarangul! Han bøjede Hovedet til Svar. — Jeg ved, hvad Gisela har i Sinde. Spørg mig ikke, hvorledes det er kommen til min Kundskab. Jeg ved det. Hun er jo et viljeløst Vox i Deres Hænder!

Taranguls Svar kom langsomt: — Durchlaucht kan ikke forlange, jeg skal udlevere Hemmeligheder, jeg ikke har den Ære at kende! Der opstod en Pause. Det lille Bronzeur med Madame Recamier tikkede sine sprøde Hyrdetoner ud i Rummet.

— De mener, at De alene vil kunne erstatte hende Land, Slægt . . . Milieu? . . . Er det Dem ogsaa klart, at Gisela som Deres Hustru selv her i Deres Land for den almindelige Bevidsthed kun vilde staa som en extravagant og letsindig Eventyrerske? Eller mener De ogsaa at kunne skærme hende mod det?

Tarangul tænkte mindre paa, om han kunde beskytte Gisela end paa denne fremmede, ham Træk for Træk saa bekendte Kvinde, der med Rette maatte føle sig som hans Dødsfjende. Nuvel, han var Mand for at tage Kampen op. Coûte que coûte. Det kom ham for — eller var det Blodet, der blindende suste op bag hans Øjne — at Værelset, trods de tændte Kærter, dunklede mere og mere.

Gæsten famlede ved en Handskeknep og ventede Svar.

Sagde, da Svaret blev borte: — Jeg havde forestillet mig Dem anderledes, Hr. Tarangul!

— Tør jeg spørge i hvilken Retning anderledes?

Durchlaughts blaasort funklende Øjne sænkedes for hans Blik: — De maa ikke . . . kan ikke nægte at tale med mig om Gisela . . .

Tarangul rankede sig, alle Muskler spændt, alle Nerver dirrende. Han lugtede Blod. Blidt svarede han: — Har jeg forstaaet Ret, bærer Prinsesse Gisela en anden Mands Navn?

— Ja, min Datter og hendes Mand opholder sig for Tiden paa Bryllupsrejse i Paris!

I dette Øjeblik hadede Tarangul Gisela, som havde hun be-
draget ham og taget en Elsker bag hans Ryg: — Tilgiv, men
i saafald finder jeg al videre Diskussion ligesaa overflødig
som . . . uværdig!

— De vil ikke forstaa mig?!

— Durchlaucht, for nogle Aar siden havde jeg den Ære og
Glæde at lære en lille fortryllende Prinsesse at kende. Vi le-
gede sammen, som en moden Mand leger med et yndigt Barn.
Det var et Sommereventyr. Saa skiltes vi, og Eventyret var
ude. Prinsessen er nu voksen og har valgt sig et andet Legetøj,
der passer bedre til hendes Aar og Vaner. Nu — hvor De har
set mig i min Hule, tør jeg formode, De ogsaa har indset, at

fra min Side trues Prinsessen ikke af nogen Fare . . . Hvad ial-
verden skulde dog jeg mellem to unge, lykkelige Ægte-
folk?

Han saa ufravendt paa hende, overgydende hende med
sit Blik. Hun havde rejst sig, maalløs, forvirret. Han mærkede,
hvor hun fortrød at have sendt Selskabsdamen bort.

— Hvorfor lyver De? Hun slog ham Ordene ind i Ansigtet.

Uden at berøre hende, sansede han, hvorledes hans Vilje
bragte hende derhen, hvor han vilde have hende. Han traadte
hende et Skridt nærmere: — Tror De for Alvor, Durchlaucht,
at jeg behøver at lyve overfor Kvinder?

Det gøs i hende: — Hr. Tarangul . . . Jeg er . . . jeg er . . .
Giselas Moder . . .

Taranguls Blik trængte ind mellem de halvtaabne Læber.
Det var, som sporede hans Tunge allerede Mundens Sødme:
— Moder . . .? Jeg ser ingen Moder . . . ingens Moder . . .
Hun veg tilbage mod Døren.

Men det var for let Køb. Tarangul var pludselig den kor-
rekte Verdensmand: — Hvis De ønsker det, Madame, gaar jeg
ud af denne Stue og vender først tilbage, naar Mademoiselle
de Blois har hentet Dem ned til Vognen . . .

Hendes Tavshed var hans Sejr. Nu smilede han blidt og
aabent: — Eller tør Durchlaucht tage en uskyldig Kop The

i mit farlige Selskab? Han slog helt op for Lyset og ringede. Leopold rullede Thebordet ind.

Tarangul var Herre over Situationen og lagde roligt sit Program til Rette. Han havde Tid at vente. Forudnydelse havde sin store Charme. Lidt efter troede han at høre Giselas mørke, knurrende Latter.

Fireogtyve Timer senere lukkede han Kupédøren efter de bortdragende Damer. Ikke just angrede han. Han mindedes ikke at have tilbragt et mere underfuldt Døgn, men Tanken om Gisela gav en bitter Eftersmag, han ikke kunde faa Bugt med.

Saameget var han klar over, at var Fyrstinden kommen for at hindre ham i at bemægtige sig hendes Datter, var hun rejst bort med denne Beslutning dobbelt fæstnet. Alligevel gik han utaalmodigt og ventede paa det afgørende Ord fra Gisela. Det kom ikke. Han prøvede at indbilde sig, den gamle Fyrstinde havde faaet Ret, og at Gisela i sit Ægteskab havde fundet Lykken.

En Morgen, da han aabnede Bladene, faldt hans Blik paa et Telegram fra Krakau under Overskriften: »Frygtelig Begivenhed«. — Den unge, smukke og lykkelige for kun seks Uger siden formælede Grevinde Gisela X har i et Anfald af Sindsforvirring, før nogen kunde forhindre det, med egne Hænder kvalt sin Moder, den for sin Skønhed og Aandfuldhed be-

rømte Fyrstinde Ludovika N. N. Forholdet mellem Moder og Datter har altid været det bedste, saa Muligheden for, at den frygtelige Gerning skulde være begaaet med Overlæg, er paa Forhaand udelukket . . .«

Taranguls Hænder rystede, da han klippede denne Notits ud og lagde den ned i Skuffen til Giselas Breve og Billeder, men han glemte dog ikke samme Dag at sende Blomster til en russisk Danserinde, der havde tiltalt ham Aftenen før, og han følte ikke sin Samvittighed besværet.

V A L G E R D A

Tarangul beskikkede sit Bo. Som den i Pengesager og Forretning grundordentlige — hvilket ikke altid er ensbetydende med grundhæderlige — Mand, han var, lod han Bankraadet træde sammen, og omkring hans Seng blev taget kloge, rimelige og vidtskuende Beslutninger om Bankens fremtidige Ledelse. De Beregninger, Tarangul i sine sidste Aars ledige Stunder med saa kærlig Omhu havde foretaget, overgav han nu i Raadets Hænder og forklarede Nødvendigheden af visse Forbedringer, der vilde skaffe Banken endnu mere Magt og Anseelse i Udlandet, berige Aktionærerne og dog give det Skær af særdeles Samfundsvenlighed.

Omsider var alt tilfredsstillende ordnet. I varme Ord havde man takket den Døende saavel for hans uforlignelige Indsats af Dygtighed — Ordet Genialitet blev flere Gange benyttet — som for den fortryllende Elskværdighed, hvormed han havde

vundet Personalets Hengivenhed og gjort Arbejdet, om end ikke til en Leg saa dog til et kært, frivilligt Studium. Nu lod Tarangul bringe et Par Flasker af den gamle Portvin, der havde ligget Menneskealdre under Bispegaardens Hvælvinger og maatte behandles med samme Varsomhed som et nyfødt Barn for ikke ved Rystelse at beskadige det ædle Indhold eller plumre det med den sorte Hinde, Alderen havde afsat paa Flaskens Vægge.

Stemningen vilde paa Grund af Vinen alene være blevet høj. Dødens Nærhed gjorde den ophøjet. Derefter gik de Her-
rer til Bords. Tarangul havde haft en hel lille Kamp at bestaa, inden han fik sat igennem at give denne — sikkert sidste — Festmiddag. Men Professor Hillig, der kendte hans stille Stædighed, holdt det for bedre at lade ham have sin Vilje.

Med en Smule daarlig Samvittighed — vel akkurat saameget som Bønderne, naar de i gamle Dage satte sig til at æde Flæsk-
kage omkring de utildækkede Lig, der bagefter blev trykket i Haanden til Tak for Maden — gik Gæsterne tilbords. Man lagde for med smaa udhulede, paa Is serverede, Meloner, hvis Indre svømmede maraschinogennembrængte Kirsebær
en Ret Tarangul havde tilegnet sig hos Familien Stewart i Newport hin minderige Sommer, da Rosamond var paa Jagt efter ham. De fulgte af en Skildpaddesuppe saa svær, at Mund-

hulen blev som foret med Mos, og der maatte en tung — næsten om Opodeldoc mindende, Burgunder til for atter at glatte Slimhinderne efter. Saa var der en paa et Pitchpine Brædt i Ovn stegt, med alle Krydderier og skaarne Grøntsager fyldt og gennemspækket Fladfisk, som Gæsterne udbragte Takkeskaaler for. Men Middagens Højdepunkt naaedes, da den lille helstegte Gris kom ind, staaende opret og forundret gabende paa Fadet, omgivet af store hvidløggnedne Trøfler, syltede Løg og rød, sødsur hakket Kaal. Grisen bragte Herrerne i saadan Extase, at de stod fra Bordet og drog i sluttet Procession ned i Køkkenet for at takke Jomfru Jørgensen, der gik mellem Mad og Sorg, Tanker om Sørgedragt, Fremtid og Haab om Arv.

Tarangul, der jo af gode Grunde ikke kunde føre Forsædet, havde overladt dette til Professor Hillig og de tvende andre Læger. Man glemte ikke Værten, og der gik flittigt Bud mellem Spisestuen og Sygeværelset. Snart gjaldt det at gengive en særlig god Historie, snart en bidende Vittighed. Timerne gik.

Men ved Midnatstid, da Gæsterne tungt og larmende var tumlet nedad Trapperne ved Leopolds Hjælp og stoppet ind i de rigtige Biler, og da de to fremmede Læger for engangs Skyld ønskede at sove ud i deres egne Omgivelser, blev Tarangul ene tilbage med Professor Hillig.

— Skal du ikke sove, Christian? spurgte Tarangul. Men Vennen, der sporede en vis bange Uro i Stemmen, svarede, at han tværtimod følte sig lysende vaagen! — Hvis det ikke generer dig, vil jeg ryge en Cigar her! Tarangul gjorde en Bevægelse mod de tre, høje, aabne Vinduer: — Kære, endnu lugter Liget jo ikke. Men om et Par Dage . . . hvis den Varme bliver ved! . . . Der var Sveddraaber paa hans Pande.

Vennen spurgte: — Er der ikke noget . . . et eller andet jeg kan gøre for dig? . . . Noget som du ikke kan overlade til Fremmede? . . .

Tarangul smilede: — Nu, du siger det, jo. I min Vest . . . den graa brocherede . . . Leopold ved . . . ligger en Yalenøgle . . . Men vent til Dagen efter . . . Jeg har altid haft en vis Aversion mod øjeblikkelig Roden i Afdødes Gemmer . . . Luk dig inde og brænd hele Redeligheden . . . Brevene, mener jeg . . . Jeg burde vel gøre det selv, nu, men . . . Min Ordenssans . . . Døden for sig — Livet for sig!

Der opstod en lille Pavse. Tarangul brød den: — Naa, hvordan staar det ellers til ved Hove? Har han saa friet, Jeres nye Prins?

Professor Hillig svarede i dæmpet Hoftone: — Vi venter det hver Time. Dennegang bliver det Alvor!

— Da var det ogsaa paa Tide, hun maa jo være over de tredve!

Don Juan!

- Prinsesse Madeline fyldte niogtyve ellefte Juni!
- Og han?
- Tre Aar yngre — men det taler vi ikke om!
- Er du tilfreds med »Svigersonnen«?
- Kunde være værre!
- Retningen?

Livlægen slog Røgen bort fra den Syge: — Prins Cyrills største Fornøjelse bestaar i at sætte flere Gramofoner i Gang samtidig med hver sin Niggersang!

- Altsaa særdeles kultiveret!
- Sund og uforbrugt!
- Ja, Afkommet frem for alt! . . . Saa er Jomfruen vel i den syvende Himmel?

— Hun staar op med Fonetik og gaar i Seng med Fonetik. Det er jo et malabarisk Sprog, hun gifter sig ind til!

— Aah, hvad! Jo galere Kvinder brækker paa fremmede Sprog, jo sødere klinger det i Mandfolkeøren . . . Men er det ikke lovlig tidlig at slaa sig paa Sproget? Sæt Prinsen fik Betæneligheder!

— Ikke Tale om! Det hele var jo et fait accompli mellem Forældrene, inden han kom. Jeg kan betro dig, Prins Cyrill førte selv Bryllupswaggon'en med. Foret med lyseblaat Atlask. Støvtæt . . . Madeline tager Religionsundervisning en Time hver Dag!

Tarangul laa og fingrede ved et Par Kort: — Det Skind! At hun nu ogsaa skal have en ny Vorherre med paa Bryllupsrejsen! Ja, ja, de smaa Piger har det ikke altid nemt! . . .

Han holdt det ene Kort tæt op til Øjnene og læste, slæbende, ligegyldigt: Flora . . . Flora Høst . . . Hvem Fanden er Flora Høst? . . . »Med Ønsket om god og snarlig Bedring« . . . Tusinde Tak, Frøken Flora, Deres Ønske bliver sikkert opfyldt! Flora . . . Flora . . . Høst . . . Bi lidt! . . . Jo . . . Det er jo hende, den lille sortøjede, der laver Hatte . . . Ogsaa en Existens! . . . Saadan et lille Væsen skulde man forresten have skaffet et Par glade Timer . . . Naa, man er jo ikke mere end et Menneske . . .

Det andet Kort var gledet ned paa Gulvet. Christian Hillig tog det op og læste: Heloise Antonia Fischer! »Øksen ligger allerede ved Roden af Træet« . . . Det hysteriske Fruentimmer! Har du nu ogsaa været i Lag med hende?

Tarangul saa træet frem for sig: — Hun er sletikke saa ueffen, bare hun vilde tage nogle andre Klæder paa, og hænge Fromheden ind i Skabet . . . Om jeg har været i Lag med hende? Ikke egentlig. Hun kom kun for at kræve mig til Ansvar for en anden ung Dames Jomfrudom — men hun blev nu ikke ret længe! . . . Naa, hver sin Lyst . . . Hun har vel en eller anden Underlivsskavank, der ikke blev taget i Tide . . .

Vennen lo: — Nej hør nu, Johan! Det gaar for vidt. Du

mener altsaa ikke engang, at Religionssværmeri er Grund nok til at modstaa din Uimodstaaelighed! Der maa saagar Underlivsskavank til!

Den Syge talte uden at bevæge Læberne: — Hvem taler om at modstaa . . .! Men forresten! Om en Kvinde kaster sig i Støvet for den ene eller den anden, det er Hip som Hap. De har allesammen hver sit lille private Alter. Hvortil har Kvinden sine runde Knæ om ikke for at knæle?

— Aa du gamle Kyniker!

Livlægen sad og betragtede Taranguls, trods Sygdommens Hærgen, saa rene, smukke Træk. En Tanke, der nu og da havde strejft ham, trængte paa igen. Han spurgte: — Sig mig, Johan — ja du behøver jo ikke at svare, jeg spørger af pur Nysgerrighed — har du aldrig . . . løbet Panden mod en Mur?

Tarangul lukkede Øjnene og rynkede sine Bryn, som om Vennens Spørgsmaal berørte ham pinligt: — Jo . . . en Gang! Han laa lidt, stadigt med lukkede Øjne og mumlede saa: — Hun er vel forresten den eneste, som . . .

— Og hvad blev der af hende?

— Død! . . . Pludselig smilede den Syge og trak Øjenbrynene op: — Men det maa du beholde hos dig selv! Det kunde let tage hele Glorien fra Don Juan!

Livlægen strøg kærtgenende over den smukke hvide Haand,

der for hans Lægeblik allerede var mærket af Tilintetgørelsen:

— Er det længe siden?

— Det strakte sig over næsten tyve Aar!

Hillig slap uvilkaarlig Haanden og udbrød: — Tyve Aar!

— Hun døde for ti Aar siden — saa du kan selv regne ud, hvor gammel jeg var!

— Da var du jo . . . da var vi jo Studenter!

— Det var vi! . . . Og gik Fodture! Og hjemsøgte alle de Præstegaarde, din rare Far skaffede os Introduktioner til!

— Du gjorde Egnen usikker, hvor du kom . . . Kære, naar jeg tænker, hvor du allerede dengang . . .

Tarangul smilede besværet: — Husker du Væddemaal?

Livlægen baskede sin Haand i Tæppet som en kaad Dreng:

— At du ikke blev opdaget! . . . Jeg ser dig endnu bestige Prædikestolen! Paa Ære, Hjertet sad mig i Halsen, saa benovet var jeg over din Frækhed!

— Men jeg klarede mig stolt! Og Gud Fader bevares, sikke noget Vaas, jeg stod og bavlede af mig! Det var ingen Sag, saalænge jeg vadede rundt i Johannes Aabenbaring — der var baade store Dyr og smaa Skøger nok til mange Landsbykirker, men da jeg skulde op med »Dagens Text« og ikke kunde hitte den — da kneb det for den lille Jødedreng!

— Hvad tror du den gamle Provst havde sagt, hvis han var

Don Juan-

kommen efter, at du hverken var min Broder eller Theolog!

— Smidt os ud! Stort andet kunde der vel ikke være sket. Det var jo hans egen elskelige Dumhed, der fristede os til Spasen . . . ja, og Helene . . . med sort Fløjlsbaand om Halsen og om Livet og ellers blegrød . . . Hun foretrak Theologer . . .

— Og du var sletikke bange?

— Oprigtig talt, nej! Spændingen var ikke større end at sidde i fremmed Mands Kirsebærtræ og høre Ejeren gaa efter Bøssen til de forbandede Solsorter. Saameget Skuespiller er der vel i enhver velbegavet Jurist — ovenikøbet med Kardinalblod i Aarerne, glem ikke det — at han kan agere Theolog tre Kvarter uden at brække Halsen . . .

Livlægens lydhøre Øre sporede nu, at Tarangul snakkede løs om et for at glemme et andet. I den Mening, det var bedre, at den Syge fik talt ud end laa og rugede over tunge Tanker, drev han ham tilbage til Samtalens Udgangspunkt: — Du vilde fortælle mig om hende, som . . . i tyve Aar . . .

Tarangul var tydeligvis oprevet. Han laa og flettede Fingre: — Vilde du have troet det om mig, at jeg i tyve Aar mindst tyve Gange . . . og med Sprogets stærkeste Ord . . . bejlede til en og samme Kvinde og fik nej hvergang? Jeg! Johan Tarangul! Naa . . . havde hun sagt ja første Gang, var de øvrige nitten jo af sig selv blevet overflødige, men hun sagde nej. Og Grun-

e f t e r D ø d e n .

den! . . . Ja Grunden . . . Den skjulte hun godt! . . . Gudbevares, jeg har ikke været hende tro i den Forstand, ikke en Maaned i alle de Aar. Selvfølgelig. Men det forandrer nu ikke Sagen. Der var ikke den Galskab, jeg ikke havde begaaet for at overvinde hendes Modstand. Havde hun forlangt, jeg skulde slaa mig paa Theologien, jeg var glat blevet Præst . . . Jeg *vilde* . . . og hun vilde *ikke*. Hun gav mig sit Venskab. Som Frau v. Stein gav sit Venskab til Goethe. Vi skrev Breve til hinanden. Vi saaes. Hun var alt andet end en Skønhed . . . Ikke engang det . . . Hun bare stod imod, og derfor . . . Og da hun saa var død, fik jeg Opklaring paa Gaaden . . . Tarangul slog Hænderne for sit indfaldne Ansigt og lo hæst, hulkende.

Vennen strøg ham blidt over det fugtige Haar: — Lad hellere være, Johan, det er jo ingen Nytte til . . .

— Aahjo! Ved du først saameget, maa du gerne vide Resten med! Du har kendt hende. Du har kendt hende godt. Det var . . . din egen Søster . . .

— Valgerda! . . . Det siger du ikke! . . . Valgerda . . . den lille skrutryggede Stakkel! Hun, som vi allesammen gik og løj for af Medlidenhed, til hun blev saa indbildsk, hun troede, hun var en Skønhed! . . . Du . . . og Valgerda! Jamen det er jo umuligt! Hun lagde jo sletingen Skjul paa, at hun var forelsket op over Ørene i dig . . . Hvorfor i Alverden sagde hun da nej?

— Hvorfor hun sagde nej! Sagde du ikke lige, at I alle sammen gik og løj for hende? Det gør det paa engang mer begribeligt for mig. Tænk dig, Christian, Valgerda efterlod mig et Brev, hvori hun betroede mig som den dybeste Hemmelighed . . . at der var noget i Vejen med hendes Ryg!! Det, som hele Verden vidste, troede hun, var hendes Hemmelighed! Af Frygt for Opdagelse turde hun ikke sige ja . . .

Livlægen tav længe, saa sagde han stille: — Hvilken Lykke for Valgerda, det gik, som det gik! Men, tilføjede han, jeg havde ikke troet, Kvinder kunde være saa taabelige . . .

Tarangul rejste sig i Sengen med uhyre Besvær: — Valgerda var ikke taabelig, hun var klog! . . . Vi Mænd vil jo kun det samme, vil jo kun et eneste: Forhindringsløbet . . .

D A M E

*F*an var skuffet. Havde forestillet sig det anderledes, fremfor alt mere pompøst. Et Sted inde i Hjernen havde han saa smaat haabet paa en livagtig Staaen Ansigt til Ansigt med Døden for at maale sin berømte Overlegenhed med den Herres. Ikke for intet hed det, at Slægten — noget illegitimt — nedstammede fra en Kardinal.

Man skulde, i Dødsøjeblikket se samtlige Lisvbegebenheder som et Regiment paradeskridtmarsjerende Soldater defilere fordi. Ingen ueffen Tanke. Lystigt nok at sammenligne Ens forrustede og mølædte Hukommelse med de virkelige Oplevelsers Rækkefølge. Men intet saadant skete. Blodet holdt op at cirkulere. Det var alt. Og da det almindeligvis udførte sin Funktion stilfærdigt og ikke larmende som Sporvognsklokker, mærkedes Forskellen knap. Virkningen af et Sovepulver var anderledes gediegen. For ikke at tale om de

Morfinindsprøjtninger en lille Spanjerinde i sin Tid havde lært ham at forhøje visse Nydelser med.

Han konstaterede selv Dødsøjeblikket i Form af et let Klik, der mindede om Lyden, naar en Rude staar og springer i Frost. Han var sig bevidst at ligge glat udstrakt, venstre Arm over Tæppet, ned langs Siden, højre bøjet ind mod Brystet. I højre et uaabnet Brev med Lauras Udskrift. Han turde sværge paa, at hun igen havde skrevet de kompromitterende Ting, som han saa indstændig havde forbudt hende. Desuden var han sig bevidst at ligge med lukkede Øjne, havde derimod en ubehagelig Fornemmelse af, at Munden stod aaben.

Han følte ikke mere sit eget Legeme. Sov heller ikke, men befandt sig i en Stilhed, der ikke havde kunnet være større og blødere, da hans Mor bar ham under Hjerter, og ingen Lyd naaede gennem Purpurslottets lune Mure.

Saa sporede han en sagte svævende Bevægelse. Kendt fra Drømmes Flyven. Han svævede. Ikke han alene, Luften, Verden om ham. Han var sit eget Midtpunkt, han var Verden, Verden svævede. Ganske behageligt og dog foruroligende — noget i Lighed med det, der føles i en rasende hastigt opadgaaende Elevator. Nu mærkede han Luftlagene forskyde sig. Altsaa var det dog kun ham, der svævede. Endelig skulde han prøve den Flugt, hans Mistillid til Menneskers Snille altid

havde raadet ham fra. Ikke af Fejghed men af Væmmelse ved Muligheden om at blive samlet op som en grødet Masse.

Svævede han? Sank han? Farten var saa stærk, at han ikke kunde skimte, endsige se. Med smaa Mellemrum sporede han — uden derfor at være Legemet bevidst — samme sødligvarme Purring i Underlivet, som naar han i Drengaarene suste hid og did i en Gynge eller red overskrævs paa en Vippe.

For en Mand af hans sobre Iagttagelsesevne havde det ikke været uden Interesse at mærke Taarne og Tage synke ned som Skibe under Horizonten. Derom var ingen Tale. Han kunde ligesaa gerne være en blindfødt Muldvarp. Tiden stod stille. Kun han bevægedes, gled. Med ubehagelig Klarhed fattede han Meningen med det Bibelsprog, der stod som Forskrift i Heftet, hvorefter han tilegnede sig Grunden til sin senere saa berømt skønne Skrift: En Dag er for Herren som hundrede Aar og hundrede Aar som én Dag! Født Tvivler, ja Spotter, havde han ikke troet derpaa. Nu fik han Sandheden at vide. Men var det sandt, kunde mere være sandt . . .

Lufttrykket indhyllede ham i noget, der laa ligesaa glat, stramt og blødt som de ægyptiske Prinsessers Mumiesvøb. Og Tarangul tænkte — Tanken smilede — mon det aldrig var sket, at en af de ætiopiske Balsameringsprofessorer havde følt Blodet rulle hedere, naar han fik et lydefrit Prinsesselig til

Behandling — og saa ombyttede hende med en gemen Fellah-kvinde og beholdt Prinsessen for egen Mund som Pyntegenstand i sin egen Stue!

Dumt ogsaa, han aldrig kom til Ægypten! O, disse »Undladelsessynder!« En Pyramide som Mindesmærke! Det var noget! Hvad var den — gudbevares, sikkert af agtværdig Kunstnerhaand udførte — Sten, der vilde komme til at tynges hans Grav, mod selv den mest ramponerede, af Turistbenbegrænsede Pyramide? Det var en af de kildne Sider ved at være død. Saa var man endelig forhindret i at røre en Finger for at opretholde den lille Prestige, man dog selv var saa nogenlunde Herre over i levende Live.

Hvis den forbandede Svæven nu ikke snart holdt op! Det var jo til at blive søsyg over. For En, der havde Tilbøjelighed i den Retning.

Svimlende, gelébævrende Fornemmelser bølgede gennem den lodret eller vandret i Luftsvøb indhyllede, stigende eller synkende Tarangul. Var man søsyg, hjalp det at fæste Blikket paa en ubevægelig Genstand. Men hvor var Blikket, hvor var den stabile Genstand?

Saa rørted han af det, Mennesker kalder Underbevidstheden. Den hviskede: Tænk paa et Tal! Han var reddet. Han gav sig strax til at foretage et af de sindssvage, formaalsløse

Regneeksperimenter, der paa ham virkede beroligende som Narresutten paa et skrigende Barn. Regnestykket gik ud paa at fastslaa det for Tiden eksisterende Antal Kvindehaar indenfor hver af de fem Racer. Regnestykket var spændende nok, og han puslede allerede i Hjernens Baggrund under Løsningen med en Fortsættelse. Den nemlig at udmaale Gennemsnitslængden af samtlige Haar, knytte dem til en lang Traad og undersøge, naar selve Jordkuglen var tænkt som et Nøgle, hvormange Gange Haartraaden kunde vikles rundt og hvor meget af Nøglets Flade, der vilde blive dækket af de fem Racers Haar.

Men Regnestykket brast for ham paa Grund af distraherende Momenter. Ikke just, at Ordet eller rettere Begrebet Kvinde havde mere Magt over hans Fantasi end Tankens Behag ved at sysle med de høje Delingstal, men Fornemmelsen af de forskellige Racers forskellige Hovedhaar, deres Dunst og Duftvarieren, lokkede ham til Sagen ganske uvedkommende Tanke-spring.

Havde han ikke saaledes truffet — og kendt nøje — en rød-blond Dame, hvis Bedstemor af en Hamborgerkøbmand var bleven hjemført direkte fra det mørke Fastland, og som til sin Død bevarede Oprindeligheden, fordi Købmanden, omend han gjorde Negerinden til legitim Barnemoder, holdt hende

omhyggeligt afspærret fra Omverdenen, som et Vilddyr i Bur. Og var ikke hin blonde Djævels Haar i al sin Guldglands og Glæde, i dets mageløse om Eva og Skabelsen mindende Frodighed, var det ikke af en besynderlig knitrende Haardhed, der til Tider stak som fine Torne! Og havde ikke hint bøjelige, ubændigt capriciøse Legeme en egen ram Dunst, som ikke Alverdens Essenser formaaede at overdøve under visse Omstændigheder? »La bête fauve« kaldte han hende uden at vide om hendes Herkomst. Men den Dag, hun betroede ham sin Oprindelse, havde han vendt sig fra hende med samme uovervindelige Afsky, som de unge Piger i den engelske Pension, hvortil hun var sendt for at faa Skik paa sig. Hun var da rendt bort baade fra Pensionen og Hamborgerslægten og drog om som Eventyrske. I en Medaljon om Halsen bar hun Billedet af den gamle Negerinde, hvis Ørenringe var store som Armbaand. La bête fauve mærkede Omslaget hos Tarangul og spyttede ham i Ansigtet ved Afskeden.

Men mod hin lille japanske Gudsskabning, hvis smalle, bladvulge Fingre han havde følt som et Diadem om sin Pande, mod hende var ingen Racefordom opstaaet. Skønt ogsaa hendes Hud og Haar og hemmelige Skatkamre udstrømmede en Aroma saa fjern fra Europas Kvinders som Havets Vand i Smag fra Grøftens. Droges han af hendes Væsen eller Aura? Hun

var den eneste Kvinde, han med Velbehag havde haft sovende ved sin Side. Skade, det ikke lod sig gøre, ellers havde han gerne købt hende af Truppen og holdt hende en Tidlang som et af hine Husdyr, der ikke behøver at gøre Gavn for Føden ved at fange Mus eller skræmme Tiggere fra Dørene . . .

Nej, nu blev det virkelig for broget! Dette kunde kun ende med veritabel Søsyege. Nu *følte* han Mellemgulvet . . . Naa, kunde Enbenede føle Smerte i det amputerede Lem, kunde vel en Død have Lov at føle Søsyege i det hundred Tusinde Mile nedenunder sig i Seng eller Kiste befindende Mellemgulv . . .

Men en af hans ubehageligste Erindringer, der længe havde ligget paa Lur, kom ham nu frækt i Møde. Det nyttede ikke mere, han viftede sig om Ørene med tænkte Tal. Erindringen spjælkede Øjnene op, krøb ind i Ørene, lagde sig paa Tungen og i Svælget . . .

Annette hed hun. Det mere, glemt. Havde Eventyret ikke faaet en saa bandsat uværdig Afslutning, var det jo en ren Solstraalefortælling, en Morallære lig den om Franklin — nærige Hund — og Knappenaalen . . .

Hun var stiltfærdig afvisende. Med Klosterfrøkenlader . . . af Profession Hotelstuepige. For første og eneste Gang følte han Forlegenhed ved at ringe paa et Tyende og give Ordre. Naar han ringede, kom hun, besvarede hans Ønsker med en

Hovedbøjning, bragte det manglende og var borte uden at have set paa ham. En Dag fandt han paa at give hende et Par Blomster, nærmest for at se, hvordan hun vilde reagere: Blomsterhandleren havde Orchidéer. Naturligvis vilde de for Fornemhed udskregne Blomster gøre stærkest Indtryk.

Hun takkede med sin sædvanlige Hovedbøjning — og om Aftenen stod de tvende Odonthoglosser i et Glas ved hans Seng. Hun sagde blot med en Skuldertrækning: — Orchidéer, i en Hotelstuepiges Værelse! Og tilføjede: — Jeg har mere Glæde af dem her! Siden smaasnakkede hun villigt med ham, men da hun ikke vilde sætte sig, maatte ogsaa han staa, og Samtalen fik altid noget paa-Spring-staaende afsnubbet oversig. Kort før hans planlagte Bortrejse sporede han hos hende en stærk behersket Nervøsitet. Da han trængte ind paa hende for at erfare Grunden, frembar hun endelig med sænket Hovede det Ønske — at han vilde forskaane hende for Drikkepenge. Han svarede, at han endnu aldrig havde tilbudt en Dame Drikkepenge. Hun rødmede. Men om han ikke maatte skænke hende et lille Smykke til Minde om Samværet? Hun saa ned i Gulvet: — Kun en anden Form for Drikkepenge!

Nu var han i Knibe. Hvorledes skulde han gøre hende en Glæde uden at saare hendes Finfølelse? Ved et Bybud lod han hande overbringe en formel Indbydelse til Middag med efter-

følgende Besøg i Operaen. Hun kom til ham, drejende det store stive Kort mellem Fingre, der trods hendes mangeartede Systemer var hvide og velplejede: — Er det Deres Alvor? Vil De virkelig vise Dem offentlig med en — Hotelstuepige?

— Jeg har aldeles ikke til Hensigt at vise mig med en Hotelstuepige, men med en ung Dame, paa hvis Selskab jeg sætter stor Pris!

Alligevel var han lidt betænkelig. Han havde før set Sygeplejersker, der i Hospitalsdragten virkede som Skønhedsaabenbaringer, naar de kom, pyntede til »Udgang«, ligne Faste-lavnsris. Hvad vilde der ske med Annette, naar hun byttede den sorte Kjole, den hvide Kappe, Krave og Forklæde med rigtige Dameklæder? Men han lovede sig, hun skulde faa Glæde af Dagen.

Da han boede paa Byens første Hotel, kunde Spisningen ikke foregaa der — det vilde koste Annette hendes Stilling, blev hun set med en af Gæsterne — og føre hende til et ringere Hotel, var ligesom at deklassere hende. Han besluttede at skære Knuden over ved at bringe hende til et lille fornemt Forlystelsessted i Byens Nærhed. De skulde mødes i Byens Centrum. Tarangul, der ikke var vant til Gadestevnemøder, kom i god Tid, ganske spændt paa, hvorledes Annette vilde tage sig ud. Hun viste sig i et dæmpet og smagfuldt, strengt tailor-made

Kostume, der fordelagtigt fremhævede Skikkelsens naturlige Elegance. Tarangul var mere end tilfreds.

Ved Middagen gjorde han Undskyldning for Champagnen. — Jeg har kun valgt den, fordi der er noget festligt ved mousserende Vin! Annette behøvede ikke at underholdes. Hun fortalte selv med et eget skærende Vid, der viste, hvilken Portion Menneskeforagt Stillingen havde bibragt hende. Vinen gjorde sin Virkning. Hun udviklede for ham den Drøm, for hvis Opfyldelse hun taalmodigt gik og slavede for fremmede, ligegyldige Mennesker. Hun sparede Penge op for engang — ligegyldigt hvor — at kunne tilbringe et Par Maaneder et smukt Sted, hvor hun af alle blev anset for og behandlet som »virkelig Dame«.

Hun lod ham forstaa, at hun af Klogskab og med dette Maal for Øje hidtil havde holdt sig fjernt fra alle Fristelser.

Han var klar over, at hvad ikke var lykkedes andre, med Lethed vilde lykkes ham, men han gav frivilligt Afkald. Han besluttede at føre Samværet til Ende, saa hun med ublandede Følelser kunde tænke tilbage paa ihvertfald én Aften, hvor hun var bleven behandlet som »virkelig Dame«. Og til hvad Nytte prøve at gøre hende begribelig, at han aldrig overfor dem, hun ansaa for virkelige Damer, vilde have nærret en saadan Betænkning.

De var ene to i Logen, og han gjorde sig Umage for at lade Annette mærke, at han ikke blot havde glemmt, men at han aldrig havde vidst, hvilken Funktion hun til daglig udøvede. Bekendte havde faaet Øje paa ham, to Kikkerter blev rettet mod Logen. I første Mellemakt fik han Besøg af et Par unge Diplomater, med hvem han havde tilbragt flere lystige Aftener. Med en Undskyldning til Annette fjernede han sig ud i Foyer-en med dem. De var meget nysgerrige efter at vide, hvem den smukke »rejseklædte« Dame var, han sad med. Dette indgav ham en Idé. Om de vidste, hvem Damen var? Ja, han vovede ikke at røbe hendes Incognito, men bad dem for Himlens Skyld lade som intet, hvis de senere — vistnok uundgaeligt — skulde møde hende i de Krese, hvor hun hørte hjemme. Men vilde de love at udvise taktfuld Discretion, skulde han forsøge at bevæge Komtessen — han lod Ordet uforvarende falde ud af Munden — til at modtage dem i næste Mellemakt.

Annette morede sig over hans Paafund og gik med til at spille Rollen som Komtesse. De unge Mænd kom, kyssede hende paa Haanden og opførte sig efter Ønske. Tydeligvis virkede Annette fuldkommen troværdig som Komtesse. Efter Operaen indtoges en lille let Souper, hvor Tarangul saa Annette gratiøs og skelmsk tage imod de unge Diplomaters ærbødige Kurgøren.

Saa skiltes man. Annette ønskede en Køretur i den milde, lyse Aften. Hun erklærede at have moret sig som ingensinde før. Hendes Kinder blussede, hendes hele Væsen funkledede af Stolthed over at være bleven taget for en virkelig Komtesse. Hun og Tarangul sad Haand i Haand tilbagelænet i Vognen, der førte dem langs Vand og gennem Skov. Hun havde drukket Vin og Likør, gennem Handsken mærkede han Pulsens Heftighed. Men han var paa sin Post. Hun skulde, til det sidste, blive behandlet som »virkelig« Dame!

En Karrusels skurrende Musik brød Stilheden. Tarangul skulde lige til at forbande den, da Annette vendte sine glade Øjne mod ham og sagde, at hun ikke vidste noget saa dejligt som at sidde paa en Karruselhest. Et saa beskedent Ønske maatte opfyldes. Han lod Vognen holde, førte hende hen og fik hende bragt til Sæde. Om han da ikke selv vilde køre med? Han lo, han var for gammel til saadanne Narrestreger! Det gik hans Mandfolkeære for nær at tilstaa den beskæmmende Sandhed: at han ikke kunde taale den roterende Bevægelse. Annettes Skuffelse var saa stor, at hun fik Taarer i Øjnene. Sentimentaliteten slog sin Klo i ham. Nej, hendes Glæde skulde ikke ødelægges. Maaske kunde han med Viljestyrke bekæmpe Svagheden! Han satte sig paa en Hest ved hendes Side og Farten begyndte. Annette vuggede overstadig lystigt frem og til-

bage og lo højere og gladere, jo mere Svimmelhed og Kvalme gjorde det af med ham. Endelig standsede det drejende Helvede. Tarangul vilde vakle ned, men Annette lagde Haanden paa hans Arm, der var omviklet med Træhestens Tøjler: — Aahnej, mere! Mere! Hun anede ikke, hvordan det var fat med ham. Og igen sejrede hans Ædelhed. Medens Karrusellen atter hvirvlede, og han var Bytte for kvalfulde indre Oprør, lænede Annette sig, gyngende, over mod ham. Forgæves samlede han al Viljekraft. Forgæves bed han sig i Tungen. Den kolde Sved brast frem. Han var uhjælpelig i Naturkræfternes Vold.

Han naaede næppe at komme ned fra Hesten og sletikke hen til Vognen, før hans Tilstand i al sin Forfærdelighed blev aabenbar. Der samlede sig Opløb om dem. Han begyndte lige at fremstamme en Forklaring af det skete, da Annette, med en Stemme, der snertede som et Pidskeslag, afskar ham med et — Du er jo fuld, dit Svin! Lod ham staa og forsvandt i Mængden.

Næste Morgen viste en anden Stuepige sig for at ordne Værelset, han forlod Byen uden at se Annette mere . . .

Dette tragikomiske, for en Don Juan saa uværdige Eventyr, randt ham i Sinde, medens han svævede oppe under Æteren. Hvad var der mon blevet af Annette? Var hun endt som »virke-

lig Dame«, eller var det gaaet hende som hin tandløse Kælling, der nylig falbød ham visne Blomster paa en Restaurant, og som, da han gav hende et Pengestykke for at blive hende kvit, i sjofle Ord erindrede ham om en vild og gal Karnevalsnat, de havde tilbragt sammen for en Menneskealder siden . . .

Han mærkede et tyngende Pres oven i Hovedet. Som om Luften pludselig gjorde stærk Modstand. Den sviende Fornemmelse fordobledes. Presset gik over i en sammenskruende Smerte. Haarene rejste sig paa hans Hoved. Det var jo Kiste-laagets Tyngen, han fornam. Ormene krøb omkring . . .

Da han kom til sig selv, stod Lægerne bøjet over ham, baksende med et eller andet, han ikke strax forstod. Han hørte Christian Hilligs Stemme som langt borte fra: — Der maatte en hel Liter Saltvand til, for at faa dig paa ret Køl igen! Saa først blev han Gummislangen vår, der endnu var i Virksomhed.

V Æ D D E M A A L E T

F^{*}eg forstaar ikke, sagde Livlægen ud paa Natten, hvorfor du sletingen Kvinder vil se. Du, som altid . . .

Tarangul pressede Læberne sammen til et koldt, haardt Smil: — Jeg kender Menneskene. Man skal ikke forlange det overmenneskelige af dem . . . Ja, havde jeg min Moder levende . . . eller en gammel Barnepige . . . hende lod jeg komme . . . De andre, nej tak! Jeg har selv et Par Gange været hentet til en Venindes Dødsleje . . . Det var ikke morsomt . . . Jeg holdt daarligt ud de faa Minutter, simpel Høflighed kræver . . .

— Jamen her er det dog Kvinderne, der for enhver Pris . . . Leopold maa jo næsten anvende korporlig Magt . . .

Tarangul saa op: — Hvor du er elskelig naiv! Du tror, det er Kærlighed, der driver dem! Nej, kære, det er Angst . . . ikke andet, fejt Angst! Det er deres egen Uforsigtighed, der plager dem . . . Det er Brevene, de vil have . . .

Don Juan'

— Aah, Brevene . . . Mener du for Alvor, at alle de Kvinder, der nu ringer Huset ned, kun tænker paa deres egen lille Sikkerhed? Mener du, at ikke en af dem er knyttet til dig med Baand, der binder udover Døden?

Den Syge smilede spodsk: — Den sidste Sætning var som taget ud af en daarlig Roman. Forresten mener jeg netop det!

— Det var et sørgeligt Resultat! Ordene var fløjet Christian Hillig ud af Munden, og nu var de sagt.

Men Tarangul lo kynisk: — Du taler som den Blinde om Farverne. Jeg har opdraget de Kvinder, jeg har kendt, som det passede mig. Jeg havde med samme Lethed kunnet give dem en hvilken som helst anden Form. De er alle som én vaadt Ler i den Haand, der behersker deres Driftsliv, hvadenten det saa er Fantasiens eller Virkelighedens . . .

— Du betragter Kvinden som et Hundyr, for hvem det Haandgribelige er det eneste . . . Og du vil paastaa, at det er dig ligegyldigt, om alle de Kvinder, du har — lad os kalde det saadan — gjort lykkelige, at de betragter din Død som Afslutning paa det hele! Jeg for min Part vilde foretrække at have gjort i hvertfald én Kvinde saa lykkelig, at hun efter min Død levede *lykkeligt* videre i Minderne . . .

— Min egen Ven, man kan ikke baade have i Pose og Sæk.

En Mand, der har sit Arbejde, kan ved Siden have Tusinde Elskerinder, uden at slides op. Men ve den Mand, der behandler Kvinder som den gode Rousseau sin berømte Heloise!

Den Syge tav, og der blev stille i Stuen.

Pludselig slog Tarangul Knips med Fingrene: — Det er ligemeget, skaf mig otte raske Levedage, og jeg lover dig, at otte Kvinder Resten af deres Jordeliv hver især skal gaa rundt og prise sig som den lykkeligste Skabning!

— Hvordan vilde du bære dig ad med i Løbet af otte Dage at overbevise otte Kvinder, saa de troede paa Lykken?

Taranguls Svar var et Smil, som kun Kvinder havde forstaaet.

— Lad os faa et Glas af den gamle Portvin!

Professor Hillig gik gennem de stille, store Stuer og fandt i Spisestuen, hvad han søgte: — Det strider mod min Samvittighed som Læge, men som din Ven . . .

Taranguls indsunkne Øjne fik noget af deres gamle Staalglans: — Jeg vandt mit Væddemaal dengang, og jeg har besluttet at vinde et til! Vælg iflæng tre Kvinder, som jeg baade kender og ikke kender, men som jeg ihvertfald ikke har kendt helt nøje, og jeg vædder, saa højt du vil, at disse tre Kvinder efter min Død er færdige at forgaa af Salighed og Elskov til Johan Tarangul!

Don Juan

— Det var som syv Satan!

— Naa, vælg saa!

Livlægen, der jo i Aftenens Løb havde rørt adskillige Glas Vin, følte en kildende Lyst til at gaa ind paa Spøgen: — Tre Kvinder, som du ikke . . . Det kan blive svært nok. Jeg risikerer jo at nævne tre, som du netop . . . kendte nærmere . . . Nej, vælg du saa hellere selv!

— Hvad vædder vi om?

— Hvis du vinder? . . .

— Jeg vinder, stol paa det!

Professor Hillig blev med Et uhyggelig nøgtern: — Det Væddemaal kan jo aldrig gøres op!

— Godt, saa ordner vi det udelukkende til din Fordel! Vinder jeg, faar du Lov at overvære et Skuespil, du ikke har drømt om! Taber jeg, maa du spytte paa min Grav og med din Stok ridse i Jorden det kønne Ord: Pralhans.

Er vi saa enige?

— Top!

— Men nu tror jeg virkelig, jeg kan sove. Væddemaalet morer mig. Satans ogsaa, jeg ikke selv kan se Udfaldet!

Tarangul lukkede Øjnene, men mumlede allerede mellem Søvn og Vaagen: — Jeg kunde ligesaa godt have sagt tyve som tre, men jeg gider ikke have Besværet . . .

e f t e r D ø d e n.

Livlægen lagde sig hen paa Divanen og sov ind.

Et Par Timer senere kaldte Tarangul: — Aah Christian, vær
saa god og lad mig faa mine Skrivesager hen . . . det gælder . .
Væddemaalet . . .

D Ø D E N

Det gik rask ned ad Bakke med den Syge. Hans Aasyn blev mere og mere gulligt, skjoldet, Øjnene sank ind, men han smilede til alle, der kom i hans Nærhed. Naar han talte, skete det, som Fanger plejede at gøre det indbyrdes for ikke at opdages af Vogterne, uden at bevæge Kæber eller Læber; Kramper og Bevidstløshed vekslede. Men mellem Anfaldene tog han atter og atter fat paa Brevskrivningen. Det nyttede ikke, de fremmede Læger advarede ham mod Anstrengelsen. Og paa Livlægens indtrængende Bønner om at skaane sig, svarede han med et Smil, der kun var en Grimasse: — Det gælder Væddemaalet!

Nu og da forlangte og fik han Morfin, afventede Virkningen, lod sig stable op mellem Puderne og skrev videre. Arbejdet gik uhyre langsomt fra Haanden. Bogstaverne var rystende og dobbelt saa store som hans sædvanlige. Af og til

gned han heftigt Øjnene og spilede dem voldsomt op som for bedre at se. Engang rakte han venstre Haandled ud mod Vennen og forlangte, stadigt skrivende: — Mere! Og medens han skrev, jog Livlægen hovedrystende en ny Sprøjtefuld ind i hans Arm.

Endelig laa de tre Breve med omhyggeligt nedadvendt Adresse paa Tæppet. Tarangul vinkede Vennen hen, fik de andre Læger ud af Værelset og hviskede hæst og næppe hørligt: Første Søndag efter . . . Begravelsen, gaar du ud paa Kirkegaarden, saadan henad Solnedgang . . . Du anbringer dig en Smule diskret i Nærheden af min Grav. Gør dig usynlig, hvis du kan. Væddemaalet taber du, det siger jeg dig forud . . . Sørg for to Ting: At Graven strax bliver klappet godt til — det kan jo gøres igen senere, og at der ikke kommer Krands eller Blomster paa Graven . . . Ikke en Blomst, vil jeg have . . . Det er min sidste Vilje . . . Og husk, Nøglen til Autodaféen i den graa Silkevest . . . Gode, gamle Ven . . . Tak for din Taalmodighed. Vorherre og Kongen være med dig! . . .

Tarangul var død. Saa død som et Menneske efter menneskelig Beregning kan være. Dødsøjeblikket: tyve Minutter over otte, mellemeuropæisk Tid. Professor Hillig vedblev adskillige Sekunder, med Uret i Haanden at lede efter den Puls, der ikke mere var at finde. Saa sagde han højt og bevæget de

Ord, der passede til Anledningen: — Vor kære Ven er ikke mere! Gik til Midtervinduet og gav med Tegn — som i sin Tid ved gamle Konges Død — Mængden ovre i Parken at forstaa, at man kunde rolig gaa hver til sit. Sket var, hvad ske kunde.

Skønt Mørket ikke havde naaet Skyerne, endsige Byens Taarne og Tage, drejede han op for Lyset, aabnede alle Døre, slog op for Lyset i alle Stuer. Vadskede sine hvide Hænder med Taranguls bløde Sæbe og sukkede ind mod det store, træfløjede Spejl. Mænd græder ikke, istedetfor tændte han en stærk Cigar.

De to andre Læger, der ikke havde kendt Afdøde som ung Student, gik imidlertid varsomt, dvælende langsomt hen, bøjede Tæppet tilbage, lirkede Skjorten op over Taranguls Hoved og befølte stumt beundrende, videnskabeligt interesserede, det afsjælede Legeme: — Skade! mumlede begge som med en Mund: — Skade! . . . Livlægen traadte hen, stod et Øjeblik som i tavs Andagt, drog saa Linet ned over de endnu ynglingesmalde Lemmer og dækkede Liget til. Den ene Læge mumlede: — Det er uforsvarligt ikke at gøre det! Den anden bistod ham: — Og et saa enestaaende Tilfælde . . . Livlægen afskar al videre Diskussion: — Jeg har givet Johan Tarangul mit Æresord paa, at hans Lig ikke kommer under Kniven!

Han såa de Herrer udad Døren med mange Taksigelser for deres værdifulde Assistance, gik saa tilbage og gav sig til at foretage allehaande nøjagtige Udmaalinger af Kraniet, tvang endog Afdødes Kæber fra hinanden og undersøgte Gabet. Skade . . . men han havde jo givet det Æresord!

En Tanke, Vennens Kynisme værdig, faldt ham ind: Hvilken indbringende Forretning at sønderlemme denne værgeløse Don Juan, spalte ham ud i fine Splinter og sælge dem Flis for Flis som Relikvier til alle de Kvinder, der havde reves og stredes om hans Gunst!

De tre Breve! Hvad om han selv overbragte Frøken Høst hendes Brev? Forretningen laa lige om Hjørnet, tre Stentrin op. Han erindrede ikke, at en Modeforretning ellers lukker senest Klokken syv, men tog i Døren, og Døren gik op. I Butikken lugtede det stille og støvet af Fløjls og Fjers og Tøjblomster. Bag Disken stod, med sort Forklæde for, en ganske lille, fin og falmet Jomfru med Øjne, som Mørket var faldet i, og rullede Silkebaand op.

— Tør jeg spørge, Frøken Flora Høst? Den svage Rødme i det zarte Ansigt bragte Professor Hillig til strax at forestille sig med fuld Titel: — Jeg kommer, som Sendebud fra Johan Tarangul! Frøken Høst slap Baandene og snappede efter Ord, men stammede kun uforstaaeligt Tøjeri. — De ved maaske,

han var meget syg? Hun nikkede. — Jeg kommer fra hans Dødsleje . . . Nu visnede Frøken Flora, som en Balblomst henad Morgen. — Han efterlod et Brev til Dem, skrevet umiddelbart før han drog det sidste Suk! Hillig trak Brevet op af Overfrakkelommen. De andre Breve havde han forsigtigvis stukket i sin Portefølje. Den lille Dame stod hjælpeløst med Brevet i to visne Dukkehænder.

Livlægen tog Afsked, uden at være blevet klogere . . .

Pressens Herrer, der taalmodigt havde fordrevet den sidste Ventetid med at ryge Taranguls Cigaretter og sammenligne hans mange Ledabilleder, lodes ind og gik sagte beskuende om det skønne Lig. Det forekom hver især som en af Afdøde mod ham personlig udvist Udmærkelse, at han turde gaa netop her og netop nu. I Smug og Taknemmelighed lod de Haanden glide over Taranguls formfuldendte Venstre, der laa glat udstrakt nedad Tæppets dunkle Silkevaar. De fandt Døden i denne franske, bronzebeslagne, brede Seng efterlignelsesværdig.

Tjeneren Leopold græd højt og plaskende og dyngede Blomster over sin tilbedte Herre, medens sørgende Venner ligesom tilfældigt gav sig til at rode i Malmkummens Brevskaber.

Efterhaanden forsvandt Vennerne, og Mørket faldt paa, forsaavidt Mørke kan falde paa i de lyse Nætters Tid. I Aften-

stilheden hørtes Vognes Rullen. Slørformummede Kvinder og Kvinder uden Slør, men med hvide Ansigter, ringede heftigt og forlangte som deres Ret at faa Adgang til den Døde. De forholdt sig efter deres Væsen og Natur, iskoldt behersket eller lidenskabeligt forraadende egne og andres Hemmeligheder. Overfor Tjeneren gjorde de ikke flere Omstændigheder end overfor deres eget underdanige Paaklædningsspejl.

Et lod alle at have tilfælles: Efter endt Ligs-kue, søgte hver enkelt, som draget af en usynlig Magnet, ind i Bankdirektørens Arbejdsværelse, lukkede efter sig og prøvede — hvad Leopolds Øje saa gennem Nøglehullet — med krampagtig Iver og under smaa hysteriske Udraab at bakse det velafspærrede Skrivebord op. Negle splintredes, Fingre vredes halvt af Led, men Skabet forblev saa diskret aflukket, som det sømmede sig et Møbel i Taranguls Tjeneste.

Leopold fik rig Lejlighed til at bevise sin Troskab og sin Dyd. Summer af stærkt afvigende Størrelse, helt op til det fantastiske blev ham budt for Tilladelse til at vaage ved Taranguls Lig denne første Nat. Ja, for blot at være alene med ham en Time. En halv Time. For i Ensomhed at bede en Bøn hos Afdøde. Leopold holdt Stand. Han forraadte ikke sin Herre for elendige Penge. Med ét følte han sig mandfolkemægtig overfor disse overophidsede Kvinder, der hidtil havde behand-

let ham som en livløs Genstand. Længe havde han ment sig aandelig beslægtet med sin ulastelige Herre, der ingensinde lod sig lokke eller true et Skridt mod sin Vilje. Var han ikke nu saagodtsom Herre i Huset? Kunde han ikke — trods sin oprigtige Sorg — bilde sig ind, Besøgene gjaldt ham? At man bejlede til hans Gunst? Stolt modstod han enhver Fristelse.

I den kommende Nat, naar han lykkelig havde faaet Huset rensat for alle disse paatrængende Fruentimmer, vilde han, som en sidste Kærlighedstjeneste, selv tage sig for at undersøge Skrivebordets Indhold. Leopold satte stor Pris paa vel-skrevne Breve med Kærlighed i, og de, der hidtil var blevet ham beskaaret, led under mange Mangler. Han vilde pille et Par af de bedste ud til Erindring og læse dem saa ofte, til han glemte, de ikke var skrevet til ham.

F L O R A

ørst længe efter, at den elegante Herre havde fjernet sig, hørte Frøken Flora Høst op med, i Tanker, at rulle det samme Baand om sin egen Haand, og kom saavidt, at hun fik Butiksdøren lukket i Laas. Nu var hun alene med sit Brev. Hvad vilde Søstrene sige, hvis de vidste, at hun havde haft Besøg af Kongens egen Livlæge, og at Hr. Johan Tarangul havde skrevet til hende! Og det, lige inden han døde! Hun var jo paa en Maade ligesom bedrøvet over, at han var død. Det havde altid gjort saa godt at vide, han boede derovre, og at hun maaske kunde møde ham, naar hun gik paa Gaden. Der var saamænd nok dem, der misundte hende, saa dybt og ærbødigt han altid hilste.

Men hun flængede ikke Brevet op. Hun længtes sletikke efter at læse det. For inderst inde var hun sikker paa, det hele bare var en Drøm. Kun i Drømme bildte man sig den Slags

Don Juan -

Tosserier ind. Hun havde ogsaa engang drømt, hun kørte paa Cycle med Kronprinsen, og han bar hendes Madpakke paa Styret. Udoover Forretningsbreve og Nytaarshilsener fra Kvarterets Handlende plejede Flora Høst ikke at modtage Breve. Ikke at vente Breve.

Den Tid var, heldigvis, længst forbi, hvor hun efter ti Dages Sommerophold paa et af de rigtig pæne Badehoteller — der boede da baade to Kontorchefer med Familie, en Politiassistent og en Borgmester — gik og ventede Brev, fra Dagen gryede, til Sol gik ned, Maaneder igennem, helt til Jul. Hvor hun rystede, hvergang Postbudet traadte ind i Butikken og led under Søstrenes »der kan du se, hvad han mente med det!« Hun havde gaaet to Ture med ham, inden hun vidste, at han var gift og to bagefter. Foruden Turen den allersidste Aften, hvor de havde danset. Da var det Maaneskin. Han havde kysset hende og sagt, at hun var sød, og sagt noget forblømmet om, at alt havde været anderledes, hvis de havde mødt hinanden ti Aar før. Hun tænkte dengang: Gid han vilde foreslaa os at dø sammen! Maanen skinnede saa dejligt ud over Vandet. Men han lovede at skrive og komme til Byen ene og alene for at være sammen med hende. Skilsmisse var der ikke tale om. Det vilde jo ogsaa være evig Synd for den anden — og for Børnene. Men hun var modig, hun var villig til at ofre ham alt! Alt!

Og saa, hvis det gik saadan, rejse til Amerika med sit Barn. For have et Barn gaaende hjemme i Butikken, det gik aldrig, hverken for Kunderne, eller Kvarteret, hvor de var saa kendt. Skrive til ham maatte hun ikke, han vilde skrive først. Han maatte finde ud af, hvordan hun bedst kunde skrive til ham uden at vække Mistanke. Konen var vistnok meget jaloux. Flora kunde udenad de fleste Sætninger, han havde sagt, foruden hans toradede Jakkesæt, Spaserestokkens Sølvklo, de sribede Strømper, ihvertfald af Halvsilke og Cigaretetuiet af oxyderet Sølv med en Turkis. Hans Badekaabe var den fineste paa Hotellet, men han var jo ogsaa Herreekviperingshandler og skrev Digte. Desuden spiste han altid Smørrebrød, selv til Morgenkaffen, med Kniv og Gaffel, og slog Støvet af sine Sko med et mørkeblaat Silketørklæde. Men hans Kone, Hustru, som han saa pænt sagde, var næsten Pianistinde, og var udentvivl kommen paa Konservatoriet, hvis hun ikke havde giftet sig og faaet de Børn saa snart. Det, at Hustruen var »næsten Pianistinde« gav et lille Stik i Hjertet. Saa gik hun og ventede paa Brev. Kom det ikke den ene Dag, maatte det komme den næste. Men det kom ikke. Dagen før Nytaarsaften kom saa et Kort, trykt med klare Guldbogstaver, meget nobelt og enkelt, hvorpaa Herreekviperingshandler A. E. Lund takkede sine ærede Kunder for det forløbne Aar og anbefalede sig ærbødigt

imødeseende videre Ordre, der altid vilde blive prompte effektueret. Under Guldbogstaverne stod skrevet med Blæk: »Es wär' zu schön gewesen, es hat nicht sollen sein. A.E. Lund.«

Det var Flora Høsts første og eneste Brev fra den Mand, for hvem hun havde villet ofre alt.

Hun huskede godt det første Møde med Tarangul. Han var i Pels og vistnok flunkende nye Dogskindhandsker. Amalie var med og var Vidne til, at han samlede Pakkerne op for hende. Og, aah det Blik! Hvor man forstod, at alle Kvinder løb grassat efter ham! Et Par Gange drømte hun om det Møde, og det blev drøftet paa Systuen, og hun blev drillet med sin »Don Juan«, og det gjorde godt.

Endelig var alle Baand rullet op og lagt paa Plads. Slørene vundet paa deres Træplader og Tøjblomstæskerne skudt ind paa Hylterne. Inde paa Systuen larmede de og syede Over-tid, Henriette førte Tilsyn, men Amalie var oppe i Lejligheden. Flora maatte tænde for at læse Brevet. Hun trak en Skuffe ud og satte sig, læste det igen. Igen. Igen. Til hver Sætning var groet ind i Hukommelsen, som Pelargoniernes Rødder i Urtepotternes Jord.

Et vævert lille Væsen dansede opad Trapperne til Familien Høsts Fjerdesal. — Hvad er der sket? Har du vundet i Lotteriet? Har Agent Ludvigsen friet?

— Sæt Vand over til Kaffe og send Birgitte efter alle de Flødeskumskager, hun kan faa. Jeg betaler! Saaledes fejrede Flora Brevet og Taranguls Død. Hun kendte kun Champagne af Navn, for hende var Kaffe og Flødeskumskager Fest.

— Jamen saa sig dog, hvad der er sket? Saa tal dog! Flora sparkede de højhælede Sko, som var saa trættende i Længden, fra sig, saa den ene landede paa Bordet, den anden under Sofaen. Saa kastede hun sig, saa lang hun var, paa Gulvtæppet, og græd og græd og bad Søsteren bare ikke bryde sig om hende. Ingen Fritten hjalp. Hun havde før ladet sig radbrække end røbet den søde, ufattelige Hemmelighed. Hvad gjorde det saa, at han var død! Men da Henriette midt i Flødeskumsorgiet sagde: — Og nu er han da død, din Don Juan, den Laban, som ikke bestilte andet end gaa og forføre uskyldige Kvinder! svarede Flora med store, blanke Øjne: — Næ, tænk! Er han det!

Midt om Natten vaagnede den ældste af Hatteforretningen Iris' Indehavere, hun, der delte Forældrenes Dobbeltseng med Flora. Flora var der ikke. Strax slog hun Allarm. Gud, bare ikke Flora er kommen noget til! Saadan som hun gererede sig og saa ud!

Men Flora sad godt nok inde i Vindueskarmen med Armene slynget om Vinduesposten og saa over Parken mod den lange, lysende Etage.

Don Juan'

Og næste Dag faldt Pladsagent Ludvigsen i Forundring over den Forvandling, der var foregaaet med hende: — De er jo blevet ti Aar yngre siden forrige Uge! De er saa at sige blevet en ren Skønhed! Han gik, og en halv Time efter bragte et Bud fem langstilkede Roser med Pladsagentens Kort. Flora gav dem strax til Søstrene: — Ludvigsen maa jo være blevet gal! Og hun pyntede Hatte paa Livet løs. Men det mærkelige var, at hendes Hatte, der før ikke var værre eller bedre end i Kvarterets andre lignende Forretninger, nu formelig vakte Opsigt. Hver Hat, hun satte i Vinduet, var revet bort i Løbet af fem Minutter. Ja, det hændte, at en virkelig Dame, Fru Professor Dahl, der havde handlet hos dem i over ti Aar og altid gjorde saameget Vrøvl, foretrak en af Floras Hatte fremfor de fem eneste ægte Parisermodeller.

M A D E L I N E

rinsesse Madeline sad ved Bridgebordet med Prins Cyrill og en af de tjenstgørende Kavallerer, samt den Universitetsprofessor, der var blevet betroet med Opgaven: indenfor et Tidsrum af seks Uger at bibringe hendes kongelige Højhed en nogenlunde korrekt Udtale af det Sprog, Prinsessen havde fattet saa varm Interesse for. Ved et andet Bord i samme Gemak spillede Kongen og Dronningen med et Par ældgamle meget ranke Hofdamer. Ved et tredje endelig Madelines tre lange, alle yngre, Brødre og Kronprinsens Adjutant. Der blev spillet sindigt. Ordene, der taltes, kom som Dryp fra en Tagrende.

Hele den høje Familie hvilede ud i en tryk Glæde, den ikke havde kendt, siden Madeline for ni Aar tilbage første Gang blev sendt paa Brudeskue — for dengang som altid senere at vende hjem, vraget og skuffet.

Men nu var hun da Himlen være lovet saagodtsom fra Haanden. Hun kom ikke fra store Forhold og gik ikke til store Forhold — men til betryggende. Noget blændende Lys var Prins Cyrill ikke, og paaholdende, men en god Skytte og heldig langt ude beslægtet med Madeline.

Hun fandt ikke Prins Cyrill vidunderlig dejlig, ja ikke engang saa særlig indtagende, men hun var ham inderlig taknemlig, fordi han nøjedes med hende trods hendes smaa Midler og ringe verdenshistoriske Betydning. Madeline var ikke indbildsk, hun vidste saare vel, at hendes lange, smalle Ansigt var uden Udtryk — enten hun saa var glad eller bedrøvet — men ogsaa, at hendes Skikkelse, Fodskifte og Holdning var pragtfuld. Helst havde hun giftet sig en Krone til, og Prins Cyrill var kun Arveprins — til et meget lille Land — men der kunde jo tilstøde Broderen noget menneskeligt. Det laa i Vorherres Haand. Hun vilde gøre alt for, at hendes Tilkommende aldrig skulde fortryde sit Valg. Hun vilde bære over med alle hans skjulte og aabenbare, hans nuværende og fremtidige Fejl, hun vilde paalægge sig ethvert Offer for at takkes hans vistnok meget vanskelige Folk. Blot hun gik alene gennem et Værelse, øvede hun sig i de fremmede Tunge- og Læbelyde, Sproget krævede; og overhørte sig i de historiske Begivenheder, hvorpaa det lillebitte Land syntes saa svimlende rigt. Hun tumlede

med Ind- og Udførsel, med geologiske Forhold og Flora, der var intet, hun overfladisk lod ligge. Prins Cyrill friede hende fra flere af de maskeret ydmygende Brudeskuer, som Rejserne til fremmede Hoffer bestandig havde været. Taalmodig lod hun Kammerjomfruen rumstere med sit Haar for at finde en Frisure, der lod Ansigtet virke bredere uden at skade Baghovedets Form. Værst var det om Aftenen at skulle bede til en Gud, hun kun havde kendt tre Uger, og om hvem hun ikke vidste stort mere end om de Damer, der hvert Øjeblik kom og ønskede hendes Bistand ved Bazarer og Indsamlinger.

Der blev en Pause i Spillet, da Professor Hillig — som Aftalen var — telefonisk lod melde, at nu var Johan Tarangul hensovet. — Gud være hans Sjæl naadig! sagde Dronningen, der havde hørt mangt og meget om Taranguls ryggesløse Levned. En af de unge Prinser spurgte hviskende Adjudanten, om det var sandt, at denne Tarangul havde haft ligesaamange Maitresser som den rigtige Don Juan af Mozart. Prins Cyrill hørte, trods Hviskningen, Spørgsmaalet og sagde højt: — Den slags er et rent og skært Pengespørgsmaal. Dengang jeg var i Paris . . . Han brød pludselig af. Den Tjenstgørende havde sendt ham et Blik, der sagde: Min Herre, husk hvor De er! Prins Cyrill var vant til saadanne Blikke, men han rettede sig

altid efter dem. Han kunde jo tage Revanche, naar han var i sine egne Omgivelser.

Kongen lod Livlægen bede om at komme under Paaskud om daarlig Søvn, men i Virkeligheden for at høre nyt. Denne Tarangul havde kunnet glæde sig ved hele Hoffets deltagende Interesse, fra Ulykken skete. Især var Kongen spændt paa at erfare, hvorledes det kunde gaa til, at en fornuftig Mand havde dræbende Gifte staaende omkring, saa slige Fejltagelser kunde ske. Man kom jo da ikke Stryknin i Peberbøssen eller Arsenik i Saltkarrene, men holdt Krydderier for sig og Gifte for sig.

Prins Cyrill begyndte at tale om de høje Benzinpriser og forklarede detaljeret Madeline, hvormeget der var gaaet til paa den fire Timers Udflugt, de havde været paa samme Dag. Hun rødmede. Hun tænkte saa igen paa den med lyseblaat Atlask forede Sovevogn, han havde bragt med uden selv at benytte den paa Rejsen. Han havde lovet ved Lejlighed at lære hende at spille Poker »for at faa Has paa Tiden«, men hun havde til Gengæld maattet love aldrig mere at plage ham med Beethovenkoncerter eller Digte. Nej, Conan Doyle, det var en Mand, der havde oplevet noget, og som forstod at skrive. Alt andet var det rene Sprøjt. Ved en af de Volter, Tanker og Følelser pludselig slaar, selv hos Mennesker, hvis Fantasi er som en træg Flod, forestillede Madeline sig et Øjeblik den

netop hensovede Tarangul i Forbindelse med den atlaskforede Sovevogn. Hun skammede sig over denne Tanke, men kunde ikke strax blive den kvit, og huskede igen med livagtig Tydelighed dens smukke berygtede Mand, som han havde staaet i hendes Bod og nippet til Champagnen uden at slippe hende med Blikket. Hun var glad, da han var borte igen — og glad, fordi han havde været der. Senere havde hun engang mødt ham, begge var til Hest, og hun var, ikke strax, men længe efter, pludselig blevet hed i Kinderne.

Saa tog Bridgen igen hendes Interesse, og Tarangul var glemt. Men lidt efter tænkte hun paa, hvorledes det vilde være, naar nu Prins Cyrill en af de første Dage udtalte det afgørende Ord. Om han saa, naar hun sagde ja, vilde »bedække hendes Kinder med glødende Kys«. Eller vente til efter Formælingen. Hun vilde gerne have Børn, Brødre var ikke det samme, og Vender havde hun aldrig haft.

Professor Hillig blev meldt. Ham kunde Prinsessen lide. Han var altid lige elskværdig og naturlig, overfor ham havde man aldrig den Fornemmelse at være et mærkeligt, ærefrygtindgydende Dyr i Bur, men bare et almindeligt Menneske. Og det gjorde godt.

Livlægen maatte berette om Taranguls sidste Timer. Om Kramperne. Om det Smil, hvormed han til det sidste prøvede

at skjule sine Lidelser. Om Blomsterne, der var ved at kvæle ham med deres Duft. Prins Cyrill spurgte: — Saa var der vel et Rykind af hans Elskerinder? De ranke Hofdamer saa paa hinanden og saa bort igen. De havde hellere set deres egen Prinsesse i Kloster end gift med den Barbar. Men Professor Hillig svarede roligt: — Taranguls Sygeværrelse er ikke blevet betraadt af nogen Kvinde! Det gav et lille Gisp i Prinsessen, hvorfor vidste hun ikke. Saa sagde Livlægen henvendt til hende: — De, kongelige Højhed, har jo truffet ham, saavidt jeg ved? Madeline svarede ligefremt: — Han har da bare drukket et Glas Champagne i min Bod engang ved en Bazar! Hun syntes selv, at Ordet »bare« var overflødigt, og puttet ind af en eller anden Grund, hun ikke kunde forklare.

Kort før Opbruddet fandt Livlægen Lejlighed til at føre Madeline ind i et andet Værelse og overrække hende Brevet, samt at gøre Tegn til hende om ikke at ytre nogen Overraskelse, inden hun havde tilegnet sig dets Indhold. Prinsessen vendte og drejede Konvoluten: — Til mig . . .? Fra ham? . . . Det forstaar jeg ikke . . . Saa rakte hun Brevet til Professor Hillig — Vil De ikke hellere læse det først! Det er mig saa ubehageligt . . . Men Lægen saa irettesættende paa hende: — Det har sikkert ikke været min Vens Hensigt, at nogen Uvedkommende skulde læse, hvad han skrev i sin sidste Time. Prinsessen blev

virkelig forvirret. Hun var ikke vant til at modtage Privatbreve. — Maa da ikke . . . mine . . . maa da ikke Kongen og Dronningen læse det?

Livlægen vedblev overfor baade Prinsessen og hendes Brødre at bevare den Autoritet, hvormed han for længe siden stak dem Ske i Halsen og tvang dem til at tage Amerikansk Olie. Han trak paa Skulderen: — Kære Prinsesse, jeg kender jo ikke Brevets Indhold, og De vil selv bedre end nogen anden kunne bedømme, hvem der skal kende det — naar De har læst Brevet!

— De mener altsaa virkelig, at jeg . . . at jeg . . . ubetinget bør læse det? — Ubetinget! — Godt, Professor, jeg er lydig og artig som altid. Og Prinsessen stak Brevet ned i Guldposen, hvori hun opbevarede de altid i Salmiak rensede Sølvmonter til Bridgeregnskabet.

Og næste Morgen . . .

. . . skete det uhørte, at Prinsesse Madeline satte sig til Klaveret og med høj, falsk og presset Stemme, sang saa det klang: Elizabeths Arie af »Tannhäuser«, Lohengrins Farvel til Svanen og »Er der Herrlichste von allen«. Vinduerne stod aabne, og Kongen spurgte sin Gemalinde: — Hvad er dog det for en Galen? I de sidste ni Aar havde ingen hørt Prinsesse Madeline oplade sin Mund til Sang. Dronningen svarede:

— Det er Forelskelsen, der gør det! Og Majestæterne var uden Ord enige om at glæde sig til Brylluppet, der jo vilde sætte en Stopper for den Slags Lykkeudslag — ihvertfald der paa Slottet.

Men da Madeline traadte ind for at hente dem til Dejeuner'en og, med det yndigste Smil om en Mund, der i Nattens Løb var blevet som en udsprunget Blomst, mod al Sædvane slog Armene om Faderens Hals og gemte sit Hoved ved hans Bryst, udbrød Kongen og Dronningen paa engang: — Men Barn, hvordan er det, du ser ud? — Ser ud? Madeline saa sig i et af de store Vægspejle og gentog: — Ser ud? Dronningen hviskede til sin Mand: — Ja, ja Lykken kan gøre Underværker! Vi har al Grund til at være Vorherre og den gode Cyrill taknemlige . . .

Prinsessen saa frem for sig med tindrende Øjne — Cyrill . . . sagde hun. Og igen: — Cyrill . . . Det lød, som pustede hun Løvetandsfnug ud i Luften.

I det samme kom Cyrill ind. Ogsaa han studsede, og i hans Øjne kom et nyt Glimt, der ikke havde været der før, naar han betragtede sin Tilkommende. Madeline lod ham kysse sin Haand uden at se paa ham. Man indtog Frokosten, Madeline sagde ikke meget, men sad som i en Glorie af Lykke, der var ved at gøre hende forrykt. Kongen talte til hende, og hun sva-

rede med en Røst, der skinnede omkap med Blik og Smil.
— Hvem ser du paa? spurgte Kongen. Øjnene vender mod mig, men det er ikke mig, du ser!

— Hvem jeg ser? svarede Madeline, og lod Læberne staa i et endnu større Smil.

Efter Dejeuner'en bad Prins Cyrill Madeline gaa med ned i Slotsparken. Han kunde endikke afvente Kaffen. — Nu! . . . sagde Dronningen til Kongen: — Nu gaar det for sig! Og hun bad en stille Bøn for sit Barns Lykke og begyndte at undersøge Familekniplingerne til Madelines Brudekjole.

Men inden Aften var der sket noget baade sørgeligt og utroligt. Noget saa pinende forgalt, at Majestæterne i deres Vaande sendte Ilbud efter Professor Hillig. Prinsesse Madeline var blevet syg. Meget syg. Kære Professor vidste vel nok, havde nok hørt ymte . . . ja, havde vel selv set, hvor lykkelige de to unge var for hinanden . . . Og nu . . . De var gaaet ned i Parken umiddelbart efter Lunch, og Prins Cyrill havde formelt udtalt det Ord, der længst for de Indviiede betragtedes som en afgjort Kendsgerning. Og saa havde Madeline, mir nix dir nix — uden Motivering — givet Prins Cyrill glat Afslag. Ja, havde sagt, at hun udmærket godt kunde lide at spille Tennis og Golf med ham, men gifte sig med ham, det gjorde hun ikke, det gjorde hun i al Evighed ikke! Om nu kære Professor vilde be-

tænke, at Frieriet ikke kunde være nogen Overraskelse for Madeline, at Madeline om Morgenens havde sunget for aabne Vinduer og gereret sig som den lykkeligste Brud. Og den fonetiske Undervisning . . . den paatænkte Overgang til en helt ny Religion . . . Kære Professor maatte indrømme, her forelaa uden al Tvivl et af de sørgeligste pludselige Tilfælde af Sindsforvirring uden foregaaende Aarsag. Ja, og det for Forældrene alleruhyggeiligste var, at Madeline selv ikke syntes at have Anelse om noget. Efter som før lod hun overstadig lykkelig, næsten barnagtig glad. Om nu kære Professor vilde forsøge at tale med hende og afgive sin værdifulde Mening, inden man tyede til fremmede Specialister. Ikke blot af Hensyn til Madeline var Tilfældet saa sørgeligt, men Prins Cyrill var fuldkommen ude af sig selv. Hans Følelse for Madeline, der til at begynde med havde været baseret paa Agtelse og Venskab, var nu steget til sand sydlandsk Lidenskab. Han truede med Selvmord, hvis han ikke fik hende, og talte om at være ført bag Lyset. . . .

Livlægen udbad sig Tilladelse til at tale i Enrum med den Syge.

Madeline stod, da han traadte ind, med Favnen fuld af langstilkede Roser, knugende dem ind til sig, som var de et elsket Væsen. Hvor havde han haft sine Øjne . . . Hun var jo smuk,

som hun stod der! Med et Smil, der virkede som et rørende Kærtegn, hviskede hun mellem Roserne: — Professor Hillig, jeg er ikke gal! Jeg er bare glad. Hører De . . . bare glad . . . For første Gang i mit Liv . . . Men saa glad, at det vil slaa til, om jeg saa bliver Hundrede Aar . . .

Lægen behøvede ikke at tage Pulsen for at vide, at Prinsessen talte Sandhed. Han betænkte sig et kort Nu, spurgte saa ligeud: — Har Deres kongelige Højhed saa læst Brevet?

— Brevet? Brevet? Om jeg har læst Brevet? *Om* jeg har læst Brevet? Og hun knugede Roserne ind mod sit blussende Aasyn.

— Vilde det være indiskret at spørge, om der er en Forbindelse mellem Brevets Indhold og . . . og alt . . . dette?

Prinsessen lod ikke til at høre efter, men tænkte sine egne Tanker. Pludselig sagde hun: — De, som Læge, maa da have set saameget. Har De nogensinde set et Menneske saa glad som jeg . . .? Jeg har ikke sovet inat. Jeg kunde godt, men jeg vilde ikke. Jeg var bange for at glemme noget, som kun jeg ved, medens jeg sov . . .

Professor Hillig udførte sin Pligt, idet han gav sig til at skildre de virkelige Forhold, hendes Stilling i Familien, overfor Folket, overfor Prins Cyrill. Hun blot smilede og rystede paa Hovedet: — Jeg ved det altsammen, det nytter ikke . . . Men

hvis De tror, det er bedre saadan, saa lad kun Kongen og Dronningen og Alverden tro, jeg er blevet gal. De maa gerne spørre mig inde. Jeg har noget godt at fordrive Tiden med.

Livlægen tog hendes Hænder. Hun lod Roserne falde: — Prinsesse Madeline, tror De ikke, at naar der er gaaet en Maaned, to Maaneder, at De saa . . . ?

Hun saa ham ind i Øjnene: — Raader De mig til at gaa ind i Ægteskabet som en Bedragerske? Jeg elsker en anden og — elskes af ham. Og er knyttet til ham til min sidste Stund . . .

De stod lidt overfor hinanden. Madeline strøg over sin højre Haand: — Den har han kysset . . . Med en helt anden Betoning bad hun saa: — Vil De hjælpe mig, sig saa til Kongen og Dronningen, at De har Haab om Helbredelse, man skal blot lade mig have min Frihed til at gaa og komme som jeg vil — naturligvis ikke uden Ledsagelse. Frøken Gyldenkrone er paa-lidelig. Lover De mig det? Og endnu Et: Maa jeg engang imellem, en sjælden Gang imellem, komme til Dem ganske alene og sidde i Deres Stue og tale med Dem om ham, jeg elsker? Jeg vil nok stille Dem en Mængde taabelige Spørgsmaal, men dem behøver De jo ikke at svare paa . . .

Professor Hillig bøjede sig over Prinsessens højre Haand og kyssede den: — Er det tilladt?

— Dem er det tilladt!

Saa sagde han, maaske uden at ville det: — Prinsesse Madeline, ved De, at min Ven bliver begravet paa Lørdag?

Madeline smilede ømt: — Gør han det? Jamen det angaar nu da sletikke mig. Denne Johan Tarangul har jo været en stor Don Juan, der vil sikkert komme mange til hans Begravelse.

Men Prinsessens Øjne skinnede som regnvaade Blomster . . .

Og da Professor Hillig var ude af Værelset, trak hun atter et forkrøllet Papir frem og læste:

Hendes kongelige Højhed, Prinsesse Madeline!

Selv den dødsdømte Forbryder tilstaaes Opfyldelse af hans sidste Ønske. Jeg er dødsdømt — om Forbryder eller ikke, det afgøres af et Væsen, der staar højere selv end De, Prinsesse. Inden Midnatsklokkerne ringer udover Byen, er jeg en livløs Masse. Jeg ved det, og klager ikke. Mit Liv var langt nok. Rigt nok, rigt, fordi det rettidig lod mig lære Lykken at kende. Indtil en vis Time, den afgørende, bestod for mig Lykken i Nydelse. Fra hin Time i Forsagelse.

Mindes De, Prinsesse, eller har De glemt mellem saamange taabelige Bazarafstener den, hvor jeg for en Guldmonet fik Lov at tømme et Glas, Deres Hænder havde fyldt med Champagne? Jeg drak mig til Doms i det ene Glas Vin.

Don Juan -

Drak mig løs fra alt, hvad der før var. Tilbage blev kun Et: Prinsesse Madeline.

Var det mig forundt at leve tyve Aar længere, eller mere, aldrig, aldrig havde De erfaret, hvad jeg nu skrifter. Kun Døden giver mig denne hellige Ret. Jeg er rig i min Fattigdom, saadan straalere det Billede, jeg bærer i Hjertet. Mine Øjne er mine tro Følgesvende. Ømt og varsomt bar de Billedet hjem hin Aften og stillede det frem for mig, saa ofte min Længsel begærede at se det. Handler jeg Uret ved at forraade alt, hvad der var før? Ved at kaste det som Brændoffer paa min — ak forud dødsdømte — Kærligheds Baal? Nej, thi det hedder: Du maa ikke have andre Guder for mig! Sande Ord. Store Ord. Skønne Ord. Prinsesse Madeline, jeg har ikke andre Guder, men kun den ene, den rene, Madeline, min Søstersjæl, Prinsesse Madeline, min uberørte Jomfru Madeline . . .

Jeg ved, De vil sønderrive dette Brev, trampe paa Stumperne, le over min Frækhed og kalde Vidner paa den. De vil i Forening med den Mand, der udpeges som Deres Brudgom — han skænke Dem den Lykke, De ønsker — De vil med ham spotte over mig, sige: — Og det var det sølle Mandfolk, man gav Øgenavnet Don Juan! Ja, De har Ret, Prinsesse, tifold, hundredfold Ret, Don Juan er en Stodder, en

Pjalt, en lurvet Fyr. Don Juan levede som en Taabe, dør som en Taabe. Men tilgiv ham. For hans Kærligheds Skyld.

Jeg ønsker ingen Blomster paa min Grav og ingen Sten, og ingen Sang og ingen Taarer. Jeg ønsker kun et, og det Ønske er formasteligt, som at ville tage Stjernerne ned fra Himlen og give dem til Børn som Legetøj. Madeline, Prinsesse, Fyrstinde, lad mig udtale det Ønske, der ikke kan opfyldes. Det vil gøre min Dødsstund god, at dette Ønskes Tyngde bliver omsat i Ord. Jeg ønsker, at Deres nøgne kongelige Fødder en eneste Gang vil vandre over min Grav, sætte de Spor, der naar ned til mit Hjerte og giver det Ro til at sove.

Nu Ordene er sagt, forfærder de mig ved deres Plump-hed. Prinsesse Madeline, det er sødt at elske. Kun fatter jeg ikke, at noget Menneske kan bære den Lykke at være elsket af Dem. Men det er vel, fordi jeg ikke kender den højbaarne Brudgom, der visselig vil indhulle Dem i sin Elskovs Purpur og daglig udfinde nye Ord og nye Kærtegn til at tolke sin Hyldest med.

Jeg ved, at mit Ønske er uopfyldeligt. Og selv om De, Prinsesse Madeline, af ufattelig Godhed og overmenneskelig Medlidenhed, et Øjeblik kunde tænke derpaa, var det dog uudførbart. En Prinsesse kan ikke begive sig paa Kirke-

gaarden ved Dag, naar alle Mennesker gaar om mellem Gravene. Og Søndag Aften, naar Mørket falder paa, og Kirkegaardstjeneren maa bestikkes for at lukke den forsinkede Gæst ind i de Dødes Rige, har Prinsessen ikke Mod til at trodse Mørket og Gravenes Rædseludbreden. Hvad skulde ogsaa Madeline, den lykkelige Brud, i Mulm og Mørke ved den Mands Grav, for hvem hun kun føler — hvis ikke Foragt — saa Ligegyldighed! Kun en elskende Kvinde bringer et saadant Offer. Kun en elskende Kvinde planter med egne Hænder den eneste højbaarne Blomst, Rosen, paa sin Elskedes Grav.

Misforstaa mig ikke, Kongelige Højhed, jeg ved jo, at mit Ønske er lige saa taabeligt som formasteligt.

Nu lukker jeg Brevet og overgiver det til en tro og tavs Ven, der har skaffet mig Livets sidste Glæde ved nu og da — uden at ane, hvad det for mig betød — at nævne det elskede Navn. Jeg vil vende mit Ansigt bort fra Lyset. Saaledes vil jeg afvente det sidste Øjeblik med Navnet Madeline paa Læberne og min Ønskedrøm i Tanken: To kongelige Fødder gaar over min Grav, træder paa mit Hjerte og giver det Fred.

Bliv lykkelig, Prinsesse, og tilgiv den arme taabelige
Don Juan

Johan Tarangul.

HELOISE

Professor Hillig lagde Brevet til Frøken Heloise Antonia Fischer i en større Kuvert og vedlagde et af sine egne Kort, hvorpaa han skrev: — Kære Frøken! To Timer inden sin Død skrev Johan Tarangul dette Brev. Det var ham magtpaaliggende at faa det skrevet, og da Kræfterne svigtede, maatte jeg styrke ham med Morfin. Mere ved jeg ikke derom. Ærbødig Hilsen. Deres Christian Hillig.

Han lod Brevet bringe ud strax om Morgenens efter Taranguls Død. Han kendte Frøken Fischer og undgik hende helst. Siden hun ved en Middag hos Biskoppen, hvor hun som sædvanlig mødte i sin fordringsfulde Sæk- og Aske-Klædning, havde bebrejdet ham, at han var Ven med et saadant Skadedyr som Tarangul, der gik og spredte Pest og Fordærv ved sit blotte Blik . . .

I Frøken Fischers Forstue sad paa Straastole en halv Snøs

af hendes Fattige og Troende. De ventede paa Frøkenens Bistand. En skulde skaffes Friplads paa Hospitalet, en hjælpes af med en Drukkendidrik til Mand, en søgte Pladsen som Kirkekone omme i vor Frue, en havde drømt, at Vorherre vilde lægge sin Velsignelse i, hvis hun kom til at gaa med Traktater. Saa var der et Par unge Piger, som Politiet havde set paa. De skulde bringes paa den rette Vej ved at deltage i den Sykskole for faldne Kvinder, som Frøken Heloise holdt gaende hele Aaret rundt, for egne Midler, i sine egne Stuer.

Frøken Fischer havde lige haft en oprivende Scene med den Stue- og Enepige, hun troede at have oplært i kristelig Ydmyghed og Beskedenhed, men til Morgen havde fundet med griffelkrøllet Haar og sværtede Øjenbryn efter en Barnedaab med Dans. Først holdt Frøken Fischer den Formaningstale, der fik Synderen til at gaa i Jorden af Skam, saa knælede de sammen paa Køkkengulvet, bad en Bøn og sang en Salme. Imidlertid kogte Kaffen over — den Kaffe, som hele Forstuen havde sat sin Lid til.

Paa dette Tidspunkt fik Frøken Heloise Taranguls Brev overbragt. Hun læste Professor Hilligs Kort, og en mørk Vredesrødme steg hende op i Kinderne. Sine Fjender bør man tilgive! Det krævede hendes Tro. Hun svælgede haardt. Nej, hendes Sind var ikke tilstrækkelig avet. Hun kunde ikke —

ikke endnu — tænke med Godhed paa dette Menneskehedens farligste Udskud. Hun saa Tarangul for sig, smuk og fristende som Satan, der siger: Kast dig ned og tilbed mig, og alt dette er dit! Hun hørte Raaddenskabens Ord, der udgik fra hans Mund — og paa hendes brændte atter som Ild det Kys, hvormed han havde vovet at skænde hende. Aldrig før eller siden havde hun været Fortabelsen saa nær som i hin uudsletteligt rædselsfulde Time. Hun havde, da hun rev sig løs, slaaet ham i Ansigtet, men ikke glemt den stille Haanlatter, han besvarede Slaget med.

At et saadant Umenneske var skabt i Guds Billede, forekom hende ufatteligt. Hvorfor havde ikke den Almægtige givet ham et Ydre saa hæsligt og væmmelsesindgydende som hans Indre, paa det, at alle kunde vide at vare sig! Hun vidste, at denne Mand gjaldt for at være uimodstaaelig, ja, at gode og hæderlige Kvinder, der siden græd Blod over deres Svaghed, var faldet for hans Forførelseskunster.

Hvad kunde han ville skrive til hende. Hun havde, ihukommende sin Kristenpligt, sendt ham sit Kort med de mahnende Ord: Øksen ligger allerede ved Træets Rod! Men hun vidste forud, at han vilde fremture i Forstokkelse til det sidste. Skulde hun virkelig bryde og læse de Gudsbespottelser, Brevet uden al Tvivl indeholdt? Der var Ild paa Komfuret. Fristelsen

Don Juan-

at brænde det ulæst var nær. Men saa erindrede hun de skønne, sande Ord: — Overlader Dommen til mig! Hun bøjede sig og aabnede Brevet.

Pigen, som med en Klud var ved at fjerne Kaffeødelæggelsens Vederstyggelighed fra Gulvet, var Vidne til Forvandlingen. Hun sagde senere, at Frøkenen havde set ud grangiveligt som man kunde tænke sig Elias, naar Ildvognen kom for at hente ham. Frøkenen satte sig paa Huggeblokken med Brevet i Favnen som et lille Diebarn og vuggede frem og tilbage. Og saa sang hun. Ikke: — Har Synden du forsaget? eller: — Kom Dommens Dag ihu! nej, men netop den, som Frøkenen lukkede Vinduet for, naar Liremanden spillede, fordi den havde lokket saa mangen uskyldig Tjenestepige paa Lastens Vej: Valsen af »den glade Enke«. Man skulde jo ikke tro det, men saa bag-efter tog hun fra Vinduet den Spejlstump, hun, Pigen, havde til at se, om hun var sort i Ansigtet, og den Stump blev Frøkenen ved at vende og dreje og se sig i. Og det var for en anden, som blev hun yngre og kønnere, medens hun saa sig i Spejlet.

Endelig sagde jo saa Pigen til om Kaffen, som var tragtet færdig anden Gang. Frøkenen gjorde bare Tegn, at hun skulde ikke have Kaffe, og da Pigen lidt efter kommer ind i Stuen, hvor der er rettet an til de faldne Kvinders Kaffe og Sytime,

staar Frøknen foran det gamle Mahognichatol og flaar Knip-
linger og Silkesager op af Skufferne.

De, der ventede, fik hver en hel Tikrone, men blev sendt
bort uden saameget som et Ord af Skriften med paa Vejen.
Frøknen slog Vinduet op og lagde sig halvt ud i Solen, som en
Karklud, man hænger til Tørre. Ja, og Frøknen, som i al den
Tid, Pigen vidste af, kun havde spillet Harmonium og sunget
Salmer til, ryddede de faldne Kvinders Bommestiudstyr bort
fra Flyglet og satte sig til at spille saa fygende lystigt, at Husets
Piger bankede paa fra Køkkentrappen for at spørge, hvad der
var paa Færde.

Heloise selv vidste daarligt, hvad der var paa Færde. Hun
føjte sig som et grimt, gammelt overmøbleret Værelse med
indelukket Luft og Kakkelovnsos, hvor pludselig alle Møbler
ryddes ud, der kommer nye, lyse Tapeter og Solen skinner
overdaadigt ind. Alle Jordens Kirker sank i Grus om hende,
op steg i deres Sted Foraarets duftende, syngende Skove.
Heloise kastede sig paa Knæ og takkede Gud, fordi hun var
blevet Redskabet til denne, den største af alle Synderes Om-
vendelse — men den Gud, hun henvendte Takken til, havde
Taranguls halvtslørede Blik, Taranguls Træk om Mund-
vigene, Taranguls Hænder . . .

Heloise Antonia Fischer syntes pludselig, at hun havde jo

vidst det hele Tiden. Naar hun tænkte sig om. Hans Stemme havde skælveth, da han sagde de forfærdelige Ord. Men hun havde gjort sig haard for ikke at vise, at ogsaa hun . . .

Endnu vovede hun ikke at tænke Ordet: elske. Endnu en Stund nøjedes hun med at være »Redskabet« til hans Frelse.

Først da Mindet om Taranguls med et Slag besvarede Kys begyndte at svide sødt i hendes Blod og fik hendes Pulse til at banke vildt, først da tilstod hun, bævende og stormende, at ogsaa hun . . .

Hendes Dag var inddelt i strengt afgrænsede Pligttimer: Besøg hos Syge, hos Fattige. Kirkegang. Højtlesning for faldne Kvinder, Besøg i Fængslerne. Syning paa den nye Alterdug til vor Frue og, næsten det haardeste, Pligtbesøget hos Faderen, den gamle forhærdede Departementschef, der vedblev at fremture i Synd og Vellevnet uden at tænke paa det evige Liv. Hendes Omvendelsesforsøg gengældte han med Spot: — Ja, ja, min Pige, du skulde have været slæbt til Alteret, medens Tid var, det havde været bedre for os allesammen! Eller: — Hos den ene slaar det ud, hos den anden slaar det ind — hos dig er det slaæet ind! Eller: — Tror du ikke, det lod sig forene med din Fromhed, at du klædte dig lidt mindre à la Fugleskræmsel! Han bad hende forskaane sig for hendes Besøg, naar han havde Gæster til Middag, men netop

saa var det hendes Mission at komme og, som Haanden, der skrev sit varende: Mene, Mene Tekel, kaste Uhygge ind over de Letsindiges forargelige Leven.

Departementschefen blev ringet op. Jamen var det virkelig Heloises Stemme? — Maa jeg komme iaften, Far? Jeg er saa glad! — Du! Glad? Har du omvendt en ny Røver paa Korset? — Ja, Far, det har jeg! Maa jeg komme? Faderen rømmede sig: — Vi bliver ti til Bords, og dine Festklæder . . . Oprigtig talt . . . — Du skal ikke være bange, Far, iaften skal du ikke faa Skam af mig!

Da Departementschefen den Aften sad ved Kaffen og Likkørerne, sagde han til en gammel Ven: — Det ender med, at vi bytter Roller, Heloise og jeg. Hun holder op, og jeg begynder at gaa i Kirke. For det Mirakel, der er sket med Pigebarnet fra igaar til idag, siger Sparto baade til Hvalfiskejonas og Moses Klippevand! Skade, at vor kære Bankdirektør ikke fik den Kovending med. Han vilde have gouteret den bedre end nogen anden, og velsagtens have forstaaet den bedre! Heloise kom gaaende gennem Stuen, slank og spænstig i udringet Aftenkjole med Moderens Smykke om den fine Hals. Vennen iagttog hende beundrende: — Jeg holder en Paré paa, at din Datter er gift, inden Maaneden er omme, og du Bedstefader inden ti Maaneder!

Den gamle Herre sukkede: — Bare det ikke er Forløber for noget rent galt. Moderen endte jo i Spændetrøje, den Stakkel. Hun begyndte ogsaa med at give alting bort og sværme for Præster . . . Vennen beroligede ham: — Heloise er forelsket, det er da tydeligt nok, og at hun ikke bliver forsmaaet, er ogsaa klart. Hun kan jo daarligt staa paa Fødderne af Lykke. Mig skulde det ikke undre, om hun gav sig til at danse rundt for Øjnene af os!

Gæsterne kunde ikke komme sig af Overraskelse: — Der ser man, hvad gode Klæder alligevel gør! — Snak! Hvem ser paa Klæderne! Hun har det jo i Øjnene altsammen! — Nej, mere om Munden da! Og sikken Hals! Synd og Skam, at lade alt det gaa i Fattigbøssen!

Departementschefen savnede sin Datter, hun kunde dog ikke være gaaet uden Afsked! I et afsidesliggende Kabinet fandt han hende, læsende i et Brev. Hun hørte ham ikke komme, men blev ved at læse, holdende Brevet langt ud fra sig som et Billede, hvorpaa man ikke kan se sig mæt.

Rørt blev Faderen staaende i Døren. Han følte sig ung igen ved dette Syn. Efter mange, lange Aars Adskillelse havde han faaet sin yndige eneste Datter tilbage. Bevæget spurgte han: — Er Brevet fra . . . ham?

Heloise saa op, forklaret af Lykke: — Ja . . . fra ham . . . !

— Og hvornaar . . . skal du giftes? Heloise svarede: — Paa Søndag — naar Solen er gaaet ned!

Det overspændte Svar lignede Heloise, han spurgte videre:

— Han, din Brudgom, kender jeg ham?

— Oh ja, du kender ham, og du skatter ham!

— Naa, hvor skal saa Brylluppet staa, siden I har saadan Hastværk?

— Brylluppet . . .? Hvor det skal staa? Er det ikke ligemeget, om det staar paa et af Byens første Hoteller eller . . . eller ude paa Kirkegaarden?

Da den gamle Mand tumlede tilbage, løb Heloise hen til ham, og, medens hun krøllede Brevet sammen, spurgte hun hviskende: — Er det ikke vigtigere, Far, at jeg er blevet den lykkeligste Kvinde under Solen!

Heloise kunde Brevet udenad. Alligevel rejste hun sig ud paa Natten af sin Seng, gik til Vinduet og læste siddende i Karmen ved Maanens Skær et Brev skrevet med en Døendes rystende Haand.

Frøken Heloise Antonia Fischer!

Med Hænderne for Ørene styrtede De fra mig for ikke at krænkes endnu dybere af mine ryggesløse Ord. Min Haan-

latter fulgte Dem til Dørs. Paa mit Bord laa endnu det Leda-billede, hvormed jeg forsøgte at besudle Deres rene Blik. Jeg hørte min egen Latter. Jeg saa for mig Deres forunderligt blaa Øjnes Visnen. Jeg saa for mig Deres Hænders fortvivlede Vriden sig i hinanden. Porten slog i, og De var borte. Jeg vidste, at Deres og mine Veje var skilte for evigt. Jeg stod med Panden mod Ruden, hoverende. Endnu søgte mine Tanker efter Ord, der kunde gøre Dem endnu mere Fortræd. Endnu brændte i mit Blod den Fordærvelse, jeg i et eneste Kærtegn havde søgt at forgifte Deres Læber med. Saa faldt jeg sammen i Graad. Da min Moder døde, græd jeg. Da De var borte, græd jeg. Ikke før, ikke senere.

Den store Omvendelse var sket. Men jeg slukkede Ly-sene og græd i Mørke. For jeg skammede mig. Jeg vilde ikke tilstaa, at jeg var besejret. Ak, hvorfor kom De ikke før? Hvorfor blev De ikke hos mig? Hvorfor vendte De ikke ved et Tilfælde tilbage? Forstod De da ikke, at min Adfærd i al sin Skamløshed kun var et ynkeligt Forsøg paa at værgе mig mod Dem? Jeg var vant til at være den Sejrende, kunde ikke lade mig omvende af en Kvinde, der kom til mig som Anklager og Fordømmer. Jeg kunde ikke kaste mig for Deres Fødder, kysse Sømmen af Deres Kjole og bede om Naade. Forstaar De, jeg kunde ikke! Ikke dengang. Og siden var

De borte. Der gik ingen Vej til Dem. Jeg selv havde sprængt alle Veje. Mellem os var kun Blod og Haan.

Jeg vil ikke, ønsker ikke, at De skal glemme en eneste af de Forhaanelser, jeg udslyngede imod Deres Person og Deres Tro. Dette er min Skærsildstraf. Den brænder mig op i levende Live, som Giften, der er den ydre Aarsag. Kun Et kan redde mig fra den evige Fortabelse! Deres Tilgivelse. Og paa den tør jeg ikke haabe. Det er forsent. Dog beder jeg til, at Kræfterne ikke maa svigte mig, før dette mit første og sidste Skrifte er til Ende. Et forspildt Liv, en fortvivlet Død. Men derom ved ingen, kun De og jeg. For alle andre dør jeg, som jeg har levet, med Smil om Munden, med Spot paa Læberne. De, Heloise, De havde kunnet bringe mig tilbage paa den rette Vej. De kunde være blevet min Lærer, min Mester, Herre over min Sjæl og mit Legeme. Ved Deres Side kunde jeg være vandret opad mod Stjernerne, mod det evige Lys. Men den Skamfølelse, der tvang Adam og Eva til at iføre sig skærmende Kjortler af flettet Løv, vakttes i mig, den Skamløse. Jeg vilde kaste mig for Deres Fødder, tilstaa alt — og skammede mig. Det Renhedens Lys, der udstrømmer fra Deres troende Blik, fra Deres Væsen, fra Deres Skikkelse, blændede og blindede. I Dunkelhed kæmpede jeg alene og kæmpede forgæves.

Deres Vej er fastslaaet som Stjernernes Bane. Jeg ser Dem med den lille Bønnebog, bøjet og lyttende inde i Kirken, ser Dem vandre trøstende mellem Deres Syge og Fattige, altid sortklædt, altid ydmyg. Men ogsaa jeg er syg og fattig. Tænk paa det. Kom til mig en eneste Gang. Gaa ud til min Grav paa Søndag Aften, naar Mørket er faldet paa, naar Deres Sind er fyldt med Andagt og Orgelklange. Lad Deres hvide ubesmittede Hænder berøre den Jord, der tynger mit Legeme, og jeg vil fornemme det som et Salighedens Kærtegn.

Jeg skænker Dem min Grav. Lad den kun ligge hen, nøgen, sort, forladt, jeg har ikke fortjent bedre. Men kom til mig en eneste Gang!

Den Dag, De stod i min Stue for at kræve mig til Regnskab for Deres unge Veninde, var De paa Vej til en Syg. De bragte derfor med et Bundt Nelliker, som De glemte, da De styrtede bort. Disse visne Nelliker tager jeg med i Kisten, mit eneste synlige Minde om Dem, de eneste Blomster, der skal pryde mit afsjælede Legeme. Hvis De tilgiver mig, planter De paa min Grav — o Heloise — mine Tanker svimler, jeg maa tage Morfin for at skrive Brevet til Ende . . . planter De paa min Grav, som er Deres i al Evighed, en eneste Nellike.

Man har fortalt mig, De altid gaar klædt i Sort, jeg aner Grunden, og jeg maa give Dem Ret. Og dog, jeg vilde ønske at se Dem klædt som Blomsterne i dejlige Farver. Det kan ikke være Synd. Paa de gamle Billeder er selve Himmelbruden afmalet i blaa og røde Farver, med Glorie af Guld.

Mine Kræfter gaar til Ende. Jeg længes efter at ligge i Graven og lytte efter Deres elskede Skridt. De Engel, De eneste . . .

O, nej, De vil aldrig kunne tilgive min Formasteligheds Tanker. For Dem er jeg en Uværdig, en Udstødt. Og dog kan jeg ikke finde Ro i Døden, saa lidt som i Livet, hvis jeg ikke udtaler de tre Ord, der fylder og opfylder mig, der udgør Jord og Himmel, der sammensmelter Tid og Evighed. Heloise, vend Ansigtet bort. Slaa Deres dejlige Øjne ned. Hold Hænderne for Deres Øren. Men kom aldrig i Nærheden af min Grav. Fra mit døde Legem vil Flammer slaa op og brænde Deres hvide Fodsaaler. Sandkornene vil raabe i et Kor stærkere end Jerikos Basuner, og gennem Blomsternes Duft vil Rusen trænge op mod Deres Hjerte. Og det, De ser og hører og fornemmer, er ikke mere min ydmyge Bøn om Tilgivelse men det udødelige Ekko af min sidste Tanke: Heloise, jeg elsker dig!

Johan Tarangul.

F L O R A

Flora Høst var blevet, hvad hun aldrig før havde været: en Gaade! Ikke blot for Søstrene, men for Syersken, for Husets Beboere, ja for Kunderne. Selv de — allerbedste af de gode — Ægtemænd, der fulgte deres Kone til Modisten, glemte at se paa Hattene med vaagen Interesse for at betragte det lille Stykke lykkedirrende Kvindemenneske, der virkede oplivende som Solpletter mellem Løv. Flora prøvede Hatte paa gamle grimme Damer med samme Fryd, som en ung Pige, der pynter sig til Stævnemøde. Hendes Stemmes blide Kvinden puslede Damerne om Ørene som smaa kæln Vindpust. Kunderne følte sig unge, indtagende, velklædte under hendes mørke tindrende Blik.

Da hun satte den kostbareste af Forretningens fem eneste ægte Parisermodeller paa sit Hoved og erklærede, at den be-

holdt hun selv, stod Søstrenes Forstand stille. Da hun midt i den travle Tid lod hæve Penge i Banken, og gik ind paa Strøget for at vende hjem med en Papæske, hvori, foruden en fagerblomstret Sommerdragt, laa Kvittering for et svimlende Beløb, gav deres Forstand sig til at galloppere som skræmte Heste. Havde ikke Flora hver Uge siden sit fyldte tredivte Aaar »tænkt paa sin Alderdom«? Og »smed hun nu ikke ligefrem Pengene i Rendestenen?»

Naar Søstrene skændte, kom hun ikke med Indvendinger, gjorde ingen Modforestillinger; men hun bragte dem Florstrømper og Silkehandsker og Kammerdugs Lommetørklæder og lod hente Konditorkager i det uendelige uden Anledning. Om Lørdagen sagde den ældste Søster: — Idag bliver han altsaa begravet, ham, den Don Juan, som du gik og vigtede dig med! Skal du ikke til Begravelse med alle dine fine, nye Klæder? Næ, sagde Flora, det havde hun ikke tænkt paa. Men ved den Tid Begravelsen fandt Sted, gik hun — skønt Butikken var fuld af Kunder — over i Parken, og da hun kom tilbage, saa hun saa løjerlig ophedet ud. Hun blev ved at smile og svare dem, som bar hun paa den vidunderligste Hemmelighed.

Pludselig troede Søstrene at være Gaadens Løsning nær: Byagent Ludvigsen kom for at invitere hende med til »Figaros Bryllup«, første Række, anden Etage, midt for. — En

af Jer kan gaa i mit Sted, smilede hun, jeg er træt, jeg vil tidlig i Seng! Tidlig i Seng! En Lørdag Aften i Sæsonstiden! Med Overarbejde til elleve og aabent til ni! Ved Halvsyvtiden, medens Hr. Ludvigsen i full dress og med Handske paa venstre Haand prøvede at overtale Flora, under discrete Antydninger af Billettens Dobbeltpris, rullede en Lirekasse ind i Gaarden og lagde for med en smægtende Vals. — Skal vi saa danse, Ludvigsen? Søstrene blinkede og gjorde Tegn, om hun da ikke havde Skam i Livet! Men Flora valsede med Ludvigsen mellem Systuens Baandstumper og Fjertrevler, saa Støvet stod. De maatte dreje paa Stedet for ikke at vælte Borde eller Stole. Den yngste Syerske udløste de andres hemmelige Tanker, da hun sagde: — Frøken Flora kunde saamænd godt træde op i »den glade Enke«, saa køn, som hun ser ud! Ludvigsen var af samme Mening og foreslog Skovtur Dagen efter, men Flora rystede paa Hovedet og tog fat paa en Hattevire, der i et Nu var omskabt til en dejlig Hovedbedækning: — Imorgen er jeg optaget, ellers mange Tak!

Søstrene vidste hverken ud eller ind. De maatte dog indrømme, at den nye Flora var en anderledes fornøjelig Husfælle end den gamle. Det mindede dem næsten om dengang de, for over tyve Aar siden, var til deres første og eneste Karneval med den Kunstmaler, der boede til Leje i Stuen mod Nord.

— Man skulde ikke tro, at hun var nær de Fyrre! sagde den ene til den anden, og de begyndte at lægge Planer om igen at udleje Stuen i Nord, hvis det blev Alvor med Ludvigsen.

Søndag sov Flora længe. Og da hun endelig fik sig dovet ud af Sengen, forargede hun baade Søstrene og Tjenestepigen ved at forlange saavel Suppegryden som den Messing Syltegryde sat over til varmt Bad — som om Gassen laa paa Gaden, og hun ikke for nøjagtig to Aftener siden havde faaet sin reglementerede ugentlige varme Afvaskning. Men Flora lo, Flora skinnede, Flora bad: — I kan da forstaa, jeg maa være fin idag, jeg skal jo i Skoven!

— I Skoven?

— Du? . . . Sagde du ikke til Ludvigsen . . . ?

— Jo, at jeg var optaget! Og det er jeg!

Efter Klokken Tolv Søndagmiddagen drog Flora af, frabedende sig alt Følge, i sin nye Dragt, med Modelhatten paa det fint opsatte Haar og med en stor ny Spaankurv i Haanden.

— Og den vil du gaa med paa Gaden! Du vil gaa med Kurv paa Gaden! Og en Søndag! Flora gjorde, hvad ellers kun skete, naar Klokkerne ringede det gamle Aar ud og det nye ind, hun kyssede sine to Søstre, vinkede med Spaankurven og den lille staalbroderede Fløjlspose og forsvandt.

Af gammel Vane løste hun tredje Klasses Billet, kom i Tan-

ker om noget, gik tilbage og fik den ombyttet med anden og kørte til Skoven. Med en i Posen anbragt Blikske og Kartoffelkniv løsnede hun varsomt Anemoner, Skovmærker og Bregner ud af den foraarsfugtige Muld. For hver lille Plante, der med lykkelig hel Rod kom i Kurven, kvidrede hun op og nynnede videre paa en af de tre Kærlighedsviser, hun skiftevis havde nynnet ved Arbejdet de sidste tyve Aar. Af og til stod hun stille, slog Armene om en Træstamme og lagde sin hede Kind til Barken, som hørte hun Planteblodets Syngen i Aarnerne. Kurven fyldtes langsomt, et Lag Mos og et Lag Planter, og forfra. Saa kunde den ikke rumme mere. Hun glattede Kjølens Krøller og kørte ind til Byen.

Foran Banegaarden betænkte hun sig et Nu, besteg saa, for anden Gang i sit Liv — første Gang var paa Amalies femogfyrretyvende Fødselsdag — et Automobil og suste ud til Kirkegaarden.

Ved Indgangen lod hun sig Vejen nøje beskrive. Med sin fyldte Kurv gik hun langsomt mod Strømmen, det var nær Lukketid, ind i Gravgaderne. Hvergang hendes Blik traf en sørgende Kvinde, der slæbte sig afsted med taareblinde Øjne, pressede hun uvilkaarligt Haanden mod sit altfor lykkesusende Hjerte og skammede sig. Men kun et Nu, saa flammede Glæden atter op.

En sprukken Klokke ringede første Gang ud. Mængden fik Fart paa. Det lille hvide Kapel, der laa som Eventyrets Slot mellem Cypresser og hængende Pile, fik rødtligt Skær fra Nedgangssolen. Lyset paa den faldt saa varmt, at Kalken blev som levende Hud. Dens Malmtoner begyndte at synge nedover hende. Hendes Haand famlede indenfor Blusen og fattede om et Brev.

Anden Gang ringede den sprukne Klokke. Vidt og bredt var intet Menneske at se, kun en ensom Mand med blaa Briller og Slængkappe gik og listede saa sært forkommen. Saa var ogsaa han borte. Alt var stille.

Flora Høst stod ved Graven. Ikke en Blomst, ikke et Straa paa den opkastede, tilglattede sorte Jordflade. Netop saadan havde hun ventet at finde den. Hun lagde sig paa Knæ — men huskede først at bøje Kjolesømmen om — strøg over Jorden med sine smaa forsyede Hænder og begyndte at plante. Kartoffelkniven var glemt i Skoven, hun maatte lave Huller med Fingrene, men det gik ogsaa. I sirlige Rader og Rundinger — som den udsprøjtede Sukkerpynt paa en Kage — pyntede hun Graven med sine Foraarsblomster. For hvert Hul, hun borede med Fingrene, dryppede Taarer og dryppede Smil.

Arbejdet var endt. Hun rejste sig, oversaa Værket og tørrede sine Hænder i Kurvens Mos. Den sprukne Klokke havde

Don Juan -

ringet for tredje Gang, hun vidste, at nu var Kirkegaarden stænget for Natten. Men det bekymrede hende ikke. Mod en Erkendtlighed kunde man nok blive lukket ud. Endnu var Himlen rød som den Parasol, Henriette sagde, hun maatte skamme sig ved at gaa med »i den Alder«. Flora saa sig om efter en Bænk og fandt den to Gravsteder henne. Der satte hun sig ned, tørrede igen Hænderne — i et Lommetørklæde af Silke — og foldede det Brev ud, der havde givet hende Lykke nok til at føde tolv Børn med og endda have Overflod, og læste:

Min søde Veninde!

Det var jo dig og dig alene! Kun Fejghed hindrede mig i at tilstaa det for dig og for mig selv, mens Tid var. Og nu er det for silde.

Fra mit Vindu har jeg mangan Gang uden at vide hvorfor spejdet over Parkens Træer mod det Hjørne, der gemte din fattige Tilværelse. Nu ved jeg, du havde kunnet gøre mig mere lykkelig end nogen anden, du lille søde duftende Sjæl — og jeg Daare strakte ikke Haanden ud efter min Lykke! Jeg frygtede vistnok Folks Latter. Ja, du, 'saa dum kan et ellers klogt Mandfolk bære sig ad.

Det er ikke let at skrive til en ung Kvinde, naar man er ved at gøre det sidste Regnskab op: Tilgiv, at jeg for-

spildte Lykken for os begge! Men du vil forstaa, at jeg ikke kunde gaa bort fra denne rare eneste Verden uden at sige det. I Begyndelsen rentud skammede jeg mig over min Følsomhed. Den plejer ikke ellers at plage mig. Jeg kan jo desværre ikke sige, at jeg gik og ventede paa dig hele Livet igennem. Hvorfor lyve? Der er gaaet mange Kvinder ind og ud gennem mit Hjerte, eller hvad man nu vil kalde det. Kun en eneste blev tilbage og er hos mig nu, hvor jeg skal bort. En lille uanselig Pige, som jeg sletikke kender, og som sletikke kender mig. Husker du Regnvejret og den lyserøde Pakke? Tog jeg den ikke pænt op og hjalp dig, da Paraplyen vilde blæse ud af dine smaa Hænder? Vi gik saa hver i sin Retning og hver til sin Gerning, men jeg tog dig med. Du har siden været hos mig. Dit søde Smil er mig altid saa nær, at jeg synes, jeg kan røre det med mine Læber, og din lille forlegne Latter er om mig vaagen, og naar jeg sover, som en kvidrende Fugl i et Bur. Du ved sletikke, hvor mange Gange jeg er drejet om dit Hjørne i det Haab, at du netop skulde komme til Vinduet eller have et Ærinde ude paa Gaden. Var det sket, jeg tror, jeg havde for alles Øjne lagt Armen om dine spæde Skuldre og draget dig med. For du tilhører mig jo. Ikke sandt? I Liv og Død. Du er min lille Enke. Min eneste Enke. Skønt du aldrig blev min

Hustru. Er det ikke saaledes? Jeg havde jo gerne fejret rigtigt Bryllup med dig, men Tanken kom for sent. Der har ikke været stor Stads ved mig de sidste to Døgn. Og du havde vist heller ingen Fornøjelse haft af at se et Menneske dø, vel? Det er bestemt hverken muntert eller kønt.

Nej, min egen søde Veninde, jeg gaar bort med den gode Bevidsthed at have forskaanet dig for en stor Smerte — maaske for mange. I et heldigt Øjeblik slaar min sidste Time. Jeg ved, og du ved, at jeg elsker dig. Det er min Afskedsgave til dig, min Bryllupsgave. Volder det dig ikke en ganske lille Glæde? Vi to har dog haft saameget godt og smukt sammen var det ogsaa paa Afstand. For, ikke sandt, det var *mig*, du tænkte paa, naar du sad og pyntede dine Hatte med Fjer og Blomster! Og naar min Arbejdsdag var omme, og jeg gik alene op og ned i mine Stuer, var det *dig*, mine Tanker søgte, dig og dine Pigerdrømme. Min lille Jomfruenke. Du skal ikke bære Sorg for din Don Juan, det er han ikke værd, men du skal bære Glæde, fordi han fik Mod i sidste Øjeblik at gøre sin Uret god og erkende sin Forsømmelsessynd.

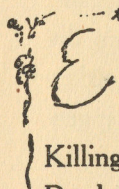
Dig efterlader jeg min Grav. Dig alene. Hvis fremmede Mennesker gaar ind paa dine Enemærker og giver sig at skaffe, saa ved du, at de intet har at gøre der. Graven er din. Jeg tænker, du tilbringer dine Søndage ude i Skoven. Hent

da Bregner og Anemoner og Skovmærker og plant dem om Aftenen over mig, men plant dem du alene. Plant dem og tænk paa mig. Tænk, at de vokser op og bliver til en stor Skov, hvor dine og mine Tanker formæler sig og sover ind sammen. Og hvert Foraar vil det samme ske, om Aarene gaar, og du bliver gammel. For mig bliver du aldrig gammel. O, du lille gode Sjæl, mit forbrugte Hjerte søger dig med en Ømhed, der stiger og stiger, til Bristningens sidste Suk. Jeg elsker ikke blot dig, men enhver af de Hatte, som dit rene Sind og dine flittige Fingre tryller Liv i. Ja, jeg elsker dig. Og naar du læser disse Linjer, hvis Hemmelighed ingen kender uden du og jeg, da er jeg ikke mere. Mine sidste Tanker gælder dig. Min allersidste Tanke gælder dig.

Din

Johan Tarangul.

DON JUAN EFTER DØDEN . . .

 n Knirken i Gruset. En Raslen af Silke. Flora behøvede ikke at se længe for at vide, det var en af Kunderne. Sine egne Hatte kendte hun som en Kat sine Killinger. Og denne var tilmed den igaar fem Gange kopierede. Det havde alle Dage hørt til hendes og Søstrenes bedste Fornøjelser at holde et vaagent Gadeøje med Kunderne og saa vidt muligt komme undervejs med, hvem og hvad Hattene gik ind til. Hver Hat blev et levende Væsen, naar den fik et Menneske under. Hattene flyttede ind i nye Lejligheder, Hattene giftede sig, fik Børn, blev skilt eller døde. Hattene vandt i Lotteriet og laa af spansk Syge. Og selv nu, hvor Flora følte sig mere ophøjet end Askepot, da hun faar Prinsen, kunde hun ikke lade være at fryde sig over Gensynet med sin egen »création«. Det maatte være en velhavende Dame, saadan hun var i Silke — og hvadfor Silke! — fra Top til Taa, og om Halsen, det

allerdyreste Skind, der lignede Kat og kildede i Munden, naar man sagde Navnet: Chinchilla, var det vist, det hed.

Men du godeste Gud og Skaber, det var jo . . . det var jo den hellige Frøken Fischer, som hvertandet Aar lod sin gamle Bør farve op, skønt Faderen var i tredie Rangklasse, og som, hvergang hun kom, trængte sig ind paa Systuen med sine gudelike Traktater og holdt Foredrag om, at det var Synd mod den Helligaand at gaa i Biografen. Man kunde alligevel tydeligt mærke, at Hykler det var hun ikke. Hun troede reelt. Og hun var saamænd heller ikke blevet Gammeljomfru hverken af Grimhed eller Mangel paa Herrebekendte, men sikkert, fordi hun ogsaa mente, det var Synd mod Helligaanden at gifte sig. Flora stirrede Øjnene ud af Hovedet: Hvis det ikke var Ruskindssko! Frøken Fischer havde hele Favnen fuld af lange røde Nelliker med Roden ved, som hun bar uden at tænke paa sine Klæder. Og, nej, Flora hørte ikke fejl, ved Gud, om hun ikke her, midt paa Kirkegaarden, gik og nynnede Valsen af »den glade Enke«!

Frøken Fischer raslede først i Retning af Gravstedet, hvor Flora sad, drejede saa af og standsede som paa Tælling med et Ryk, foran en Grav, hvor ingen, uden En Eneste havde noget at skaffe. Flora var lige ved at rejse sig og — skønt det var en mangeaarig Kunde — raabe over: — Den Dame gaar

vist fejl! da Forbavselsen lammede hende, og hun blev siddende med Hænderne i Skødet og saa maalløs til: Saa til, hvorledes Damen smed Nellikerne paa Jorden, kastede sig selv paa Knæ ved Graven og . . . med de vrede Hænder ligefrem flaaede alle Floras Foraarsblomster ud og slyngede dem til højre og venstre, som var det Fandens Mælkebøtter og Brændenælder.

Damen lagde sig, saa lang hun var, indover Graven, det kunde se ud, som vilde hun lægge sig til at dø lige med det samme, men pludselig sprang hun op, strakte Armene op i den parasolrøde Luft og sang med en rigtig yndig Stemme: — Er, der Herrlichste von allen . . .

Nu samlede hun Nellikerne og dryssede dem over Graven, akkurat som Ophelia, der tror, hun er blevet gal, fordi Hamlet beskylder hende for alt det Frygteligste. Medens hun dryssede Blomsterne, sang hun igen, men paa en anden Melodi: Min Johan! Min, min, min, min Johan!

Et Øjeblik blev Flora iskold over hele Kroppen. Maaske var Frøken Fischer blevet gal af forgæves at elske den Mand, som kun . . . Arme Frøken Fischer, der i Nattens Mulm og Mørke listede ud for at græde ved hans Grav . . . Nej, hun græd nu ikke, det gjorde hun ikke. Hun saa snarest ud, som skulde hun forgaa af Lyksalighed. Nu traadte hun ind paa Sidegraven, trak en Rosenstok, der stod til Støtte, op og be-

gyndte med den at bore Huller i Taranguls Jord. Flora saa til, som drømte hun, hvorledes denne uvedkommende Dame plan-
tede Nelliker paa hendes egen Grav, der tilhørte hende i al
Evighed og ingen anden.

Men vred var hun ikke. Sletikke. Hun havde aldrig været
misundelig paa de rige Damer, som kørte i egen Vogn og sad
i første Parket med Herrer i Kjole og Laksko, og nu, hvor
hun selv var rigere end dem alle tilsammen, kunde hun kun
føle den inderligste Medlidenhed med dem, der maatte nøjes
med ingenting eller med, hvad de selv gik og bildte sig ind.
Der blev jo ikke taget noget fra hende, fordi en anden, mange
andre, mange andre ogsaa elskede ham. Han elskede jo
kun En! Nellikerne stod fast i Jorden, lidt svajende, lidt hæl-
dende. Nu tog den fromme Dame hvert af Blomsterhovederne
mellem sine Hænder og kyssede det. Det saa saa smukt og rø-
rende ud. Man kunde se, hvor gerne hun havde kysset ham,
der laa og sov dybt nede. Han var saa god og ædel. Han vilde
ikke have noget imod, at hun, Flora, lod være bagefter at rive
Nellikerne op. Naar de var visne eller afblomstrede, kunde hun
jo igen tage i Skoven efter Anemoner og Skovmærker.

Frøken Fischer havde faaet Øje paa Flora, men genkendte
hende ikke i Halvmørket, skønt de var paa Hilsen, naar de
mødtes omme i »Vor Frue«, hvor Amalie og Henriette trak

hende med hveranden Søndag. — Er det tilladt? Hun tog Plads ved Floras Side. Der stod en hel Sky af dejlig Duft om hende. Flora besluttede, at hun vilde købe en Flaske »Vera Violet« til kun at tage paa, naar hun gik ud til Ham.

De sad lidt i Tavshed. Saa sagde Gæsten: — Ikke sandt, Døden er ikke altid sørgelig? Flora vidste ikke, hvad hun skulde svare, for ikke at røbe, hvor lykkelig hun var.

— Det eneste, det kommer an paa, er at elske og vide sig elsket! Flora bøjede Hovedet og gentog stille Ordene: at elske og vide sig elsket! Herregud, den Stakkel, hvis hun virkelig gik og bildte sig ind . . .

Lidt efter rejste Frøken Fischer sig og tog Afsked. I den stille Aften lød: — »Er, der Herrlichste von allen« som Englesang mellem Gravene.

Flora maatte jo ogsaa se at komme hjemefter, ellers blev Søstrene urolige. Men tænk, at Frøken Fischer kunde faa sig til at sige »Johan«, »min Johan« til ham! Nej, saavidt vilde hun aldrig komme — skønt i Brevet, der sagde han du. Det var næsten det allervidunderligste, at han sagde du og »min lille Jomfruenke«. Jomfruenke, det som var et helt Digt.

Med den tomme Spaankurv i Haanden gik hun langsomt, lykkeforklaret ned mod Indgangen. Naar man gav Graveren en Krone . . .

Men inden hun naar saavidt, sker der noget, der faar hende til at snappe efter Vejret? Kirkegaardens Porte rives op, og en Ekipage med røde Kuske kører ind. Mod Reglementet, der kun tillader Ligvogne at køre ind. Den ene Rødfrakkede springer af, aabner Vogndøren, og to Damer stiger ud. De parlamenterer sagte med Graveren, som staar med Hatten i Haanden, helt foroverbøjet bukkende. Flora gør sig mindre og sniger ad Omveje tilbage til Bænken. Ikke for nogen Pris vil hun have Skyld for at lure. Men hun har allerede set, at den ene Dame er Prinsesse Madeline. Hele Byen kender hende paa Skikkelsen og Gangen. Bare Synd, at hendes Ansigt er saa langt og kedeligt, men nu er hun jo da heldigvis bleven forlovet. Hvad har Prinsessen paa Kirkegaarden at skaffe?

Flora trækker Brevet frem. Men skønt Mørket har slettet Ordene ud, sletter Brevet Prinsessen ud. Indtil Flora hører Skridt og en Kvindestemme, der glad forhippet spørger: — Er vi der ikke snart, Lucie? Den anden svarer: — Strax, Deres kongelige Højhed, strax! Dèr, lige for! Floras Hjerter begynder at dunke. Prinsessen siger, saa man hører, hvor hun smiler: — Jamen saa maa De virkelig gaa tilbage og holde Vagt, Lucie! Saalangt tilbage, at De sletikke kan se mig. De maa sletikke kunne se mig, hører De, sletikke! Den anden Stemme svarer: — Deres kongelige Højhed, dertil behøves

ikke mange Skridt, her er jo næsten bælgmørkt. Men jeg skal nok gaa saa langt tilbage og staa Vagt!

Prinsessen kommer nærmere. Man ser ikke hendes Klæder, for hun er helt indhyllet i en sort, folderig Kaabe. Prinsessen bliver staaende. Ved Taranguls Grav bliver hun staaende. Prinsessen har Roser i Hænderne. Prinsessen strækker dem frem og nejler dybt, saa Kaaben flyder udover Jorden.

Saa . . .

. . . Hvad er det dog, hun gør? Er Prinsessen blevet gal?

Prinsessen skyder Skoene af, løfter højre Fod og krænger Strømpen af, løfter venstre og krænger Strømpen af. Prinsessen træder ind paa Graven, hæver Kaaben og Skørtet og gaar, som paa et Tæppe, frem og tilbage, frem og tilbage. Hendes hvide Fødder lyser i Mørket. Halvhøjt, urent og inderligt synger hun, medens hun træder paa den Døde: — Er, der Herrlichste von allen — Lægger Roserne varsomt, uden at ænse de slukte Nelliker, trækker Strømper og Sko paa, nejler dybt, og skrider bort ad den Vej, hun kom.

Floras Hjerte er ved at sprænges af stolt Lykke: Ogsaa Prinsessen! Ogsaa Prinsessen!

Da Midnatsklokken slaar, sidder, hver paa sin Sengekant, tre overjordisk lykkelige Kvinder, hver med sit Brev i Haanden.

Og Don Juan smiler sødt i sin Grav.

